

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2798

Глодари српских костију

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да ђосїодине

Најс,

ја се залажем

за Велику Србију

и увек ћу се

за њу залагајѝи.

Ја се ње

нећу одрећи,

ѝа макар и завршио

свој живоѝи у Хађу”.

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектори

Ивана Борац и Александар Чарапић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазивић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешелъ, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm
Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Захтев за смену Владе

- Хашки кантар за српско месо

2

Превара Коштунице и Тадића

- Глодари српских костију

4

Удружени рад Коштунице и Тадића

- Тандем за разбијање Србије

9

Алибабина чеда

- Капитулација разума

12

Избор министра одбране

- Сјахао Курта узјахао Мурта

18

Цијини чворовићи

- ЦИА хоће контролу над БИА

20

Помози Боже

- Министри вера у досовским владама

22

Досовски пријатељи

- Наши „добročинитељи”

24

На скенеру: Хавијер Солана

- Где је Солана нису чиста посла

30

Упозорење

- „17 март” може да се понови

32

Европске замке

- Пољски европски пут

36

Лет изнад кукавичјег гнезда

- Као у филмовима страве и ужаса

39

Историјске чињенице

- Римокатолички злочиначки пројекат
вештачке хрватске нације

52

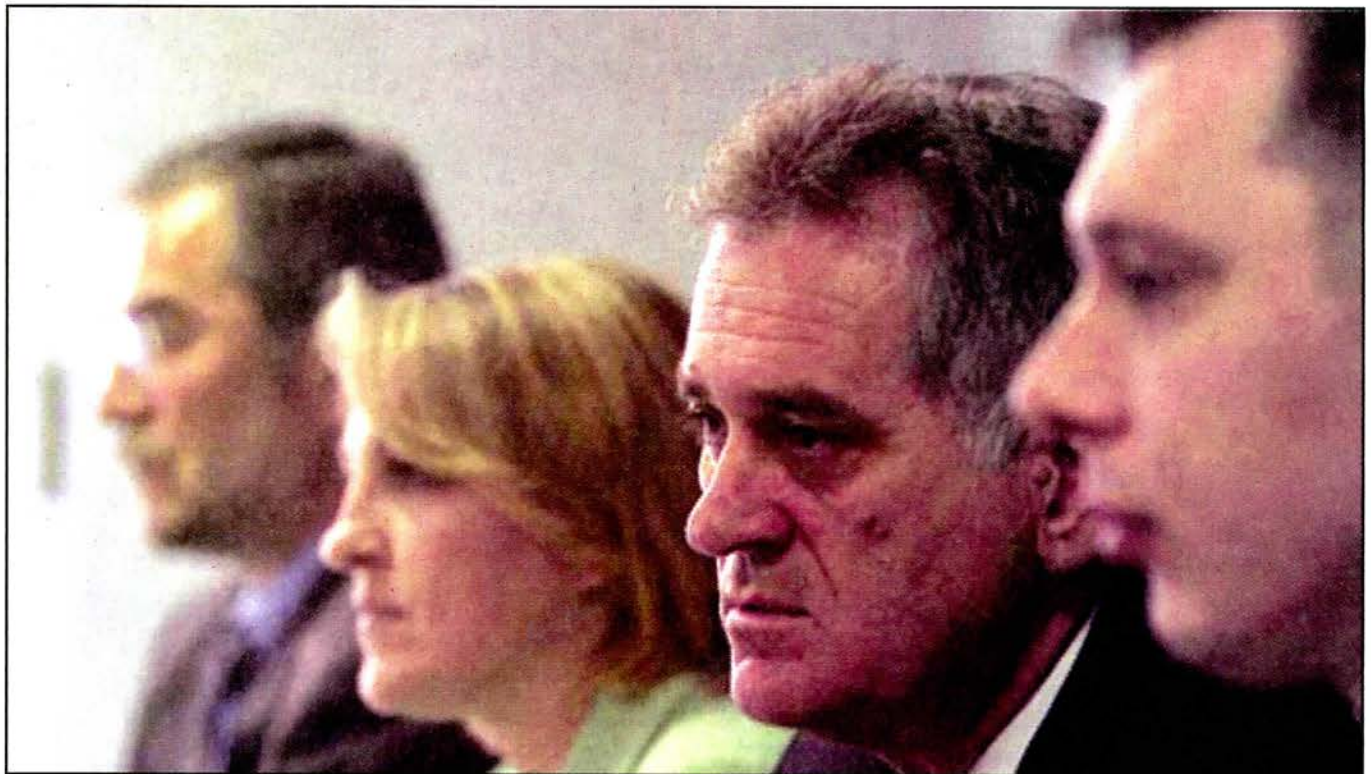
Српска радикална странка тражи смену Владе

Хашки кантар за српско месо

- *Лажљива, издајничка и њоданичка Влада Републике Србије је 31. маја коначно бацила у блајо часи и досиојансииво и оиворено њљунула народу у лице, гззећи Усиав, законе и елементиарне моралне норме цивилизованог друштва. Није се, међушим, зауставила на њоме, већ је њом истиом народу ѡласирала и лаж. Тог дана уз логистиичку ѡдршку сираних обавештајних служби, а ѡ налогу Кошиуница и Тадића, из сѡана на Бежанијској коси у Београду оиетѡ је генерал Здравко Толимир и у ѡласиичном цаку исѡоручен Хагу. Лаж о њоме да генерал није ухаишен у Београду, којом су ѡкушали да ѡрикрију овај гнусни чин је брзо ѡроваљена. Сада су свима јасне ѡри сѡвари. Прва, да генерал Толимир није ухаишен у Републици Српској већ на Бежанијској коси, друга, да је ова власи издајничка и шѡеточинска, и да не само шѡо криши Усиав и законе, већ и лаже и ѡреће, да се Србија и српски народ хиѡно морају ослободиши дикѡаиуре коју сѡроводе Тадић и Кошиуница.*

Посланички клуб Српске радикалне странке поднео је Народној скупштини Републике Србије предлог за изгласавање неповерења влади због тога што је противуставно и противзаконито, на посебно безобзиран начин, изручила генерала Здравка Толимира властима Републике Српске. Затим су га, како стоји у предлогу за смену владе, „њени представници, у договору са властима Србије, наговорали да изјави да је ухапшен на територији Републике Српске”.

Образлажући предлог, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, на конференцији за штампу, до детаља је описао хапшење генерала Толимира, тврдећи да српски радикали поседују аутентичну службену белешку, пристиглу од анонимног лица, о томе да је он ухапшен у Београду. Радикали такође, према Николићевим речима, имају неколико сведока Толимировог хапшења. Заменик председника Српске радикалне странке је затим поставио неколико питања на која, према његовим речима,

морају да одговоре Коштуница и Тадић: „Ако је то хапшење било у реду, ако постоји Закон о сарадњи са Хашким трибуналом, зашто власт крије да је ухапсила генерала Толимира? Зашто су у договору са властима Републике Српске наговарали генерала Толимира да прихвати причу о томе како је ухапшен на територији Републике Српске? Како се хапсе држављани Србије, кад постоји процедура?”

Заменик председника Српске радикалне странке објашњава да влада покушава да обмане јавност и прикрије чињеницу да је Толимир ухапшен у Србији јер уопште није поштована ни формална правна процедура коју прописује Закон о сарадњи са Међународним кривичним судом за бившу Југославију, чиме је влада, према Николићевим речима, прекршила Устав, законе, али и елементарне моралне норме цивилизованог друштва.

„Која права је имао грађанин Србије који је те ноћи најпре изручен Републици Српској, а потом и Хашком трибуналу? Ко му је рекао која су му права? Који орган је донео одлуку о његовом хапшењу те ноћи? Који судски орган је изручио грађанина Србије Здравка Толимира Међународном суду за бившу Југославију? То су питања која траже одговор”, рекао је Николић и додао: „Нама су Тадић и Коштуница потурили министра Лончара, највећег лажова у историји Србије, који тврди да је Толимир ухапшен у Републици Српској, али ми нећемо да се обрачунавамо са чиновницима и министрима, ми тражимо разрешење владе”.

Он је нагласио да очекује реакцију Владе Републике Србије: „Очекујемо коначно истину. Онај ко хапси треба ваљда отворено да хапси, треба слободно да хапси, треба да каже да је ухапсио зато што је ваљда све урадио по закону и по Уставу. Ако не сме да каже да је ухапсио, то значи да је заборавио процедуру. Држава у којој нема процедуре није демократска већ диктаторска. Под маском демократије Тадић и Коштуница, вођени Европском унијом, уводе диктатуру у Србију и ми ћемо се тој диктатури одупрети”.

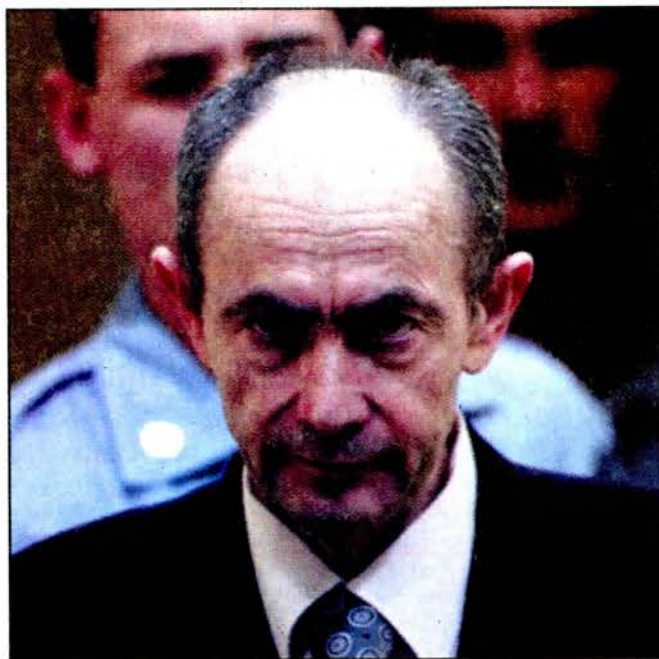
У наставку објављујемо интегрални текст Предлога за изгласавање неповерења влади.

Лов на српске главе

На седници Народне скупштине Републике Србије 15. маја 2007. године изабрана је Влада Републике Србије на челу са председником владе Војиславом Коштуницом. Било је потребно само неколико дана да се та влада Војислава Коштунице и Бориса Тадића покаже у правом светлу.

Челници Владе Републике Србије, Националног савета за сарадњу са Хашким трибуналом, председник Србије и други представници државних институција обавестили су јавност Србије да је 31. маја 2007. године, у садејству снага безбедности Републике Србије и Републике Српске, на територији Републике Српске, ухапшен хашки оптуженик генерал Здравко Толимир. Толимир је, наводно, ухапшен на мосту између Љубовије и Братунца, у тренутку док је покушавао да се домогне српске територије западно од Дрине.

Да много тога не одговара истини било је очигледно још од првог самохвалисавог саопштења власти. Наиме, позив Карли дел Понте да посети Београд није био случајан, већ је уследио у моменту када су БИА и друге безбедносне службе у Србији већ припремале хапшење генерала Толимира на територији Републике Србије. Власт је брутално хапшење тешко болесног генерала, чије јој је боравиште одавно познато, иначе држављанина Републике Србије, извела на територији Србије, што је у свом првом појављивању пред судијама Хашког трибунала потврдио и генерал Толимир лично.

Генералу Толимиру, и по његовим речима, није било омогућено да добије браниоца, што је не само законска, већ и уставна обавеза власти Србије. Противуствано и противзаконито, на посебно безобзиран начин, власти Србије изручиле су генерала Толимира властима Републике Српске, чији представници су га, у договору са властима Србије, наговарали да изјави да је ухапшен на територији Републике Српске. Све зато што уопште није поштована ни формална правна процедура коју прописује Закон о сарадњи са Међународним кривичним судом за бившу Југославију.

Тиме је Влада Републике Србије прекршила Устав, законе, али и елементарне моралне норме цивилизованог друштва. О кршењу основних људских права ухапшеног генерала Толимира није потребно додавати било шта.

Српска власт је на територији Србије ухапсила прогоненог генерала Толимира, противправно га изручила другој држави, није му омогућила ни основну правну помоћ. Министри Војислава Коштунице и Бориса Тадића су толико безобзирни и поқварени да и даље обмањују и брутално варају грађане Србије изјавама да је Толимир ухапшен у Републици Српској.

То је она иста власт која се заклинје у неопходност сарадње са Трибуналом, ваљда због некаквих европских интеграција, а својим грађанима не сме ни да саопшти да су генерала Толимира, европски, ухапсили вампири са црним фантомкама на главама и стрпали га у црни џак.

Због свега наведеног, убеђени да су поданичким понашањем власти погажени понос и достојанство Србије, сматрамо да је неопходно изгласати неповерење Влади Републике Србије.

Посланичка група Српске радикалне странке тражи да се овај предлог у складу са Уставом и Пословником Народне скупштине Републике Србије уврсти у дневни ред прве наредне седнице Народне скупштине Републике Србије, да се након окончања расправе гласањем у Народној скупштини прихвати предлог за изгласавање неповерења Влади Републике Србије, како би тој Влади престао мандат пре истека времена на које је изабрана и тако се зауставило угрожавање виталних националних интереса, спречило кршење Устава, осудило безакоње владе и покушало са санирањем штетних последица које је за неколико дана мандата проузроковала очигледно рђава влада на челу са Војиславом Коштуницом.

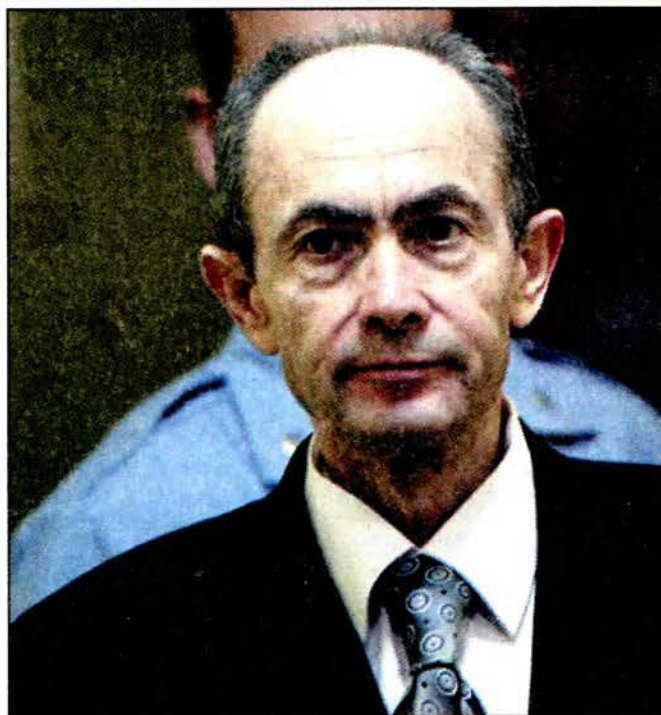
Глодари српских костију

- *Заиста је фасцинантна бескрупулозност и лицемерје Коштуничиног и Тадићевог режима у обрачуна са хашким оптуженицима, чије хватање више и не заодевају у какву-икакву форму легалности и законитости. Овим људима, који већ седам година деваспирају све што је српска суштина, од колективне меморије, духовне веришкале и традиције, до државне институционалне сигурности, пољички крај је близу*

У жеку привођења крају дуготрајног процеса одузимања Србији територије Косова и Метохије, западни „евроатлантски савезници“ актуелне српске старо-нове „проевропске“ владе осмислили су исто тако стару-нову понижавајућу „игру“ хватања српских генерала – хашких оптуженика и њихових јатака, као савршен начин одвраћања пажње ионако апатичне српске јавности са проблема комада српске државе. Истовремено, близу је и годишњица од креирања тзв. „Акционог плана за завршетак сарадње са Хашким трибуналом“, којим су се пре непуних годину дана сви, и ондашњи и садашњи министри, политички функционери и невладини активисти заклињали у потпуну и безусловну посвећеност идеји и акцији хватања хашких оптуженика, посебно генерала Ратка Младића. Такви ставови у крајње поклоничком тону милион пута изречени су Карли дел Понте и током њене последње посете Београду. Ред оних који су желели да нагласе своју одређеност за безусловну сарадњу са Хашким трибуналом сваким даном Карлиног боравка био је све дужи. Вероватно је ово њена најбоља добродошлица. Осећајући се као свој на своме, наставила је да ведри и облачи по Србији.

Да је овај злочиначки антисрпски пројекат ушао у финалну фазу, убедљиво доказује то што је новоформирана влада Војислава Коштунице уз свесрдну подршку коалиционог партнера – председника државе и врховног команданта оружаних снага, Бориса Тадића, спремна да учини оно што се последњих година није усуђивала. Пуна срца и, у изгледу, и пуних целова, Коштуница и Тадић су се узјучили и све расположиве војне и обавештајне безбедносне службе претворили у поданичке тимове потере на главу Ратка Младића и свих оних који су му били блиски. Најближи је био генерал Здравко Толимир, начелник Генералштаба Војске Републике Српске за безбедност током рата. Овако изненадна и брзопотезна акција српске владе која је, како указују доступни обавештајни подаци из врха појединих служби Министарства унутрашњих послова, била главни организатор и егзекутор акције хапшења озбиљно оболелог генерала Толимира, заправо је одраз нервозе и нестрпљења страних евроатлантских прaviх господара Србије због неочекиваних проблема у „припремама“ јавног мњења за све оно што ће у предстојећем периоду да се сервира Србији.

Истовремено, припремљена фарса око наводног хапшења генерала Толимира на граници Србије и Републике Српске, тачније на мосту између Љубовије и Братунца, иако се хапшење одиграло на Новом Београду, показује сву стреп-

њу Коштунице и Тадића од реакције грађана Србије на ово неподношљиво покорништво према Хашком трибуналу и његовим оснивачима и жељу да се прикрије бескрупулозно гажење Устава, закона и људских права.

На основу исказаних ставова и неукусног и непримерено израженог задовољства од којег се нормалном човеку грчи желудац, председника Владе, подмуклог лажљивца Коштунице, председника државе, бескрупулозног мешетара Тадића и бившег генералног секретара СДА за Санџак Расима Љајића, може се закључити да се радило о свеобухватној и сложеној војно-обавештајној операцији. Евидентно је да су у тој, брижљиво сакриваној од очију и ушију јавности, потери за генералом Толимиром активно учествовале комплетна српска владајућа структура, као и полицијске и војне снаге, делови правосудног система, уз обилату подршку влада евроатлантских савезника, али и њихових медијских пријатеља који су имали задатак да пренесу грађанима овај обавештајно-безбедносни спектакл. Уосталом, да је то тако, потврђују и похвале које су стигле директно од Карле дел Понте на рачун БИА и Радета Булатовића.

Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић на конференцији за новинаре изјавио је да је хапшење генерала Толимира почело 31. маја у 3,15 часова и да је МУП направио две белешке са увиђаја, једну за јавност и другу, истинају, коју нигде није завео. Представници владе безочно лажу народ да је Толимир ухапшен у Републици Српској. Николић је рекао да српски радикали поседују званичну кривичну пријаву коју је Четирином оштинском иужилашћу у Београду поднео полицајски службеник ирошав „НН лица које је у току ноћи 31. маја покушало иешку крађу у сћану Димитријевић Ивице на Новом Београду, у улици Живојина Лукића број 7, сћан број 12, на ирећем сћраћу сћамбене зграде”. Према Николићевим речима, полицајски службеник је навео да је извршилац највероватније физичком снагом ирвалао дрвена улазна вратиа и ушао у сћан, где је након иремеиачине наустило лице месћа, нишћа не одвелии из сћана.

Николић је заћим наћласио да је истии полицајски службеник наћисао и другу службену белешку која нигде није заведена и ирочћићао део из иће белешке: „На улазним вратића сћана већа ошћећења, истиа скоро у иошћуностии изломљена, само мали горњи део, док се комћлећан доњи део и већи део иреко средине вратића налази на иоду, иошћуно изломљен. Изнад креветћа у малој соби на сћраћу један иасош Републике Србије број 183353 и здравсћвена књижсћа на име Толимир Здравко, јединсћвени маћични број зраћана 2711948380014. У комоди дневне собе црни мушки новчаник са личном карћом, возачком дозволом, чековном карћницом Пошћанске ишћедионице, месечном карћницом ГСП, све на име Толимир Здравко. У сћану мушка гардероба, у фриждеру већа количина хране, на судоиери оћрано суће, у вишћини дневне собе „кока кола” од 2 литћра иошћјена до иола и више флаша, највероватније алкохолних ићћа, делимично иошћјених. Криминалисћћки ићхничар каже да су иронаћени ошћсци, власник дуже није боравио у сћану”.

Заменик председника Српске радикалне странке је истћакао да су хапшење генерала Толимира ошћали сведоци: „Кажу да је било неколико лица у црним униформама, са црним фанћомкама на главама, један са иушком у руци, без обележја на униформама. Када је сведок ошћворио вратића, одмах му је нарећено: „Заићварај, бежи унућра”, ишћо је он и урадио. Сведок је у једном иренушћу, иошћо су зидови ићанки, чуо како неко гласно говори: „Понеси робу, ионеси наочаре”. Имамо изјаву храброћ сведока, који ће се и предсћавишћ органића ако ипреба, који каже да је видео да један изузетно крућан мушкарац износи из сћана цак у коме се носе иосмрћни ошћаци и лица која насћрадају у саобраћајној несрећи. Каже да је ићај цак био безмало виши од иоћ крућноћ лица, које за је носило исћред себе са две руке – ио је био генерал Толимир”.

Савршен тајминг и координација свих актера који су учествовали у операцији потврђују да се ради о унапред подробно планираној и организованој акцији, креираној са само једним циљем – ухватити бившег команданта Војске Републике Српске, генерала Ратка Младића. Посебно је значајно нагласити да су план припремили, а вероватно дали и оперативну подршку, НАТО стратеги и иностране специјалне снаге.

За главне креаторе плана којим би се српски генерали одвели на унапред пресућено сућење, олакшавајућа околност је била и то што се егзекутори акције хватања генерала Здравка Толимира, нажалост, добровољци из Србије, на челу са српским премијером и председником, нису либили у показивању своје послушности и спремности да погазе Устав, законе и основне цивилизацијске тековине.

Кукавичке и издајничке потере

Да није било конференције за штампу Српске радикалне странке на којој су обнародовани поверљиви подаци о акцији хапшења генерала Здравка Толимира, јавност би била грубо обманута. Наиме, према званичној верзији, генерал Толимир је ухапшен у заједничкој акцији Министарства унутрашњих послова Србије и Министарства унутрашњих послова Републике Српске, одмах након преласка Дрине, на путу од Љубовије према Братунцу. Иначе, генерал Толимир оптужен је да је са генералића Миланом Гвером и Радивојем Милетићем, који су се добровољно предали, одговоран за наводне злочине над муслиманића у Сребреници и Жепи, 11. јула 1995. године. Наводно је генералу Толимиру неко поручио да би било добро да се склони из Србије док траје посета Карле дел Понте, а онда су га здружене снаге МУП-

а Србије и МУП-а Републике Српске пресреле, ухапсиле и „безбедно” испоручиле хашким лешинарића. Али, права истина је да је генерал Толимир ухапшен на Новом Београду, у изнајмљеном стану, чији власник није био упознат са тим ко је заиста његов подстанар. Истовремено, на разговор је приведена и жена која је закупила стан. Према подацима који су саопшћени на конференцији Српске радикалне странке, зна се тачно на ком месту је пронаћен пасош Здравка Толимира, као и његове картице, а станари зграде у којој је боравио Толимир незванично су потврдили да је акција хапшења заиста ту изведена, у раним јутарњим часовима, и то на најбруталнији могући начин: специјалци са фантомкама на глави изнели су генерала у црном цаку! Да су страни специјални обавештајни тимови били активни део ове кукавичке и издајничке потере, потврђује и податак очевидаца о страним лицића која су се са припадницића БИА појављивала на одрећеним местима.

То је права слика стања моралне беде српске владе и квислиншког блата у коју су гурнули целу Србију и српски народ. Ако ишта може у овом случају бити окарактерисано као срећа у великој несрећи, то је само ружна слика огољеног лица Војислава Кошћунице, који се одвратно цери и када се подсмехује несрећном српском народу и генералића који су га бранили, али и када се улизује и прима задатке од Олија Рена, госпоће Дел Понте и осталих ситних европских бирократа.

Тадићево патолошк и нарцисоидно голо лице и мегаломански психолошк профил је одавно коров који унишћтава здраве изданке српских националних интереса. Уосталом, није се ни чудити оваквом расплету догађаја, али српско јавно мњење заиста има кратку памет, па би требало подсети-

„Полицијском увиђају вршеном тје ноћи присусијовали су и представници БИА. Ко брине о јавној безбедности грађана у Србији ако се БИА меша у сваку испраћу, сачињава зајисник, наређује криминалистичким техничарима иша да уишу у зајисник а иша не смеју ни да йомену? И ко мирно може поћас у Србији да сјава? Како се шај зове? Да ли се шај зове Војислав Кошћуница или Борис Тадић? Мислим да ни њима нема мира йосле овога. Хоће ли Кошћуница да изјави да је био необавешћен? Чуди ме да није ойишао на неки изненадни йућ 31. маја, ша да се изненади када се враћи у Србију”, йрокоменйарисао је Томислав Николић хайшење генерала Толимира.

ти да је премијер Војислав Кошћуница прошле године, након доношења Акционог плана обећао хапшење, јер су, како је тада рекао, „интереси Србије изнад интереса свих, укључујући и Ратка Младића”. Овакав доследан став Кошћунице, који се само мршти и нећка када се обраћа домаћој јавности, потпуно је демаскирао прави антисрпски карактер његове владавине. Притисци на владајућу коалицију само су део стварања повољне атмосфере и амбијента за нове уцене према српском народу и држави.

Расим Љајић, председник Националног савета за сарадњу са Хашким трибуналом, сматра да је хапшење генерала Толимира заправо добра ствар за стварање „повољне климе и амбијента” за поверење између Београда и Хага и јасан политички сигнал да постоји спремност да сви хашки оптуженици буду изручени. Ако је ово званичан став актуелне владе, зашто онда није покренуто питање одговорности шиптарских терористичких вођа, а садашњих „леgitимних” представника косовских Албанаца пред Хашким трибуналом? Српска влада изгледа безусловно сарађује са Трибуналом само на штету сопствених државних и националних интереса.

Заиста је фасцинантна бескрупулозност и лицемерје Кошћуничиног режима у обрачуну са хашким оптуженицима, чије хватање више и не заодева у какву-такву форму легалности и законитости. Овим људима, који већ седам година девастирају све што је српска супстанца, од колективне меморије, духовне вертикале и традиције, до државне институционалне структуре, политички крај је близу. Знају то и они и њихови евроатлантски наредбодавци. А кад је крај близу, нема више места за макар одглумљено незадовољство обавезом сарадње са Хашким трибуналом; нема више времена за преговоре о „доброволним предајама”. Сада носиоци власти могу само да изразе велико задовољство напретком у сарадњи са Хагом и да обећавају скорашње остварење „великог циља” – хапшење генерала Ратка Младића. А док га не ухвате на подмукао и свиреп начин, какав су демонстрирали на његовом пријатељу и ратном саборцу Толимиру, Срби ће још морати да свакодневно слушају бисере црне антисрпске пропаганде – о slabим преговарачким капацитетима српске стране у погледу судбине Косова и Метохије, у погледу прикључења евроатлантским интеграцијама, у погледу нестабилности српског тржишта за стране инвестиције и свеколики развој Србије.

Р. В. С.

Шест тачака Акционог плана за завршетак сарадње са Хашким трибуналом, којим су се пре непуних годину дана сви, и ондашњи и садашњи министри, политички функционери и невладини активисти закљичали у потпуну и безусловну посвећеност идеји и акцији хватања хашких оптуженика:

- 1. Потпуно стављање свих служби безбедности под контролу владе;**
- 2. Сарадња са иностраним обавештајним службама;**
- 3. Избор координатора за комуникацију са Тужилаштвом Хашког трибунала;**
- 4. Прекид финансијских токова за помоћ у скривању;**
- 5. Откривање мреже помагача;**
- 6. Припрема јавног мњења за хапшење Ратка Младића.**

Акцијом „Слобода у пет до дванаест”
српски радикали подржали утамничене младиће

Гушење слободе мишљења

- *Посланици Српске радикалне странке најоштрије су осудили понашање Војислава Коштунице и Бориса Тадића, истичући да гуше слободу мишљења, савесни и другачијег политичког става. Према њиховом мишљењу, хапшење и експресно одређивање затворских казни младићима који су лежили у лакају, показује да данас немамо државу и да се налазимо под окупацијом а да су Коштуница и Тадић најгори могући окупациони, осциони и бахати поданици, чији је једини смисао да униште све што је српско*

Пише: **Жана Живљевић**

Под геслом „Слобода у пет до дванаест” посланици Српске радикалне странке лепљењем плаката са натписом „Булевар Ратка Младића”, 26. маја подржали су утамничене младиће из организације „1389”. Тиме су српски радикали покренули нови талас побуне против изопачености назовидемократског режима, који гуши слободу мишљења, говора и политичког става, поготово ако се то не слаже са одлукама званичника, који на силу намећу сопствене хероје.

Наиме, 23. маја 2007. године Булевар АВНОЈ-а, на коме градски оци демократске жуте боје нису стигли да замене табле са именом убијеног премијера Зорана Ђинђића, освануо је облепљен плакатима на којима је писало „Булевар Ратка Младића”. Иза ове акције стао је омладински покрет, организација младих родољуба „1389”, названа по години када се одиграла Косовска битка. Снаге реда и мира експресно су ухапсиле, привеле, а судија и осудио на 30 и 20 дана притвора активисте Радојка Љубичића и Ђурађа Чвокића уз образложење да је лепљење плаката са именом лица осумњиченог за ратне злочине изазвало узнемирење веће групе грађана, чиме је нарушен јавни ред и мир.

Јавност је могла да примети да оваква експедитивност Министарства полиције није запамћена када је у питању заштита грађана и њихове својине од криминала, већ само код испољавања другачијег мишљења од званично дозвољеног. То су осудили са говорнице Народне скупштине Србије посланици Српске радикалне странке, а касније то показали и на лицу места у Булевару АВНОЈ-а, одрекавши се пре тога посланичког имунитета.

Показавши плакат са натписом „Булевар Ратка Младића”, Драган Тодоровић је са скупштинске говорнице поручио да лепљење плаката није разлог за хапшење јер тиме није прекршен закон.

Посланици Српске радикалне странке најоштрије су осудили понашање Војислава Коштунице и Бориса Тадића, истичући да гуше слободу мишљења, савести и другачијег политичког става. Према њиховом мишљењу, хапшење и експресно одређивање затворских казни младићима који су лепили плакате, показује да данас немамо државу и да се налазимо под окупацијом а да су Коштуница и Тадић најгори могући окупациони осциони и бахати поданици, чији је једини

смисао да униште све што је српско. Посланици Српске радикалне странке поручили су властима да ће имати проблем јер ће морати да ухапсе велики број људи, а пре свега српске радикале.

Посланике не смеју да хапсе

Прича о гушењу слободе мишљења и различитости политичких ставова поприлично је узбуркала и уздрмала „демократске” снаге у земљи. Новопечени министар правде Душан Петровић поручио је да својим послом треба да се баве правосудни органи и они надлежни за утврђивање прекршајне одговорности. Весна Пешкић је догађаје назвала „брутализацијом нашег друштва” а армија разноразних аналитичара, као логистичка подршка демократског блока, одмах у јавност пласирала причу о опасности да се угрози имиџ Србије, не објашњавајући при томе о ком имиџу је реч.

Све то није спречило посланике Српске радикалне странке који су, предвођени Драганом Тодоровићем и Александром Вучићем, уз пратњу око хиљаду присталица 26. маја у пет минута до 12 часова, на углу улица Шпанских бораца и Булевара АВНОЈ-а, изазивајући полицију да их ухапси, залепили плакате са натписом „Булевар Ратка Младића”.

Ритуално понављање „злочина” који су по српским властима починили Љубичић и Чвокић и тиме зарадили роби-

ју, први од месец, други од 20 дана, извели су Александар Вучић и Драган Тодоровић. Њихов гест окупљени су наградили дугим скандирањем „Србија! Србија!”

Залепивши први плакат на зграду телевизије Б92, праћен узвизима „Србија Србија”, Александар Вучић се обратио присутнима, рекавши: „Очекујемо да власт покаже да смо пред законом сви једнаки. Или нека хапсе посланике, или нека пусте ту децу која су само изразила и показала оно што мисле”.

Александар Вучић је поручио да српски радикали и патриотска омладина, заједно са свим правдољубивим грађанима наше отаџбине, имају снаге, енергије и поноса да нико не дају своју Србију.

Док се простор преко пута „Београдске арене” плавио од радикалских застава, али и знамења омладинских патриотских покрета и организација, као и транспарената са ликом др Војислава Шешеља и генерала Ратка Младића, радикалске посланике је бодрио и соколио народ, а пролазници застајкивали и придруживали се окупљенима, изражавајући негодовање и незадовољство потезима власти.

На присуству и бодрењу у оволиком броју присутнима захвалио се Драган Тодоровић.

Паника у згради у којој несметано ради и емитује програм радио и телевизијска станица Б 92 – купљена, како рече Александар Вучић испод цене, за свега 10, 5 милиона евра, била је видна. Особље је изашло на главни улаз, под будним оком полиције.

На обадва ћошка суседне зграде вијориле су се две заставе Демократске странке, док је пирамиду комплетирао Чедин ЛДП, који је организовао контрапротест.

Акција лепшења плаката прошла је без инцидента. Упркос јавном позиву да их ухапсе, посланици Српске радикалне странке остали су изван решетака, док су ухапшени младићи пуштени на слободу.

Чињеница је да су радикали овим гестом дирнули у основне тековине „демократске” власти. По свему судећи, прича о гушењу слободе мишљења и изражавања још није завршена, јер досовска власт ипак није спремна да прихвати да постоје и они који другачије мисле.

Због плаката у Падињак

Због тога што су лепшењем плаката са именованом Ратком Младићем у Булевару АВНОЈ-а, како стоји у решењу градског судије за прекршаје, изазвали узнемирење веће групе грађана и реметили јавни ред и мир, седам дана шампице од 30 и 20 досуђених одробијали су Радојко Љубичић и Ђурађ Чвокић из Народног покрета „1389”.

По изласку из затвора Љубичић је у разговору за „Велику Србију” описио како се по хишином постојику нашао иза решетица. „На њихов позив одмах сам ошистио у Градски секретаријат унутрашњих полова, где су ме сатишима ислеђивала шесторица – седморица инспектора за јавни ред и мир. Тамо где радим иакође су покушали све моје личне и службене податке, ошварали су и мој приватни и службени рачунар, а из моје ситана зашленили плакати са ликом и именованом легендарног генерала Ратка Младића. Са овим доказним материјалом вратио сам се код судије за прекршаје, који нам је по убрзаном постојику – истовремено се и Ђурађу догађало што и мени – одредио затворске казне од 30 и 20 дана лишења слободе и послао нас на издржавање пре него што је пресуда постојала правоснажна, због наводне бојазни да ћемо поновити прекршај, иако су сви зашлењени плакати по налогу судије и унишени, као да су ошасни по грађане!

Било је више неправилности у самој процедури, у постојику изрицања пресуде, иако да је друштво ени суд поштишито одлуку првосишитоног суда и предложио да се постојику обустави. Показало се да је по политички процес. У испразном постојику нисмо имали браниоца. У међувремену се у јавности подишла бука око нашег хашиња, чак су посланици Српске радикалне странке више пошта обавештавали јавности о нашем ушамичењу, а омладина се мобилисала да демонстрира за наше поштињање на слободу. Исти вечер кад смо ухапшени пошражио нас је адвокат Милан Терзић, кога смо прихватили као своје право заштишника, који нам је много помагао да се докојемо слободе. И Ђурађ и ја смо преживели пошту поштишуру, изречена нам је заједничка пресуда”, каже Љубичић.

Удружени рад Коштунице и Тадића

Тандем за разбијање Србије

- *Тадић као марионета Вашингтона покушава да реализује „Ахисаријев план”. Војислав Коштуница да би му се додворио издаје и Томислава Николића и Леона Којена, двојицу људи који никад не би прислали на независност јужне српске покрајине. Како би по сваку цену задржао премијерску фотелју, Коштуница ошварва јућ независности Косова и Метохије склањањем пакта са Тадићем. Којен је у свом ауторском тексту у „Вечерњим новостима” оценио да је нова влада ошворена за идеје западних земаља у вези са Косовом и Метохијом, али да су им сада једина препрека Устав и закони, који не дозвољавају комадање државне територије.*

Пише: Борис Алексић

Избору Томислава Николића за председника парламента обрадовала се цела Србија. На тренутак су грађани помислили да су се најзад ишчупали из канџи досовске власти, да је Србија избегла глобалистичке чељусти које су седам година подмукло, изнутра и споља уништавале сваку наду у препород отаџбине, сламале најосновније националне интересе и шириле беду.

Да подсетимо, подржан гласовима посланика Српске радикалне странке, Демократске странке Србије, Нове Србије и Социјалистичке партије Србије, Томислав Николић је као представник најјаче странке изабран за председника Скупштине Србије. Све се одиграло некако симболично пред прославу Дана победе над фашизмом, након три месеца безуспешних преговора представника Тадићеве и Коштуничине партије.

Једну од првих честитки Томислав Николић је добио од амбасадора Русије Александра Алексејева, што је за нашу државу било веома важно јер Москва, штитећи међународно право, штити и интересе Србије у Савету безбедности. Конституисање Скупштине је ојачало позиције Београда пред расправу о Косову и Метохији у Уједињеним нацијама, што је био и превасходни циљ радикала. На челу парламента се нашао човек који је сваког тренутка знао како да се постави пред изазовима и претњама које су стизале са Запада а у вези са једностраним признањем јужне српске покрајине. Са Томиславом Николићем на челу, Скупштина Србије би се жестоко супротставила стварању друге албанске државе, док њену реакцију нико у свету не би могао да тумачи као млаку, тј. као прећутни пристанак на отимање 15 процената државне територије.

Међутим, иако је Војислав Коштуница преко свог личног изасланика тражио и молио Томислава Николића да никако не подноси оставку ако ДС то буде тражио јер је Тадић спреман да преда Косово и Метохију, само после три дана Коштуница је променио мишљење за 180 степени. Коштуничина партија је погазила раније постигнут договор чији је циљ био заштита најважнијих националних интереса и починила је тешко вероломство. Након отворене интервенције Хавијера Солане, Коштуница пристаје на пакт са ДС-ом

Омиљено штиво нове Владе Србије: „Како постати и остати глуп”

Веровали или не, наслов „Како постати и остати глуп” носи једина књига коју је написала нови министар науке, госпођа Ана Пешикан, ошчињена новим шехникама јодучавања. Њено горенаведено дело јосвећено је деци! Да јодсейимо, једна од њих нових шехника је гротескна сцена у којој насумично изабрани директор неке основне школе ојонаша усисивач, или миксер (јашенирао Гаши Кнежевић на семинарима). Глупо, нема шћа! Поставља се шћање да ли јоменуше шехнике госпођа Пешикан примењује и на друге министре и премијера Коштуницу, и да ли је у све укључен и неизбежни реформашор Тадић. Уколико је одговор да, не бисмо се зачудили.

„Суверено Косово” – случајна омашка нове Владе?

Након формирања нове извршне власти по ко зна који пут су се састали Борис Тадић и Војислав Коштуница. Овај пут домаћин је био Тадић, а његова прес-служба је издала засиращујуће саопштење које кажући још једном неспручношћу и полуисменосћу „председничких људи.”

Наиме, после сусрета, из Тадићеве кабинета издато је саопштење да су се председник и премијер Србије сагласили да је први принцип програма нове Владе Србије „очување суверенитета и интегритета Косова и Метохије”!

После бурних реакција новинара, који су, зачуђени садржином саопштења, изражили објашњење од двојице политичара, из кабинета председника Србије стигло је друго саопштење, у којем пише да ће нова влада, ипак „чувати суверенитет и интегритет – Србије”. Можда је прва порука била намењена Бриселу и Вашингтону, а грешком упућена домаћим новинарима?

и истиче да ће његова партија гласати за смену Николића. Требало му је само 24 часа да попусти пред уценама из Брисела и Вашингтона и да Томиславу Николићу забије нож у леђа.

Све то је било увод у формирање нове пронатовске владе (ДС, ДСС, Г17 плус и НС). Запад и Коштуница су исмејали Народну скупштину Републике Србије. Можемо слободно да истакнемо како овакав развој ситуације представља бацање рукавице у лице Руској Федерацији, која једина међу великим силама отворено и постојано штити позиције Србије када су у питању Косово и Метохија.

Најодговорнија места у новој Влади заузимају пронатовски политичари попут Божидара Ђелића (потпредседник), који је учествовао у плачкашкој приватизацији руске државне имовине и стварању олигарха у време Бориса Јељцина. Као „експерт” у тиму Анатолија Чубајса, Ђелић је ојачао руску економију, дао снагу руским олигарсима и потпомогао феуделизацију Русије. Стратегија Чубајсових „реформатора” и „демократа” је била јасна. Требало је најзначајнији део државног богатства предати појединцима, приватницима како би они касније ту имовину продали водећим западним компанијама. Управо такав потез је покушао да изведе олигарх Ходорковски, продајом нафтне компаније „Јукос”, „Ексон мобилу”. Тек доласком Владимира Путина на власт Москва је успела да поврати највећи део природног богатства које су тајкуни под Јељцином опљачкали. Путин је спречио и договор између Чејнија, Ходорковског и Березовског о продаји руских нафтних компанија. Управо тај потез је омогућио економски узлет Русије, и то оног тренутка када је цена „црног злата” на међународном тржишту порасла. Да су се компаније двојице олигарха, „Јукос” Ходорковског и „Сибнефт” Березовског спојиле и да су, како је било договорено са потпредседником САД Диком Чејнијем, биле купљене од „Ексон мобила”, капитал који је Русија последњих година зарадила продајом нафте и гаса припао би Вашингтону, док би позиција Москве у међународним односима била као и под Јељцином – слаба, без могућности стављања вета у Савету безбедности.

Вратимо се сада члановима нове Владе. Поред Божидара Ђелића, потпредседника, на место министра иностраних послова постављен је Вук Јеремић (32), марионета у рукама демократа из САД. Да подсетимо, Јеремић је као саветник Бориса Тадића у Сједињеним Државама пред председничке изборе на којима су се надметали Буш и Кери послао у Београд информацију да ће представник републиканаца изгубити у свим државама САД, укључујући и оне на југу, где традиционално побеђују конзервативци и неоконзервативци! Јеремић је чак у ноћи бројања гласова са избора у САД, на РТС изјавио како поздравља победу Керија и да његовој ДС та победа одговара. Као што је познато, Буш је победио,

а Јеремић је и даље остао саветник Тадића за Сједињене Државе!

У мају 2005. године Вук Јеремић је приликом посете Вашингтону изјавио како је „независност Косова неминовна” и како је Србима треба сервирати на такав начин да се оптуже радикали и социјалисти за тај губитак. Нови министар иностраних послова Србије није својим изјавама затворио себи врата само код републиканаца из САД, већ је имао сличне испаде и у Француској. Наиме, он је у Паризу једног француског дипломату убеђивао да политика Србије из времена Милошевића нема никакве везе са политиком „господина Хитлера”, како је навео Јеремић. Добио је одговор „ми у Француској Хитлера не зовемо господином”, након чега је Тадић преко Амбасаде Републике Француске замољен да га убудуће не шаље у Париз.

Исто тако, веома је интересантно да је отац Вука Јеремића, Мишко Јеремић, један од познатих „тајкуна из времена Слободана Милошевића”. Раније апаратчик у комунистичкој партији, Мишко Јеремић је током деведесетих година прошлог века постао један од водећих људи у „Југопетролу”. Као такав, он је имао и претежан утицај на Бориса Тадића, наводног „демократа”, у чијем тиму је обезбедио место за свог сина. Ови подаци могу да укажу и на судбину НИС-а, нафтне индустрије коју ускоро очекује приватизација (сличност са стањем у Русији за време Јељцина и Чубајса је више него очигледна).

Занимљиво звучи и податак да се Вук Јеремић није уписао на Харвард (2002. године) редовним путем, већ након препоруке коју је Тадић једва изборио од тадашњег премијера Ђинђића.

Још у време премијера Зорана Ђинђића, безбедносне службе у Србији су откриле да Вук Јеремић одаје поверљиве информације из кабинета. Тајна документа је достављао чак и муслиманском мафијашком шефу Дамиру Фазлићу, пријатељу његовог оца са факултета. Након тога Вук Јеремић је избачен из Ђинђићевог кабинета, да би га касније Тадић као министар одбране узео за свог саветника иако је овај избегавао војну обавезу!

Неискуство је још један доказ да је Вук Јеремић лоше решење за Србију и да није за место министра иностраних послова, нарочито не у овако тешким тренуцима за нашу земљу. Он је рођен 1975. године, док је, на пример, Кондолиза Рајс рођена 1954, Сергеј Лавров 1950, Масимо Д’Алема 1949. итд. Дакле, место министра иностраних послова у озбиљним државама заузимају људи са искуством и постојаном каријером.

Напоменимо још да је бивши саветник председика Тадића за Косово и Метохију, Леон Којен поднео оставку због понашања Вука Јеремића. Пре него што је постао министар, Јеремић је током априла као саветник Бориса Тадића

учествоваo у преговорима о реализацији „Ахтисаријевог плана” који, као што је познато, предвиђа независност Косова и Метохије. Ту чињеницу је потврдио и аустријски канцелар Алфред Гузенбауер у интервјуу Ројтерсу 13. априла, наводећи да се са „најближим Тадићевим људима преговара о испуњавању суштине Ахтисаријевог плана”. Након овог интервјуа Којен подноси оставку. Као услов за улазак у новоформирано министарство за Косово и Метохију он тражи од Коштунице да се определи између њега и Јеремића. Коштуница је изабрао Јеремића.

Управо ови подаци указују на чињеницу да Тадић као марионета Вашингтона покушава да реализује „Ахтисаријевог план”. Војислав Коштуница, да би му се додворио, издаје и Томислава Николића и Леона Којена, двојицу људи који никад не би пристали на независност јужне српске покрајине. Како би по сваку цену задржао премијерску фотелју, Коштуница отвара пут независности Косова и Метохије склапањем пакта са Тадићем. Којен је у свом ауторском тексту у „Вечерњим новостима” оценио да је нова Влада отворена за идеје западних земаља у вези са Косовом и Метохијом, али да су им сада једина препрека Устав и закони који не дозвољавају комадање државне територије.

Највећу опасност за Србију под владом ДСС и ДС представља могућност прећутног признања независности Косова и Метохије, о чему смо писали у ранијим бројевима, а што

је потврдио и Којен у ауторском тексту у „Новостима”. Исто тако треба истаћи да су Вашингтон и Брисел притисцима на Коштуницу да пактира са Тадићем желели да пошаљу још једну поруку Руској Федерацији. Кадровским решењима у новој влади Запад поручује Русији да су и сами чланови извршне власти у Београду спремни да прихвате другу албанску државу на Балкану. Ова идеја би требало да подсети Русе да они не могу да буду и нису „већи Срби од Срба”. Дакле, овакав избор кадрова у новој Влади Србије треба, по замисли Вашингтона и Брисела, да спречи руски veto.

Циљ Тадићеве ДС у новој власти неће бити да у првом кораку отворено подржи независност јер би то значило њихово политичко самоубиство, већ да, где год то може (у Скупштини, Влади, у медијима), умртвљује и ублажава реакцију Србије на евентуално проглашење независности. Подсетимо да се у међународним односима нечињење (одсуство примерене реакције) тумачи као пристанак на већ учињено. Након тога, у будућности потписивање независности тј. „констатација постојећег стања” била би пука формалност и, по Тадићевим следбеницима, „мала жртва” за могући улазак у ЕУ! Чак је и Коштуница недавно на РТС-у изјавио како ће нова Влада игнорисати евентуално признање независности, тј. да ће на тај чин гледати као на маглу и паучину. Иза ових речи се крије велика опасност јер једнострано признање може да буде много тога, али засигурно не магла и паучина. Државама које се одлуче на тако нешто Србија мора примерено да одговори.

На сву срећу, представници Русије су свесни да Србија има марионетску владу, и већ раније су нагостили да неће пристати на сличне манипулације Запада. За Москву текст нове резолуције у Савету безбедности остаје неприхватљив и уколико она буде фактички доводила до самосталности Косова и Метохије, без обзира да ли је изостављена сама реч независност.

Подсетимо још једном, а у вези са једностраним признањем Косова и Метохије, чиме прете поједине западне земље, да Србија увек може да се позове на начело реципроцитета у међународном праву. Дакле, свака држава која призна независност дела територије Србије отвара Пандорину кутију и ствара преседан за друге субјекте међународних односа да поступе на исти начин против њих.

Познати амерички адвокат Џонатан Леви, који је због пљачке и отимања злата и других драгоцености за време Другог светског рата у име српских и јеврејских жртава тужио Ватиканску банку, члан америчког Комитета за одбрану проф. др Војислава Шешеља написао је чланак о фабриковању лажи усмерених против српских радикала. Текст, који је објављен на форуму сајта www.topix.net, преносимо у целини:

Клевета против српског народа и Српске радикалне странке

Данас су амерички медији завришћали: „Шести југословенских националиста ухађено у завери због напанда на војну базу у Њу Делсију.” У сиварнојсти, ухађеницихадистии били су албански муслимански терористии. Управо иу врстиу исламских иишјуна Српска радикална сиранка покушава да сиречи у ошимању Косова и убијању и скидању глала иреосталим хришћанима ишамо. Захваљујући најорима НАТО-а више нема Југославије, али у Америци, Југославија је изједначена са Србијом. Већина Американаца разумела је да иоменутии наслов значи да су Срби ковали заверу да убију Американце – иш је бедна лаж.

Верујем да не грешим када кажем да су обмањивачки новински чланци о „југословенским терористиима” били ишмирани како би се иоклоиили са избором лидера Српске радикалне сиранке Томислава Николића за иредседника српског иарламента и као освеша Српској радикалној сиранци због њеног ишврдог сшава ирошив независностии Косова и ирошив сиварања још једне десјојске исламске државе у Европи.

Ово је само још једна клеветиа, ишична за кампању лажи и ирогона која је већ дуго усмерена ирошив др Војислава Шешеља у Хаиком ирибуналу. С друге сиране, иристалице исламских и аишисрпских ишпереса оишјужују Србе за злочине које су заправо иочинили њихови иеиријашељи.

Са енглеског превела Милена Мишовић

Капитулација разума

• Несигурности, непослужности и образ од њона кријеријуми за избор министара нове српске владе

Пише: Јадранка Јоксимовић

Српска влада је формирана на најгори могући начин, како у погледу непоштовања уобичајене процедуре, тако и у погледу састава нове-старе српске владе. Нема потребе трошити речи о свим лажима, преварама, манипулацијама и злоупотребама парламента од стране Војислава Коштунице и Бориса Тадића. Коштуница и његове коалиционе колеге јасно су показали да не поседују ни квантум политичког морала који би барем значио поштовање дате речи, а камоли државничку одговорност у одсудним тренуцима физичког и државног опстанка Србије. Лажни легалисти, лажни моралисти, лажне демократе, лажне патриоте успели су да оформе најлажнију од свих лажних влада после 5. октобра. Поштене људе успешно варају од тог дана па све наовамо, али је овог пута, чини се, учињен последњи погрешан корак. Једина корист из свега овога је нада ће српски народ коначно, али можда и прекасно, разоткрити сву величину преваре коју представљају Коштуница и његове коалиционе колеге.

Ипак, кључна опасност крије се у небулозном и увредљивом за грађане кључу за расподелу намножених министарстава. Тачније, у персоналним решењима из ДСС-а, ДС-а и Г17 плус. Грађани Србије заиста имају несрећно искуство са античким концептом охлократије, у којој најгори и најнеспособнији добијају најодговорније позиције и могућност да својим незнањем, али и бахатошћу према потчињенима и полтронством према надређенима, који највећма из тог незнања произлазе, предано и успешно раде на деградирању и девастацији тешко освојених институционалних демократских тековина српске државе, али и прилику да се сами енормно обогате на рачун све сиромашнијих грађана Србије.

Успешни пословни људи

Најбољи пример потпуне злоупотребе државне функције за рачун личног богаћења свакако је Божидар Ђелић, бивши министар финансија и садашњи потпредседник Владе. Он је сакрио не само од грађана, већ и од својих партијских другова да је стекао огроман капитал за време министровања и управљања финансијама Србије, иако се неуспешно брани патетично-плачно-пискавим убеђивањем да се 11 милиона евра може у Србији зарадити за свега две-три године ако сте врхунски финансијски консултант неке од страних банака. Па то му не верује ни министар економије и регионалног развоја Млађан Динкић, који је битно надмашио самог Ђелића у плачкању државне имовине, али зарад заједничког интереса даље разградње и плачке српске привреде, то ће остати њихова слатка тајна.

Овој екипи привредних мафијаша дорасли су још само наизглед озбиљан и вредан Слободан Милосављевић, бивши председник Привредне коморе Србије и бивши министар туризма и угоститељства, а сада и министар пољопривреде, који је заправо финансијски мешетар прве врсте. Како је за скупштинском говорницом рекао Томислав Нико-

лић, он крије и од својих страначких колега постојање фирме „Алтис консалтинг“, односно две фирме регистроване на истој адреси, где је Милосављевић „са 400 долара почетног улога капитала дошао до фирме која се годинама мери стотинама милиона динара“. Али, Слободан Милосављевић бави се и регрутовањем нових, али проверених кадрова, па је тако његова и Ђелићева другарица, Милица Чубрило са места директора Туристичке организације Београда, коју је оставила са пуно проблема и незадовољства запоселних, села у фотелју министра за дијаспору. При томе, од српске јавности се скрива податак да је дотична током НАТО агресије била ухађена у илегалном преласку на Косово и Метохију преко македонске границе, и то као предводник и главни логистичар новинара из „Асошијетед преса“, који су тамо послати са специјалним задацима ратног извештавања.

У Влади већ годинама упорно седи још један Милосављевић – Томица, који непрекидно подноси оставке и хоће да коначно устане из фотеле министра здравља, али га старана нова влада по четврти пут враћа на то место. Овде је најбоље цитирати Томислава Николића, који закључује: „Изгледа да је Томица најморалнији човек у Србији. Дао је оставку јер не ваља влада. Падне влада, изаберу се поново они и он је поново министар. Поново да оставку као најчаснији, падне влада и изаберу се поново и он је поново министар“.

Слично је и са Расимом Љајићем, којем изгледа Коштуница због поштовања принципа политичке коректности стално нуди нова министарства и нове координационе активности. Човек који је један од најлукавијих политичара у Србији, јер је успешно политички преживео све изразито антисрпске активности којима се озбиљно бавио почетком деведесетих, лобирао по САД и исламским круговима за бошњачку ствар и представљао Србе као силоватеље и агресоре, и данас шаље српске официре у Хаг. У прошлом мандату подучавао нас је како се поштују свачија национална права, сем права Срба у Србији, а сада ће армију незапослених да подучава „транзиционом болу“ који морају да истрпе да бисмо стигли у светлу евро-атлантску будућност.

Зар Србија мора да увози своје министре? Зар Господин Јерemiћ задовољава иједан кријеријум, сем блискости председнику Тадићу и непослужности бриселским круговима и дипломе пресидијентских свейских универзитетских из области које немају никакве везе са сировођењем сјољне пољопривреде и вођењем дипломатије?

Заиста је потребно много менталне и кичмене жичкости да један дипломирани филолог, ипачије професор југословенске и шведске књижевности, са крајњим балетско-кореографско позоришним искуством и још крајим НАТО курсевима, „експертски” у преходној влади ради на месту помоћника министра одбране за политичку одбране, а да након усешно зайочее „реформе” сектора одбране, седне у министарску фотелју, и шо као први човек сториа и омладине?!

Посебна прича су српски „безбедњаци”. Што се тиче Костуничиног чудесно несимпатичног пулена и изгледа вечног министра полиције Драгана Јочића, о њему су најбоље рекле његове коалиционе колеге. У захтеву за изгласавање предлога за Јочићеву смену, коју су потписали Шутановац, Милан Марковић и Душан Петровић, стоји да је он одговоран за драстично повећану стопу криминалитета у Србији, да је његов однос према убиству Ђинђића „сраман и супротан закону”, да води непотистичку, али и реваншистичку кадровску политику, да је одговоран и за „довођење у питање добрих међународних и верских односа у Србији и знатно угрожен углед Србије у свету” итд.

Драган Шутановац ће као нови министар одбране наставити светле традиције реформи наше војске, све са својим колегом Поношем, са којим је на краткотрајним натовским курсевима научио како да „лодигне” ефикасност наших војних капацитета смањивањем и техничких и људских и моралних компоненти. Нормално је да је Шутановац нови министар одбране јер је пракса увођења страначких незналица у погледу војних питања у структуру војске већ уобичајена.

Што се тиче министра без портфела, задуженог за спровођење Националног инвестиционог плана, Драгана Ђилаца, тешко је у пар реченица елаборирати све озбиљне разлоге због којих се може очекивати најгори могући сценарио у остваривању НИП-а. Човек који је на најсумњивији могући начин, тј. преко чистог политичког монопола проистекло из близости са Борисом Тадићем, створио једну од највећих маркетиншких компанија и свој иметак енормно увећао за веома кратко време, заиста не улива ни трунку поверења.

Поред свих ових несрећних персоналних решења, три су заиста врхунац понижења за институције и грађане: Вук Јеремић на челу Министарства спољних послова, Снежана Марковић-Самарцић на челу Министарства за омладину и спорт и Радомир Наумов као министар вера.

Официр за везу

Министарство спољних послова, које је савремена српска држава изборила у великој револуцији Првог српског устанка, од фебруара месеца 1811. године преживело је штошта, али тешко да ће преживети 32-годишњег дипломате теоретске физике, харвардског магистра државне администрације и будућег докторанта примењене математике са Кембриџа. Наиме, кључна референца из биографије страног образованог господина Јеремића која се може наћи на сајту председника Србије гласи да се он „као млади стручњак у Енглеској током периода Милошевићеве владавине бавио организовањем српских студената и исељеника у циљу координације кампање за боље информисање тамошње јавности везане за догађања у Србији, као и успостављањем међународних контаката за потребе демократске опозиције”. Дакле, ради се о спољном момку, официру за везу који је на време „драфтован” и „дрилован” да обезбеди повезивање „демократских” снага са круговима у Лондону заинтересованим да помогну насилно свргавање власти у Србији, а након тог успешно обављеног посла, и увођење Србије у круг земаља потпуно зависних од својих евроатлантских „ослободилаца” у политичком, економском и војном погледу. С обзиром на чињеницу да је господин Вук Јеремић радио и у неколико финансијских институција у Лондону, није чудити се несразмерно великом утицају који овај господин ужива у „демократском” блоку, у односу на године, искуство

и недостатак стручних квалификација неопходних за обављање у сваком погледу захтевне функције министра спољних послова.

Иако се често говори да министар мора бити пре свега добар менаџер, који ће знати да управља организационом и структурном целином свих послова које министарство обавља, ипак се очекује да кандидат поседује макар приближне квалификације из области о којој се ради. Министарство спољних послова заиста је

по много чему специфично, почевши од природе послова коју прати адекватна дисперзивна секторска организација, али и институционалне културе која се негује унутар самог министарства. Зато би посебно интересантно било видети шта студенти београдског Факултета политичких наука, са Одсека за међународне односе и дипломатију мисле о квалификацијама господина Јеремића. Јер, у питању су млади људи који се годинама озбиљно припремају за обављање послова у оквиру овог и сродних министарстава, а зашто да не, и да постану министри.

Било који прави стручњак из области међународних односа и дипломатије не би беспоговорно извршавао по српске интересе погубну спољнополитичку платформу коју је креирала наводно „демократска” влада, а заправо страни евроатлантски господари. Зато је господин Јеремић пожељни и поодесни министар спољних послова. Јеремић се посебно у иностранству препоручивао за то престижно место. Тако је, да подсетимо српску јавност, исти тај господин само неколико дана пре парламентарних избора, тачније 17. јануара ове године, у интервјуу „Вашингтон тајмсу” изјавио: „Ако се одлука о независности Косова српском народу представи као једногласна одлука Савета безбедности, ми ћемо послушати”!?

Дакле, ово су праве „послушничке” референце господина Вука Јеремића, на моју велику тугу и несрећу српске државе и народа, актуелног министра спољних послова. Али, то, наравно, није све. Исти млади министар редовно је посећивао у свом „саветничком” периоду све значајније центре за обуку ЦИА у Европи, како је на непоновљивој седници српског парламента одржаној у понедељак 8. маја рекао његов садашњи колега из владе, господин Шормаз из ДСС-а. Он је заиста учинио велику ствар за демаскирање тројанских коња на политичкој сцени Србије. Да подсетимо, Шормаз је навео Бориса Тадића, Драгана Шутановца и Вука Јеремића као кључне играче на које рачунају евроатлантски савезници, и који редовно посећују Маршал центар у Гармишпартенкирхену, како би ажурирали наређења господара која морају спровести у дело. Дакле, једини могући закључ-

Поводом спекулација које су намерно пласиране у јавност да је влада изабрана уз прећутну сагласност Српске радикалне странке, која је заузврат примила финансијску помоћ, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић упутио је отворено писмо председнику Владе Републике Србије Војиславу Коштуници.

Писмо гласи: *Сиџуран сам да сије уиознаиши са, свакако не случајним, бројним ишекулацијама у српској јавности о ишоме како је избор ваише владе, ио мом мишиљењу најгоре владе у исијорији Србије, осийварен уз неку врсиу ирећуиине сагласности Српске радикалне сијранке, која је заузврат, од вас, ишобожје, иримила некакву финансијску иомоћ за одбрану др Војислава Шешеља иред хашиким несудом.*

Неки новинари – лажни новинари и лажни аналишчари, ироширили су иричу у јавности да је реч о великој суми новца, ише да су ише назовишверљиве информације добијали од људи из ваишег кабинета. Очекујем од вас, госиодине иредседниче владе, да на било који начин обавесишине јавности о ономе ииша је ирава исијина, о разлозима ваише иолишчког сукоба и грађанима Србије јасно кажеише да ли сије ви или ваиша влада илаишило било ииша српским радикалима, или мени лично.

Ово иишање је ваишу, не због мене, не због Српске радикалне сијранке, већ због Србије, због исијине и демократијског развоја српског иолишчког сисиема.

чак је да је Министарство спољних послова Републике Србије озбиљно уздрмано избором Јеремића за челног човека, као провереног „западног“ играча. Као да их имамо према-ло на политичкој сцени Србије, него сад свако од њих, по принципу постизборне поделе плена, а не мериторним принципом, постаје министарски латифундиста.

Предуслов за успешну каријеру

Ипак, госпођа Снежана Марковић-Самарцић је особа која по други пут успешно уноси надреалне елементе у критеријуме за избор у најзначајније државне функције. Наиме, поменута дама је морални и интелектуални акробата прве врсте. Дипломирани филолог са балетским искуством са места помоћника министра одбране села је у фотелју министра за спорт и омладину. Да би се стекао прави увид у храброст и „компетентност“ дотичне даме, довољно је навести да је помоћник министра одбране за политику одбране надлежан, између осталог и за „стратегијско планирање, међународну војну сарадњу, верификациони центар, Канцеларију за односе са парламентом и копредседавајући Групе Србија-НАТО за реформу одбране“?! Можда је ова последње-поменута надлежност управо и била суштински критеријум за њено постављење на ову, у нормалним државама, по одговорности и знању елитну функцију. Иначе ту организацију директно финансира британско министарство одбране. Пошто јој је на том месту омиљена тема била „производња и извоз безбедности“ (читај: слање српских војника у Ирак, Авганистан итд.), вероватно ће нова министарка спорта и омладине почети да се бави експорт-импортом спортиста и омладине. Можемо само да замислимо како је било страним помоћницима за политику одбране, генералима највишег ранга када су се сусретали са „колегиницом“ и разменили са њом „значајна искуства“. Како ће тек бити врхунским спортистима, спортским радницима који, по правилу цео живот посвете активностима на неки начин повезаним са спортом, када се око озбиљних проблема са којима се српски спорт суочава буду консултовали са министарком. Нек им је Бог у помоћи. Као, уосталом, и свима нама.

Салто мортале

И за крај, само неколико речи о „салто мортале“ који је извршен у ротацији господина Радомира Наумова са места министра за рударство и енергетику у министра вера! Дакле, област религије данас је у целом свету изузетно значајно политичко питање, које захтева највиши могући степен стручности, знања и искуства. Заиста је тешко наћи иједан рационалан разлог да се бивши министар енергетичар наименује у министра вера. Данас се и у свету али и у нашој зе-

мљи школују будући политиколози религије, који вероватно неће ником ни бити потребни, пошто има „стручних“ кандидата. Изгледа да се искуство певања у црквеном хору сматра довољном квалификацијом. Само не знамо да ли је битно што зна да пева или што пева у црквеном хору.

То је тужна слика једног дела нове српске владе. Избор ових људи без потребних квалификација и искуства на значајне државне функције, по партократском а не експертском критеријуму, убедљиво доказују да су се прави разлози нејединства „демократских снага“ у процесу тромесечних преговора налазили само у појединачним и групним интересима партија у подели државних система као постизборног плена. Велики Сартр упозоравао је да су „искуства најбоља школа, само је школарина скупа“. Ту школарину и прескупо и предуго плаћа српски народ, и то губљењем и територије, и слободе. И капитулацијом разума.

Савешник иримијера за односе са медијима Срђан Ђурић, одговориши на оишворено иишмо Томислава Николића уићено Војиславу Кошћуници о сиекулацијама да је Влада формирана уз ирећуиину сагласности Српске радикалне сијранке, која је заузврат иримила финансијску иомоћ, рекао је: „Ако иосишоје ишакве сиекулације о којима иише заменик иредседника Српске радикалне сијранке Томислав Николић у оишвореном иишму иредседнику Владе Србије, иредседник Владе их најодлучише деманшује као иоишћуно неисишћише“.

**Против Томислава Николића удружила се браћа по делима:
Хрвати, Азем Власи, Ненад Прокић, као и невладине организације**

На заједничком задатку

Пише: Јадранка Јоксимовић

Није необично да се у неком ХРТ 1 студију окупе разно-разни „званственици” и публицисти како би анализирали прошлост, садашњост и будућност „србијанске” државе, да нам дају „упуте” за денацификацију и одустајање од „великосрпске ђегничке политике”. Али када у томе „судјелују” и политички маргиналци и истовремено менталне и моралне наказе из Београда и шиптарски интелектуални дистрофичари, али и забринути и неспокојни грађани Србије хрватске националности – е то је онда заиста за нормалног Србина мазохистички подухват прве врсте. Поготово што их је окупила „страшна опасност” која се надвила над Србијом и свим „земљама у окружењу” – избор Томислава Николића за председника српског парламента.

Наиме, у некој од „култивираних” политичких емисија суседског нам ХРТ-а, заиста нисам упамтила назив, у сред у вече, окупила се баш таква браћија. Ако нисам упамтила име, упамтила сам кључно, и за Србију веома провокативно формулисано питање које су душебрижни суседи, али и гледаоци, елаборирали и гласали са да и не: „Да ли је избор Томислава Николића за председника српског парламента опасност по мир на Балкану?”

Хрватску ексклузивистичку интелектуалну елиту предводили су безначајни флоскулаш и „професор политичких знаности” Загребачког универзитета проф. др. Царатан и чудесно одиозни политички аналитичар Ђенеро, несвакидашњи спој физичке одурности и хендикепираности, како у процесу мишљења, тако и у процесу вербализације тог мишљења на, до бола смешно-тужном, пургерском новоговору.

Пошто савремени трендови налажу концепт политичке коректности, ту се задесио и представник мањине – овог пута хрватске мањине која живи у Србији, прецизније у Новом Саду, господин Томислав Жигманов, који је представљен као публицист, и који је храбро са хрватском јавношћу поделио своје ужасно искуство са прикривеном репресијом коју Српска радикална странка „проводи” на локалном нивоу, тамо где учествује у власти.

Ту је био и незаобилазни ружни декор сваке од ХРТ-ових емисија где се расправља о актуелним српским проблемима – господин Азем Власи, саветник премијера Косова. С обзиром да им је премијер полуписмени крвник и главосеча Срба, није ни чудо што му је саветник господин Власи. Тај прости изданак антисрпских комуниста није у стању да изговори сувислу реченицу, али се зато „испрактицирао” у хрватском новоговору уз све несувисле акценте које тај измишљени језик познаје.

Али, највеће гађење изазвало је присуство потпуног политичког маргиналца, интелектуалног апстинента и моралне гнусобе из редова партије која, изгледа, само такве и оку-

пла – Ненада Прокића, члана Председништва Либерално-демократске партије. Уживо из Београда. Live. Водитељка мила лика и климајуће главице, обавестила нас је да је „нажалост, изостао господин Ненад Чанак, јер је хитно морао у Зрењанин. Верујте да сам се одмах „скинула” са ХРТ-а, да проверим да се нешто значајно не дешава на зрењанинском тргу. Можда је Чанак већ почео да веша.

Дакле, овај морбидни антисрпски кружок, који, морам да признам, нисам успела до краја да испратим, па ни овај пресек дешавања емисије није потпун, започео је дубинску анализу узрока и последица ситуације у којој се Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, нашао на челу највишег законодавног тела државе Србије.

Због озбиљности теме, изостала је аналитичка објективност која укида националну острашћеност, а којом су каткада хрватски аналитичари умели да изненаде српску јавност, јер су деловали објективније и нормалније од неких српских политичара, интелектуалаца и новинара. Овога пута радикал Тома на челу Скупштине био је за њихову експертску неутралност непремостива препрека. Све шлагворте давао им је директно из Београда Прокић, на које су они одобравујући климали главом и даље елаборирали. Кључна Прокићева теза била је да се избором Николића за председника парламента Србија окренула „националистичком концепту из деведесетих” и да је, парафразирам, замро демократски блок који је Србију могао да уведе у светлу европску будућ-

ност. Истовремено је констатовано да сама Европа „није у довољној мери и на адекватан начин“ подржала стварне демократске снаге. У преводу, Европа изгледа није довољно финансирала Либерално-демократску странку, која има пун капацитет да рашчисти са српским патриотима, који неће да им терористи уз подршку евроатлантских савезника комадају земљу. Али, те милионске присталице и гласачи Српске радикалне странке, по Прокићу, нису чак ни праве патриоте, већ „губитници у недовршеној и лоше спроведеној српској транзицији“. По Прокићевом уверењу, грађани могу да поврате демократију и избегну хаос и пропаст, само ако ствар узму у своје руке, тј. масовним протестима и грађанском непослушношћу и отпором (опет отпор) поврате какву-такву демократију.

Даље, Прокић закључује да је избор Николића веома опасна ствар, не само по Србију већ и по регион у целини(?!), с обзиром на познату идеологију српских радикала, које се ови не одричу. У тој га је констатацији здушно подржао Власи, коментаришући да ће „Косово у свакој варијанти бити неовисно“ – све друго је пушта фикција Срба. Зато и Николић и већинска Србија која гласа за радикале, каже Власи, мора да коначно одустане од своје „политике територијалних претензија према другим државама“! И то каже саветник највећег европског терористе и крвника, који геноцидом ствара хомогени етнички простор на вековној српској земљи!

Прокић је у једном даху, одушевљен излагањем Власија на тему праведне и реалне судбине Косова, изустио скуп идиотлука о томе како је дошао тренутак да Срби исправе своју „сто година погрешно вођену политику према Косову и албанском становништву“, те да им се пружи добросуседска рука и прилика да, формирајући своју државу, покажу демократски капацитет тиме што ће на најбољи могући начин „заштитити права српске мањине“?!

Није за чудити се хрватским и шиптарским националистима на оваквим ставовима, али када на хрватској државној телевизији они уз помоћ једног Србина из Београда избор Николића за председника Скупштине користе да припрете нестабилношћу и угрожавањем мира у целом региону, онда се мора поставити озбиљно питање шта официјелна хрватска политика жели да постигне.

Из другог дела емисије, посвећеног потпуно злонамерно и увредљиво интерпретираној биографији Томислава Николића, јасно је шта хрватско-шиптарско-лоповски лоби жели. Наиме, поред крајње површног подсећања на његову

радну и политичку каријеру, уз све увредљиве епитете „гробара српске демократије и европске перспективе“, као кључни, „истина никад недоказани“ доказ његове политичке и људске дискредитације, приказују изјаву Наташе Кандић „директорнице србијанског Фонда за хуманитарно право“ о наводним злочинима које је Николић почетком деведесетих починио у хрватском селу Антин. Пошто других доказа сем њене речи, за коју сви знају колико вреди, нема, морали су да се позову на још једног провереног лажова, Бебу Поповића, који је у некој инсајдерској емисији из неке пете руке препричавао наводни масовни покољ који је над старцима извршио Николић лично! Дакле, на делу је био покушај потпуне дискредитације личности Томислава Николића, поткрепљен само никада доказаним клеветима најцрње врсте, за које ће свакако кад-тад одговорати и Наташа Кандић и, како рече врли знанственик Царатан „Беба Јовановић“! Можда је та његова омашка, која никако није случајна, најбоља илустрација тих моралних сподоба које вршљају Србијом као испоставе страних антисрпских интереса.

Да цела ствар не остане само на персоналној дискредитацији Николића, потрудио се грађанин Србије хрватске националности, публициста из Новог Сада, господин Томислав Жигманов. Он је поделио са хрватском јавношћу своју озбиљну забринутост због дешавања у српском парламенту, с обзиром да „Српска радикална странка, од 2003. године, од када имамо искуства са њом као са влашћу на локалном нивоу, ето, баш у Новом Саду, где живи 90.000 Хрвата, истина, више не отворено, али прикривено, врши репресију над грађанима хрватске националности.“ Они су, наиме, онемогућени да се јавно окупуљају у интересу побољшања њихових мањинских права, као на пример школовања на матерњем језику(?!), па се зато окупуљају у месним црквама!

У Хрватској су пре неки дан ухапсили српског младића само зато што је у част конституисања српског парламента пронео заставу Републике Српске Крајине. То вам је, господине Жигманов, лекција о демократији и правима националних мањина.

Дакле, то је суштина емисије коју је хрватска државна телевизија приредила у част добросуседског поздрава конституисању најзначајније институције у Србији. Није ни било за очекивати другачије, с обзиром да је на власти у Хрватској само споља реформисана проуштаска клика, на челу са Стипом Месићем, који уз велики пијетет и емоције тугује над хрватским „домољубима“ који су чистили и ослобађали Српску Крајину и западну Славонију од свега што је српско. И зато је њихова мржња и незадовољство избором Томислава Николића за председника српске Скупштине највећи комплимент за целу Србију.

Британски „Гардијан” објавио је 15. маја коментар
Нила Кларка о уцењивачкој политици САД и ЕУ

Охолост империје

Постоји у Србији једна пословица која гласи „Једног човека можеш лагати све време, све људе извесно време а нико није успео да све људе све време лаже”. Пре или касније истина обавезно избије на видело. Тако ових дана избија на површину истина о свим злоделима која су западни „утеривачи демократије” спроводили по свету. У Србији нарочито.

Високотиражни „Гардијан” у Кларковом коментару скида копрену лажи са догађаја и доказује узрочно-последичну везу дешавања последњих деценија и у свету и у Србији. Открива злочине и злочинце прозива именом и презименом. Читаоцима „Велике Србије” овај текст преносимо у целости.

Шта мислите о најновијим вестима из Србије?

Српски министар иностраних послова изненадио је прошлог петка извештаче када је рекао да би његова земља прихватила било коју владу САД која „не би укључивала припаднике ултранационалистичке Републиканске партије”.

Према господину Драшковићу, Републиканска партија би требало да буде искључена из управе, без обзира на степен јавне подршке, због свог става о ратоборној иностраној политици и чињенице да је њен лидер Џорџ Буш, који је повео незаконити рат против Ирака 2003, „ратни злочинац”.

Српски министар иностраних послова такође је цитирао провокативне проратне изјаве неколико водећих чланова те партије, укључујући Џона („бомбардујте Иран”) Меккејна и Дика Чејнија.

Сједињене државе, суочене са притиском других европских земаља због присуства републиканаца у влади, спремне су да попусте и да уклоне своје чланове из свих јавних служби.

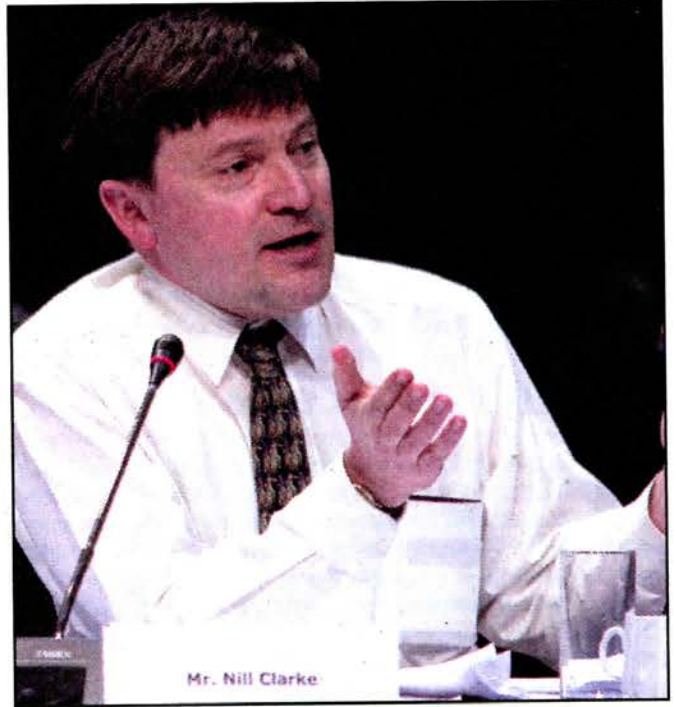
Наравно, то се није догодило. Али десило се да је Николас Бернс, државни подсекретар САД, прошле недеље рекао да ће Сједињене државе срдечно дочекати „сваку демократску владу Србије која не укључује радикале” (највећу странку у земљи). Оли Рен, европски комесар за проширење, поновио је став САД, рекавши да су „добар напредак у спровођењу нових реформи и европски оријентисана влада (то јест, она без најпопуларније српске странке) добре вести”.

Зашто је прихватљиво да САД и ЕУ другим земљама диктирају које би странке требало или које не би требало укључити у владу, а није прихватљиво да друге земље чине то исто? По чијем овлашћењу Сједињене државе и ЕУ дележу? Не може бити да то чине због моралне супериорности: када је у питању кршење међународног права, ратно хушкање, „ултранационализам” и људска права, САД имају далеко гору прошлост него земље којима држе предавања.

Владе ЕУ можда имају мало боље биографије по том питању, чак и ако оставимо по страни то што су затвориле очи пред Цијиним извођењем летова, али и поред тога, њихови ултиматуми другим земљама такође остављају горак укус у устима, посебно када је сама земља довољно пропатила због страног мешања.

Да ли би се Југославија сама распала без охрабрења које је ЕУ, посебно Немачка, пружила Словенији и Хрватској? Највероватније не би.

Да бисмо илустровали запањујућу империјалистичку ароганцију и САД и ЕУ, увек је од користи замислити заме-

Нил Кларк је новинар и писац који живи у Великој Британији. Пише за „Гардијан”, „Сиекиајор”, „Дејли експрес”... Радови су му објављивани и у „Дејли мејлу”, „Тајмс”, „Дејли телеграфу”...

њене улоге. Шта би било речено да су иранској морнарици, док је патролирала енглеским каналом (после упада у Француску), британски бродови заробили неке од морнара? Да ли би Британци у Вашингтону и Бриселу били дочекани као агресори? Да ли би била објављена кратка изјава која позива на „моментално пуштање” иранских талаца? Мислим да не.

Шта би се догодило да је Југославија наоружала и финансирала ИРА раних седамдесетих, а онда предводила коалицију источноевропских држава у бомбардовању Британије током 78 дана и ноћи, пошто је ова одбила да повуче своје трупе из Северне Ирске? Да ли би САД и ЕУ за рат окривиле Британију?

Како би САД и ЕУ реаговале да је председник Путин просуо милионе рубаља за оснивање антиамеричких политичких странака у средњој и северној Америци и, пошто би „праве” странке дошле на власт, најавио формирање војне алијансе предвођене Русијом и стационарање руских војних база на средњеамеричком и јужноамеричком тлу?

Док две најјаче светске империје не почну да се понашају онако како би желеле да се други опходе, ми треба њихове претње и ултиматуме да третирамо са презиром и према заслуги.

Са енглеског превела Милена Мицовић

Сјахао Курта узјахао Мурта

- *Постављајући реалне стандарде које би морао да задовољи наш министар одбране, треба истаћи да би он по духу достојанства и ауторитетна, частни и честитости, националног патриотизма и оданости, образованости и културе, стручне способности и политичке одговорности, морао да задовољи највише критеријуме*
- *Појединци способни за дужности министра одбране нису spremни да свој ауторитет, способност, одговорност и потенцијале ставе под политички диктандо (честито и лаика) за неке нејасне и сумњиве процесе трансформације наше војске, а без могућности значајног власничког утицаја на рад министарства и избор одговарајућих сарадника и савешника*

Пише: Др Раде С. Н. Рајић

Избор и именовање министара у овој, као и у претходним владама, изазивао је низ полемика, посебно у случајевима када се ценило да неки од новоименованих министара нису на нивоу изузетно високих захтева које поставља место првог у дотичном министарству.

У контексту наведене проблематике, а с обзиром на значај војске као специфичне и моћне организације и институције у свакој држави, вреди се осврнути на избор и именовање министра одбране. Треба напоменути да у последњих неколико мандата посебну пажњу заслужује именовање министра одбране управо због тога што су на те дужности постављани људи који нису испуњавали све истински потребне услове за ово значајно министарство. Уколико се пак мисли да министарство одбране није толико важно, онда се поставља друго питање: да ли се схвата и разуме суштина интереса отаџбине и Српства на овом вековно нестабилном и за нас одувек опасном простору. Уосталом, систематски и вишевековни физички и духовни злочини и геноцид над нашим народом као коб опомињу и само наивни и национално раскорењени ту чињеницу превиђају и занемарују.

Витешка снага и моћ министра одбране

Иако су сама по себи веома јасна општа написана правила која попут кодекса утичу на избор и именовање политичара за највише дужности у држави и друштву, па самим тим и чланова владе, конкретно министара, ипак постоје неке специфичности које службу одређеног министарског места карактеришу. Међутим, и код тих, дакле општих и специфичних захтева за места и службе дотичних министара постоје разлике у смислу значаја министра као личности, како у државним, тако и у међународним оквирима.

Постављајући реалне стандарде које би морао да задовољи наш министар одбране, треба истаћи да би он по духу достојанства и ауторитета, части и честитости, националног патриотизма и оданости, образованости и културе, стручне способности и политичке одговорности, морао да задовољи највише критеријуме, одмах после министра иностраних послова (код нас је то не поштује ни у једном од поменутих министарства). Наиме, треба имати у виду да је мини-

стар одбране у одређеном смислу огледало и представа духа, угледа, поштовања и стања војске дотичне државе, баш због тога што војска представља државну традиционално-специфичну витешку снагу и моћ. Такву карактеристичну врсту потенцијала, поштовања и вредности ипак нема ни један други министар.

Патриотизам и понос министра одбране

Уколико би се у том контексту конкретније разрадили услови које би требало да испуњава министар одбране наше владе, онда би се они огледали у следећем. Као личност, морао би бити изузетно поштован у војсци и народу, без било каквог белега који баца сенку и нарушава углед и част, не само њега, већ и његове породице. Морао би бити високог образовања, достојанственог држања и културног опхођења, тако да му се не би могло пребацити за непримерено вербално или некултурно понашање. Такође, морао би да буде човек јасних и чврстих патриотских осећања и одмереног поноса, те да солидно познаје нашу народну и војну историју. Неопходно би било да је завршио школу резервних официра родовског смера, те да је по политичкој препоруци ванредно похађао и завршио нашу командно-штабну академију а потом и школу националне одбране. Било би неопходно да је учесник последњег рата и да је био на некој од,

на пример, помоћних функција у команди оперативног или стратегијског састава. Значајно би било да је специјализирао, магистрирао или докторирао из области које имају директно додира са војном или војнополитичком проблематиком. Пожељно би било да има објављене научне и стручне радове који делом захватају проблематику одбране, безбедности и војске и да је био учесник на неком од научних скупова у организацији, на пример, Института ратне вештине. Посебно би било важно да је јавно и политички поштован као активан интелектуалац и угледан породични човек. У савременим условима значајно је да говори енглески језик. Коначно, он би требало да ликом, стасом и духом импонује тамо где се појави, ради и где нас представља.

Послушност министра одбране

Када се све ово у целини сагледа, онда се поставља питање: да ли ми имамо такве појединце које красе наведене вредности, потенцијали и врлине? Сигурно је да их имамо, али ако се оцењују да таквих појединаца нема, онда би ваљало да се они перспективни кадрови за најодговорније послове из домена Министарства одбране плански школују, усмеравају и политички воде. С друге стране, за оне ретке личности које имају наведене вредности за дужност министра одбране, озбиљно је питање да ли би прихватили стране и унутрашње политичке диктате које би морали да испуњавају у условима наводне „реформе војске“. Ово нарочито због тога што се од релевантних људи „реформа наше војске“ више оцењује као њено планско пропадање и разбијање, него као перспективан развој.

Наиме, уз наведене честе и опречне констатације о реформи војске, следи да ту заиста нешто није у реду; јер да је сте у реду, толике опречности не би никако смеле да постоје. Из напред образложеног следи да појединци способни за дужност министра одбране, нису спремни да свој ауторитет, способности, одговорност и потенцијале, ставе под политички диктат (често и лаика) за неке нејасне и сумњиве процесе трансформације наше војске, а без могућности значајног властитог утицаја на рад министарства и избор одговарајућих сарадника и саветника. С друге стране, тешко да би им такво место и било понуђено, пошто би се то косило са програмским одређењем владе.

Фотеље одређују кандидате

Неоспорно је, међутим, да политичке странке имају право да, у складу са изборним резултатима и међустраничким коалицијама и договорима приликом формирања владе, решавају, поред осталих, и постављења за дужности министра одбране. Она политичка странка којој је додељен ресор министра одбране, има право да из свог партијског састава изабере и предложи будућег министра. Велика је предност и успех за ово министарство уколико дотична странка има таквог кандидата који задовољава напред наведене услове. Уколико она таквог озбиљног кандидата у свом саставу нема, већ предлаже лице које по неким, или чак по већем броју споменутих референци не одговара квалитетима потребним за дужност министра одбране, а с друге стране, не жели да то место понуди неком од нестраначких али способних и ауторитативних личности; онда се поставља озбиљно питање: има ли таква политичка странка морално право да тврди како има најбољег кандидата, наводећи његове квалификације, дужности, способности и потенцијале, одређујући при том (у контексту високих и специфичних захтева за дужност министра одбране), недовољно стручну, мање способну и одговорну особу? Очигледно је да на тако нешто странка нема морално право, иако она, правно гледајући, има основу за такво решење.

Овај проблем се још више усложњава када долази до смене министра одбране по основу прерасподеле министарских фотеља и препуштања ове дужности другој парламентарној странци, због тога што се у том духу врше одређена персонална померања, односно смене и постављења својих људи на кључна места у министарству.

С друге стране, ваља имати у виду да је приличан број интелектуалаца незаинтересован за активно учешће у нашем, прилично опречном па и у јавности делом компромитованом политичком животу. Сведоци смо понекад њиховог хвалења и чак истицања да су нестраначке личности, те да их не интересује политика, мада се понекад јављају као њени критичари. Таквим, на жалост, мање-више пасивним ставом највећег броја интелектуалаца стварају се услови да у политичку жижу без одговарајуће политичке и стручне конкуренције, долазе у позиције избора у органе власти они други, који су често професионално и стручно мање квалификовани и способни. Управо због тога што су политички активнији и присутнији.

Отуда смо, на пример, у министарству одбране имали балерину на функцији помоћника министра за политику одбране, Снежану Самарџић-Марковић. Један од саветника министра одбране је био Вук Јерemiћ (који је у међувремену узнапредовао до министра спољних послова) који, како истиче „Правда“ (бр.60) није ни војску служио. Трешало би изнети на светло дана и остала занимања и струке свих новозапослених цивила у министарству одбране па да се види каква трагедија је наметнута нашем народу, држави и војсци.

Ко је креатор, инспиратор и реализатор такве персоналне политике? На ово питање се у народу и политичким круговима знају одговори, па их не треба поново истицати.

На крају, избор и постављење Драгана Шутановца за министра одбране је у ствари наставак лошег избора људи на чело овог министарства. Не желим да коментаришем овом приликом његове политичке способности и његове склоности према Министарству полиције, али његове референце за министра одбране, у односу на оне које би морао да има, нису афирмативне. Он је по основу завршених страних курсева из области безбедности плански и политички усмерава и припреман за Министарство полиције, а онда преусмерен у Министарство одбране. Он потребне референце из наших војних школа и института нема, тако да је њему армијско биће прилично странао. Због тога тешко да се могу очекивати неки успешни помаци, како у раду садашњег Министарства одбране, тако пре свега у нашој војсци. Већ напротив.

(аутор је пуковник у пензији)

Каква је судбина српске тајне службе?

ЦИА хоће КОНТРОЛУ над БИА

Пише: Угљеша Мрдић

Сведоци смо свакодневног вршљања страних обавештајних служби по Србији, али оно што забрињава већи део грађана је покушај да те силе ставе домаће службе под своју контролу. Последњи догађаји говоре да им у тој намери помаже овдашња власт. Како сазнајемо из безбедносно-обавештајних кругова америчке и британске обавештајне службе, намеравају да, поред већ постојећих својих кадрова у нашим службама, преузму комплетну контролу над Безбедносно-информативном агенцијом, као и над војним службама – ВБА и ВОА.

Захтев Европске уније и САД се најбоље препознаје после изјаве специјалног изасланика Европске уније Хавијера

Солане, који је рекао да председник Србије Борис Тадић треба да преузме контролу над домаћим службама и да постави своје људе на чело свих безбедносних структура у Србији – МУП, БИА, ВБА, ВОА, Министарство одбране, начелник Генералштаба.

Иако је Влада Србије уз велике „порођајне муке“ формирана, борба за челно место БИА још увек траје. Премијер Војислав Коштуница и његов потпредседник у ДСС Драган Јочић, иначе министар унутрашњих послова, судећи према изјавама у јавности, боре се да на челу БИА остане Раде Булатовић, који је на тој функцији од марта 2004. године.

Од контроле над БИА не одустаје ни Демократска странка, иако Тадић већ председава Саветом за националну безбедност, који координира рад и контролише све безбедносно-обавештајне службе.

Циљеви страних обавештајних служби

Како сазнајемо, циљеви страних обавештајних служби (ЦИА, британске М16, као и немачког БНД-а) у Србији су следећи:

– економска шпијунска, ради даљејшико приватизације и кувовине фирми по Србији (прислушкивањем и праћењем конкуренције долазе до података под којим условима могу најбоље да изазаре неког од српских ђиганаца),

– истрага за хапским оптуженицима, за које сумњају да су у Србији (генерал Рајко Младић, Стојан Жуљанин, Горан Хаџић),

– Слабљење домаћих служби безбедности,

– узимање свих бивших досијеа и докумената од БИА, МУП-а и од војних служби

– учешћивање у намењивању афера приватницима српске власти,

– држање под контролом појединих министара у Влади Србије и окружења председника Србије, ња и њега самог,

– сарадња са Хапским трибуналом у домену заглашавања будућих сведока у Хагу,

– контрола појединих бизнисмена, медија и политичких странака,

– слабљење специјалних јединица полиције и војске и слабљење БИА и ВБА у циљу сиречавања деловања српских служби уколико дође до проглашења независности Косова и Метохије и слабљење дејства домаћих служби и јединица у Коиненој зони безбедности.

Захтеви Олија Рена

Из Брисела је функционерима ДСС и ДС ситиља йорука да йазљиво бирају људе на руководећим функцијама, йогойшово оне који ће се бавити сарадњом са Хаџким трибуналом. Комесар за йроширење Европске уније Оли Рен изјавио је да је йо йосебно важно јер се од нове владе очекује да осйвари йуну сарадњу с Хаџким трибуналом како би се обновили и закључили йређовори о йридруживању и „Србија кренула даље йућем у Европу“.

– ЕУ смайра да усйројсйиво нове срйске владе мора усйановити јасан ланац издавања наређења који води ефикасној координацији акйивносйи у сарадњи с Хаџким трибуналом, а йакође мора обухватити озбиљне акције на йерену у циљу хайшења оййуженика – рекао је Рен.

Тако председник Србије Борис Тадић 22. маја изјављује да има неколико кандидата за шефа Безбедносно-информативне агенције. Према његовим речима, ти кандидати нису политички опредељени (на грађанима је да просуде), али да о њима није разговарао с премијером Војиславом Коштуницом.

– Наш договор око формирања владе био је више него јасан. Премијер и ја ћемо одредити ко ће бити на челу БИА и како ће та служба бити вођена. Моје мишљење је да у безбедносне структуре не треба постављати политички опредељене људе, већ професионалце – рекао је Тадић.

Поставља се питање коју ће то поставити нестраначку личност, која неће бити под контролом владајуће коалиције ДС-ДСС-НС-Г17 плус, а која ће спречити утицај страних обавештајних служби у Србији, када то не иде у прилог режиму.

Имајући у виду актуелну безбедносну ситуацију у Србији – разорену војску, преполовљену БИА, оптерећеност МУП-а, политичке злоупотребе српских обавештајних служби, поставља се питање како ће се Србија супротставити наведеним безбедносним ризицима и очувати територијални интегритет државе.

По свему судећи, рат око безбедносних служби биће прво велико искушење и тест за опстанак новоформиране владајуће коалиције и склопљеног политичког брака Тадића и Коштунице. Управо је дупли кључ за БИА био предлог ДСС, како би се разрешили мучни преговори о влади. То је, према њиховој замисли, подразумевало да се на месту шефа службе смењују Коштуничини и Тадићеви кадрови, с тим што би, најпре, у фотелју првог безбедњака, у периоду од годину и по, сео неко из партије премијера, а у наредних две и по године намештеник ДС-а.

И једни и други желе да политички злоупотребе БИА ради контролисања власти и политичких противника, као и испуњења појединих налога који долазе са Запада. Такође, како сазнајемо, ДС жели да контролише БИА како би се прикриле све афере ДОС-а, као што су оне везане за приватизације, распродаје српских фирми и подаци на који начин су се богатали министри ДОС-а. Да ли ће у том рату око отимања контроле над БИА највише изгубити грађани Србије и наша држава, показаће време. Ако узмемо у обзир Тадићево командовање војском, која се све више и више уништава, можете сами закључити шта чека БИА...

Од гинеколога до инжењера електротехнике

Пише: Слађан Мијаљевић

Од када су ДОС-ове паликуће кроз ритуал ватре и уништења, а на таласу НАТО-раце, жељом, мишљу и (не)делом да све пре њих буде уништено, а да од њих јутро свиће, дошле на власт, многе су се, више него чудне ствари, десиле у земљи Србији.

Са балкона Градске скупштине су нам 5. и 6. октобра 2000. године поручивали да у Србију долази ново доба (new age), нова ера и како већ све данас зову велике револуције, „догађања народа” и сличне турбуленције, вештачки изазване у многим државама.

За нас сектологе то није било ни ново, ни чудно, јер смо одређене догађаје очекивали месецима раније, управо због многих показатеља, индиција и самих шифрованих најаве појединих политичких партија, невладиних организација и полутајних и тајних организација.

Наиме, од доласка на власт, па до дана данашњег, готово да нису сами донели ниједну битну, озбиљну одлуку, нити је сами својевољно спровели у дело. У протеклих седам година су у потпуности исказали поданичку и вазалну свест. Свака влада је имала неколико координатора, који су долазили из страних обавештајних служби и мешали се у највише државне послове, улазили и у неке тривијалне ствари. Покушали су све да нам измене: историју, традицију, културу и веровање.

Један од најскандалознијих примера је оно што се дешавало око рада сектних организација у Србији и Закона о верским заједницама. Закон нам је чак једном и написан у САД, а помоћници савезног министра вера су ишли да га преузму и обуче се како да га спроведу.

Галерија личности које су биле на челу Министарства вера и њихова занимања су заиста крајње занимљиви и врло чудни. Први министар после револуције је била госпођа, лекар по струци, специјалиста гинекологије(?!), други је био архитекта, трећи је професор српског језика и тај је био најлошији, скандалозан, јер су у његово време донете неке одлуке које ни луд човек не би донео, а чије ћемо последице дуго испаштати. Четврти из те заиста егзотичне галерије ликовна на месту министра вера у Влади Републике Србије, је електроинжињер. Имали смо и једног савезног министра (док је постојала СЦГ), професора филозофије др Богољуба Шијаковића, који је по стручности, жељи и разуму апсолутно неупоредив са горенаведеним, ликовима залуталим на министарска места.

За господина Радомира Наумова његово ближе окружење каже да је добар човек. У реду, хвала Богу да за некога у Влади Србије кажу да је добар човек. Иако ова дефиниција инж. Наумова није плод дубље анализе његовог окружења, хајде да је прихватимо. Међутим, каква је стручност инжењера електротехнике Радомира Наумова препоручила за место министра вера?

Увелико се у Европи води готово прави верски рат између држава и сектних организација, доносе се резолуције у Европском парламенту, закони који озбиљно санкционишу рад и постојање сектних организација на нивоу држава чланица, праве се интерминистарска тела, министри вера формирају тимове од стручњака различитих профила, све са

жељом да се заустави пандемија деструктивних и тоталитарних сектних организација у Европи и свету, где су и сами министри велики познаваоци ове проблематике.

Ми смо сада добили инжењера електротехнике, квалификованог хорског певача и православног верника за министра.

Као инжењер електротехнике, можда може по храмовима, а и жртвама секти да објашњава како се прави струја, успостављају струјна кола, на ком принципу ради сијалица, али не видим колико то има везе са духовношћу – здравом и искривљеном. Као хорски певач, пева на литургијама три-четири најчешће верзије литургије Св. Василија Великог и Јована Златоустог, али нико га није видео да сам „држи” певницу, кроји стихире и пева статије. Па и да то зна, не знам колико то може да помогне унапређењу верског живота или жртвама секти у Србији. Да ли је написао неку књигу из те области, неки научни рад, макар неки новински текст? Изгледа да то само у Србији није битно. У Србији познајем минимум педесет верника који су много квалификованији од господина Наумова за министра вера. Међутим, изгледа да их у ДСС-у не познају или не желе да их познају, јер је више него очигледно да верски живот у Србији мора да уређује неко ван Србије.

Претходни, скандалозни министар вера, који је предложио скандалозни Закон о црквама и верским заједницама, против кога су и биле, и у потпуности га не прихватају хришћанске цркве, иначе професор књижевности, је предложио, а скупштинска већина је прихватила и донела скандалозан Закон о верским заједницама и црквама, у коме је министру дато овлашћење да само он може да региструје или не региструје верске организације, а затим су врло подлом игром у Уставу преко ноћи променили претходни договор, и сада у члану 44 стоји да све регистроване верске организације имају иста права. Наравно, све оне којима неки министри дозволе регистрацију.

Колико стручно ће овако квалификован министар анализирати разлику између званичних религија и секти које су произашле из њих, или се само позивају на званичне религије, а апсолутне су новотарије. Шта он зна о хиндуизму и о разликама у учењу између ове религије и рецимо трансценденталне медитације (ТМ), ваишнавске верске заједнице (Харе Кришне), Шри Чинмој покрета, Саи Бабиног учења, Мунове унификационе цркве, Мехер Бабиног учења, о јоги, Ошо Багван Раџнишу, а сви они траже да се региструју по новом, важећем Закону о црквама и верским заједницама, тој својеврсној Пандориној кутији.

Наравно, приметите да нисам поменуо псеудохришћанске секте. Нисам, управо због тога што је претходни министар већину њих већ признао и тако се бестидно наругао свим жртвама секти.

Како један нестручан министар може о нечему одлучивати, ако ту област не познаје? Наравно, ту су већ више пута поменути саветници, који ће одлучивати, а министар се неће мешати у свој посао, већ само потписивати.

Старо је правило – ако нећеш да решиш неки проблем или желиш да сакријеш истину, онда на одлучујуће место постави „доброг човека” који се неће мешати у свој посао или формирај комисију.

Мухамед у корист, Јован на штету Србије

Пише: Душан Марић

Боравећи ових дана у Бањалуци, новинар „Велике Србије” открио је још један скандал, чији су главни актери саветници Бориса Тадића. Скандал је у Србији прехућан иако се у Републици Српској и неколико месеци након немилог догађаја о њему несмањеном жестином полемисше. Саветник председника Србије Тадића Јован Симић пожурио је да демантује водећег муслиманског интелектуалца у Босни и Херцеговини, Мухамеда Филиповића, који је изјавио да су највећи кривци за рат у Босни и Херцеговини САД и Алија Изетбеговић.

„Највећи кривци за рат у Босни и Херцеговини су Алија Изетбеговић и Ворен Цимерман, односно САД, које су по сваку цену, па и по цену рата, желеле да тај део бивше СФРЈ ставе под своју потпуну контролу. Да би изазвали рат, Американци су преко свог тадашњег амбасадора Цимермана и хрватског председника Фране Туђмана учинили све да спрече постизање, скоро већ усаглашеног, договора између Београда и Сарајева о очувању „крње” Југославије”. Ово у интервјуу за фебруарски број бањалучког недељника „Правда” тврди водећи муслимански интелектуалац у БиХ, академик Мухамед Туњо Филиповић, дугогодишњи пријатељ и један од најближих (пред)ратних сарадника Алије Изетбеговића.

— Ја сам Изетбеговића уверавао да ми и Срби морамо међу собом да направимо споразум. Рекао сам му: „Немој, Алија, да нам споразуме праве Американци, Енглези, Французи, ни Немци. Па ми стотинама година живимо заједно”, рекао је између осталог Филиповић, који је заједно са Адлом Зулфикарпашићем био оснивач и потпредседник МБО, после СДА највеће муслиманске странке у БиХ.

Изетбеговић је прихватио моје становиште. Отишао сам у Београд, водио разговоре и разговори су обећавали, па је било планирано да се наставе. Међутим, Американци и Туђман су интервенисали да се тај дијалог мора обуставити.

Нажалост, Алија је подлегао притиску и ми је рекао: — Немој, молим те, професоре о томе (о разговорима са Милошевићем — напомена Д. Марића) давати никакве изјаве, Туђман је полудио. Ја одговорим да је то успех, јер ако је Туђман полудио, то заиста значи да ми радимо нешто добро”.

Професор Филиповић потом открива да је у Сарајево долазио тадашњи амерички амбасадор Цимерман, „који је држао хушкачке говоре против Милошевића, Србије, Југославије”. Изетбеговић је закључио да је муслиманима Цимерман „већи пријатељ од нас самих” и уместо за очување Југославије (која је, по Филиповићу, за муслимане била много боље решење од овог што сад имају, јер им је омогућавала да на најбољи начин остваре своје интересе), одлучио се за независност БиХ и — рат.

Тешко да је десет дана уочи саопштавања пресуде Међународног суда правде у Хагу по тужби БиХ против Србије за агресију и геноцид званични Београд могао да добије бољи поклон од овог сведочења академика Филиповића.

Да Тадићева и Коштуничина Србија има праву државну дипломатију и националне медије, Филиповићев интервју

„Правди” данима би био преношен и цитиран у свим међународним контактима српских званичника, на свим телевизијама и у новинама.

Јер, Филиповић овим сведочењем руши темељне поставке оптужби да су држава Србија и њени политички лидери и војни команданти планирали геноцид над муслиманима у БиХ и ради остварења тог мрачног злочиначког плана изазвали рат, односно извршили агресију на БиХ. Не, рат су изазвали Американци и исламским екстремизмом заслепљени, на власт лакоми, Алија Изетбеговић.

Међутим, режим у Београду не само што није искористио ову богомдану прилику да светско јавно мњење још једном упозна са том чињеницом и тако бар мало оснажи своју међународну позицију у политичким и судским (посебно хашким) расправама о кривцима за рат у БиХ, него је пожурио да демантује Филиповића и у потпуности неутралише по Србију позитивне ефекте његове изјаве.

Учинио је то Јован Симић, саветник председника Србије Бориса Тадића за хашка питања. Само два дана након што је објављен интервју са Филиповићем, Симић је, гостујући у програму државне телевизије Републике Српске, изјавио да су за рат у БиХ криви „председници Милошевић и Туђман”.

Како је саветник председника Србије Тадића Јован Симић само пожурио да демантује водећег муслиманског интелектуалца у БиХ Мухамеда Филиповића, који је изјавио да су највећи кривци за рат у БиХ САД и Алија Изетбеговић. Дакле, два дана након што је један од најближих сарадника Алије Изетбеговића и најугледнији живи муслиман у БиХ изјавио да су највећи кривци за рат у овој бившој југословенској републици САД и Изетбеговић, саветник председника Србије и то саветник за хашка питања (!?), изјављује да то није тачно, већ да је највећи кривац за рат председник Србије Милошевић. То се десило десет дана пре него што је Међународни суд у Хагу донео пресуду о рату у БиХ, која ће имати далекосежне последице по Републику Српску и Србију.

Чак и да је Мухамед Филиповић слагао, а није (уосталом, зашто би водећи идеолог муслиманског национализма у БиХ и велики критичар политике Слободана Милошевића и Србије лагао у њихову корист, а против свог пријатеља Изетбеговића?), Симић није смео да га демантује. Бар не у овим, по будућност Србије и Републике Српске преломним данима. Чак и да је Милошевић заиста највећи кривац за рат у БиХ. А није. И Симић добро зна да није. Малоумно, скандалозно, блесаво...нема речи у увредама богатом српском језику која би одговарала овоме што је урадио Тадићев саветник.

И, да ствар по Србе буде још поразнија, ни овај пут не без знања свог „послодавца” Тадића. Јер би у супротном одмах по повратку у Београд саветник председника Републике Јован Симић морао да тражи неки други посао.

Наши добротинитељи

• „Зло над народима лако је починити, колико дланом о длан удариш, али историју не збуњују ни испади ни препади...”

Пише: Радислав Ђук

Бранећи систематично само своје националне интересе, а они су доминација над државама и народима, амбасадори САД, Велике Британије и Немачке – Полт, Вордсфорт и Цобел – у великој мери допринели су да се у Србији формира марионетска влада тзв. демократског блока, а спрече стварна већинска народна воља и напори патриота да дођу на власт и Србији осигурају независност.

САД и њени западни савезници, преко ове марионетске власти, систематски настоје да до краја потчине Србију својим себичним интересима...а Тадићу и Коштуници, из тих разлога, западне владе и медији упућују „честитке”. Пало је и много директних и индиректних обећања о помоћи и подршци таквој коалицији.

Ван сваке је сумње да су се поменута господа издвојила од свих других из дипломатског кора у Београду због њиховог ни мало дипломатског понашања у туђој земљи, чинећи јој зло.

Јуче и данас
ипак...

„Историја ради на дуге стазе, и нека се нико не узда сувише у краткорочне трикове. Зло над народима лако је починити, колико дланом о длан удариш, али историју не збуњују ни испади ни препади”.

Тако је Исидора Секулић 1951. године, када су по нашој земљи грували громови бркатог „пријатеља” са Истока, изнела свој суд о земљама и народима.

Сад грме наши западни „пријатељи”, с којима се грле и тапшу наше, најжалост бројне, марионете којима ништа не значе светли примери Надежде Петровић, која је, кад је Србији било тешко, престала да слика, обукла униформу болничарке и положила живот на олтар отаџбине, а да је Исидора Секулић одбила да се подреди немачким интересима.

Значе ли такви примери ишта „елити” коју предводе Тадић и Коштуница која, без обзира у каквој се понижавајућој ситуацији наша, своје држање правда неизбежном „конструктивношћу” пред силом, уверавајући народ да се таквим прилазом у данашњем односу снага у свету једино нешто може постићи.

А народно размишљање могли бисмо свести на ових дана изречено гледиште игумана манастира Бањска, секретара Рашко-призренске епархије, оца Симеона: „Њима (силама Запада) никад није веровати. Да су Американци друкчије размишљали и радили, не бисмо имали две стотине хиљада прогнаних Срба, нити би биле разрушене наше куће и светиње. Кондолиза Рајс је, такође, рекла да Косово и Метохија више никада неће бити у саставу Србије, тако да и на томе темељим своју сумњу. Само нам Бог може помоћи”.

Али, амерички амбасадор Мајкл Полт, за кога не знамо да ли је верујући, ипак тврди да су Сједињене Државе, као и

он лично, уз нас од 2000. године. „САД желе да наставе да сарађују с вама и вашим вођством у циљу остварења демократских принципа из октобра 2000. године”. Тако је, јер одлично је функционисала веза амбасаде САД са демократским снагама Србије у време амбасадора Вилјама Монтгомерија, који је тврдио је „да је судбина Косова запечаћена 1999. године, јер су тада милиони косовских Албанаца били принуђени да напусте куће и беже из својих кућа. То је тада уверило западне лидере да Косово треба да постане независно.”

Идући трагом свог претходника, амбасадор Полт, из разлога забринутости за судбину Србије, као њен „доказани” пријатељ, каже: „Србија мора да призна независно Косово уколико жели да постане чланица Европске уније, јер независност Косова могла би донети трајну стабилност у региону.” Да би Србија имала даљу америчку подршку и несумњиву европску перспективу, одрицање од Косова и Метохије мора бити без одлагања, брзо, да би се избегао могући хаос... „То може бити учињено на контролисан, организован, цивилизован начин, којим ће бити заштићена сва права свих људи на Косову или – ситуација може да измакне контроли, при чему нико неће имати користи, нарочито не мањине на Косову”.

Зашто Србија мора да се одрекне 15 посто своје територије? „САД се залажу за независност покрајине због свега оног што се тамо дешавало 1999, а и зато што већина грађана Косова жели независност”. На директно питање да ли би прихватио слично решење да је његова земља у питању, Полт је избегао одговор рекавши да „САД нису у конфликту са међународном заједницом”.

Стратешке игре у САД и Европи

Прозападне „конструктивне” власти у Србији имају изговор да морају водити рачуна да „Србија не буде у конфликту са међународном заједницом”. Али, треба да знају да ће их историја питати коме и зашто дају подршку и на чијој су страни.

Збигњев Бжежински, један од креатора такозваног новог светског поретка, ставио је до знања намере Запада: „Наша епоха је епоха превртљивих веровања; однос идеја и институција је у метежу. Стари оквир међународне политике са сферама утицаја, војним алијансама, фикцијом суверенитета, није спојив са глобалним процесом. Време и простор су постали тако згуснути да глобална политика иде у правцу испреплетених форми сарадње, разбијајући постојеће институције и идеолошку лојалност.”

Наведени феномени су амбијент за све данашње и будуће догађаје.

Зато су на делу стратешке игре у Европи, односно преузимање доминације над Балканом. Онај ко контролише Балкан, контролише путеве нафте и гаса не само из Арабије, Ирака и Кувајта, већ потенцијално и оне из Каспијског мора и Казахстана. Намеће се и проблем доминације над Источном Европом, која обилује сировинама и јефтиним радном снагом и представља добро тржиште које ће ускоро примати сваку врсту робе извезене са Запада.

Русија се противи 'стратешким играма' Сједињених Америчких Држава у Европи, чији је циљ да 'ни из чега' створи конфронтациони потенцијал, а европска политика формира на поделама на 'своје' и 'туђе'.

Управо томе води реализација планова инсталирања

елемената америчке противракетне одбране у Чешкој и Пољској; ти планови мораће се одразити на односе Москве и Северноатлантског савеза.

„Нове ракете у Европи, то је 'већ виђено', са потпуно предвидивим последицама модела са почетка осамдесетих година”, упозорио је шеф руске дипломатије Сергеј Лавров, упитавши у чему је суштина сарадње НАТО-а и Русије ако се Алијанса претвара у „штит за једностране мере” које наносе штету руској безбедности и ако није организација за колективну безбедност. Алтернатива једностраним америчким плановима, према речима руског министра, управо је колективни приступ, уз могуће учешће НАТО и Русије и у оквиру пројекта употребе нестратешке противваздушне

одбране у снагама за брза дејства, који су Москва и Брисел разрадили пре неколико година.

Многи светски ауторитети су сагласни око елементарних геостратешких игара Запада које се настављају након слома Варшавског блока и распада СССР. Једног ћемо овде цитирати, а реч је о Французу Владимиру Волкофу:

„Од посебног је значаја за извесне силе, посебно САД и Немачку, да окруже Русију, да је опколе успостављањем „зелене (исламске) трансверзале“, да постепено ослабе углед Русије и, колико год је могућно, парализују њену активност.

НАТО, позван да постане светски полицајац, има потребу да се увежба и испроба своје оружје и опрему (пожељно је да то буде на територији унапред осуђеној на кажњавање, на којој ће општа победа унапред бити обезбеђена а кажњавање служити за пример свакоме ко се не потчињава).

Сједињене Америчке Државе желе да се Европска заједница учврсти, како би ослабиле европске нације, али да се учврсти на лош начин и, по могућности, на рачун Русије.”

Имајући у виду овај контекст, „конструктивност“ власти Србије према захтевима Запада није само на штету Србије него и Русије, од које се очекује да ветом спречи одвајање Косова и Метохије од Србије. За Русију је неприхватљива резолуција о Косову коју су у Савету безбедности УН предложиле западне земље, јер то значи укидање постојеће Резолуције 1244, која гарантује Србији државни интегритет и суверенитет.

У било ком конфликту, ма где да се десио, стабилно, дугорочно решење може бити само оно које се базира на сагласности две стране.

Шта је с принципом о неповредивости државних граница из Завршног акта из Хелсинкија који се „не може кршити осим по обостраној сагласности заинтересованих страна“.

Свако решење које се усвоји за Косово уз кршење норми међународног права, независно од нечије жеље, неизбежно би постало пресебан... јер ће и други мали народи који жуде за независношћу питати зашто се у једном случају може кршити међународно право а у другом не може, и зашто се у једном случају поштује принцип самоопредељења а у другом принцип територијалне целовитости.

Уместо принципијелног става, Вашингтон дрско инсистира да се Албанцима помогне у отимању српске територије, да би је, као што смо већ другим речима навели, узурпирани за себе. О томе се ради.

Узвраћена љубав?

Мајкл Полт, који је рођен у Аустрији, а у Америци је одрастао у Тенесију, „дипломата је од каријере“. Пре Београда, обављао је дипломатске дужности у амбасадама у Берлину и Берну. Био је на вишим функцијама у Стејт департменту, а добитник је председничке награде за заслуге у служби и бројних других захвалница и одликовања за истакнуто политичко руковођење, као и награде „Томас Џеферсон“, коју додељује Удружење америчких грађана у иностранству.

Полт, који тврди да несебично „помаже“ Србији, захваћан је што му је узвраћена љубав:

„Дипломатским послом бавим се 30 година и ретко ми се дешавало да у некој земљи будем примљен са толико топлине и пријатељства као у Србији.”

Кад је 2004. године стигао у Београд, јавност је била радознала: може ли неко да буде гори од амбасадора Монтгомерија. Може, могли смо се уверити већ у једном од првих интервјуа које је дао:

„Никад раније нисам био у Србији и нисам овде дошао са непријатним осећајем, али сам очекивао да људи, као појединци, у директном контакту са америчким амбасадором, прихвате истину са мало више разумевања. На то нисам наишао. Али како сам боље упознавао људе, схватио сам да су њихове жеље искрене и да је та општа критика Америке, као државе и друштва, такође искрена. Не кажем да се са њом слажем, али сам у стању да схватим одакле потиче. Нисам слеп за стварност. Када кренем низ улицу у којој је наша амбасада, видим зграде које су бомбардоване, које стоје као рушевине.

Није ово апологија акције НАТО, била је то исправна акција и била је добро обављена. То, међутим, не значи да ја игноришем чињеницу да је она проузроковала патњу људи у Србији. Али НАТО је учинио праву ствар, САД су учиниле праву ствар”.

У жељи да личним примером покаже колико воли Србију, амбасадор Полт је једном ишао да лично, својим рукама, чисти обалу Дунава од смећа, кеса и грања. Толико да се зна.

Манипулације

Амбасадори Полт, Вордсфорт и Џобел наставили су, савим је очигледно, тим ђавољим трагом у постизању генералног циља: отимања Косова и Метохије и потпуне доминације њихових земаља над Србијом. Некад се то називало окупацијом, док се није појавила теорија о ограниченом суверенитету држава, као нечем нормалном.

Наравно, речени амбасадори, којима је приступ на медијима неограничен, не долазе у искушења да одговоре на питања као што је очување независности и територијалног интегритета Србије, права Срба да не дозволе мешање Запада у унутрашње послове Србије. Пошто су готово сва средства информисања под њиховом контролом, нема „незгодних“ питања.

У заједничком подухвату манипулација јавношћу, а школовани за манипулације и лажи и знајући да се највећи ефекти постижу кад се користи мешавина истине и лажи, на својим „независним“ медијима амбасадори Полт, Вордсворт и Џобел не престају да се појављују и да пропагирају интересе Запада.

Британски амбасадор Стивен Вордсфорт који се, треба ли наглашавати, залаже за независност Косова, објашњава став Лондона на овај начин:

„Уједињено Краљевство мисли да је независност најреалнија од свих опција. Нико не каже да је то савршено решење. Када сам, од 1999. до 2002. године у Форин офису радио као шеф Одељења за источни Јадран, то није ни у ком виду

било решење на којем смо радили. У том тренутку нисмо размишљали о статусу, већ само о достизању основних стандарда. Али, треба погледати какво је стање сада и шта може да успе. Основна чињеница је да 90 одсто становништва одлучно жели независност. После онога кроз шта су прошли 1999. године (било је то масовно протеривање које је организовала држава – они су гурнути преко границе у Македонију и Албанију), сада нису спремни да поново живе под влашћу Београда. То је чињеница и са те тачке гледишта мислимо да оно што Влада Србије нуди – аутономија – не би могло да успе. Ја не знам ниједну земљу која би могла могла да да снаге за међународну операцију којом би се наметнула аутономија противно жељи 90 одсто становништва”, каже Вордсфорт.

Дајмо прилику и немачком амбасадору Андреасу Цобелу, који је отишао даље чак и од Полта и Вордсфорта, изазивајући нечувени дипломатски скандал. Да наша влада није марионетска, такав амбасадор би био протеран.

Говорећи о проблему Косова на округлом столу Форума за међународне односе Европског поркета у Србији, немачки амбасадор Цобел, иначе историчар, је рекао да би проблем Косова требало решити што пре у смислу надзирање независности, а у расправи са једним учесником округлог стола поменута је Војводина, затим Санџак и југ Србије.

Те вечери, према објављеном транскрипту, било је овако. Нека остане упамћено...

Питање учесника: С обзиром на чињеницу да ми сада губимо Косово, губимо га већ 300, 400, 500 година, али истовремено, паралелно са његовим губитком, добили смо Војводину. Видите ли икакву повезаност?

Амбасадор Цобел: Ви заиста покушавате да помогнете овој расправи уводећи и то и хајде онда да укључимо и Санџак и јужну Србију. Како ја то видим, уколико наставите да се превише уносите у проблем Косова, сукоб који би тамо потенцијално ескалирао, може онда довести до даље дестабилизације Србије, где ћете онда добити нове проблеме, у Војводини и јужној Србији.

И онда, ја мислим, иако није на мени да саветујем, да је боље да се што пре реши питање Косова, у смислу његове надгледане независности, тако да Србија може да преусмери своју политику према будућности, што би онда стабилизovalo целу државу. Иначе, цена задржавања Косова и ескалирања конфликта тамо може да се прелије на друге територије и онда је то хаос.

Понављам, ово није замишљено као претња, него само као анализа, да, уколико ствари измакну контроли у једној области, онда се тамо мора прибећи репресивнијим мерама да би се сачувала контрола, можда буде ескалације ситуације и у другим деловима земље.

Питање учесника: Али, не мислите ли да, ако се сада одрекнемо своје територије, томе можда неће бити краја?

Амбасадор Цобел: Ако ви инсистирате на том аргументу, не морам вас подсећати да је Војводина релативно нова у Србији. Колико год да инсистирате да је Косово одувек било део Србије, што иначе није тачно, јер је Косово постало део Србије 1912. године, након што неколико векова није било у Србији, сада би и Мађарима могла да се појави жеља и да кажу: хоћемо Војводину натраг. Опет понављам да је најбоља заштита од таквог хаоса да се сви што је пре могуће окренете европским правилима, где имамо друге механизме да решимо наше унутрашње проблеме у преговорима.

После оваквог дипломатског скандала, Влада Србије, само да би замазала очи јавности, упутила је протест Влади Немачке због амбасадоровог мешања у унутрашње ствари Србије, а Цобел се извинио због своје „можда нејасне изјаве” и због, можда, „стеченог утиска да нема разумевања за Србију, земљу која му је домаћин”.

И тако се окончала та, за Србију понижавајућа епизода.

Тадић и Коштуница су, затим, захвалили немачком амбасадору на честиткама за формирање „демократске” и „проевропске” Владе Србије. Тог њиховог пријатеља, немачког амбасадора, ми нећемо моћи оставити на миру јер је сличне гафове правио у више наврата. Тражио је, рецимо, од Срба „промену у главама” јер само тако могу да рачунају на европске интеграције. „Политичка, економска и друштвена елита мора много да ради на убеђивању грађана”, рекао је Цобел, да би затим још подвукао:

„Дакле, интеграција у ЕУ није сврха сама по себи, него процес који омогућава унутрашње ослобађање од прошлости”.

Борис Тадић и Војислав Коштуница, који „разумеју” светска збивања, знају ко им је помогао да дођу на власт, па се амбасадори Полт, Вордсфорт и Цобел, као добротинице, тако и лепо осећају у Србији.

Народ гунђа, нема друга посла.

Жута косовска превара

Пише: Будимир Ничић

Збуњени у зачараном кругу дешавања који ниједна логичка памет не може да размрси и схвати, Срби са Косова и Метохије и даље стоје пред целим светом и ишчекују, многи кажу очекивано. На столу је неколико предлога и један конкретан план. Велике силе тренутно покушавају да пронађу решење које би дало зелено светло за спровођење Ахтисаријевог плана, али се очигледно боје реакције у сличним подручјима широм света. Међутим, мала је вероватноћа да ће будући статус Косова и Метохије, онако како га је замислио Ахтисари, проћи на Савету безбедности Уједињених нација. План Мартија Ахтисарија је заправо независност Косова са међународном контролом под окриљем Европске уније и НАТО-а и ограниченом локалном самоуправом српске заједнице са комуникацијама са Србијом.

Срби на Косову и Метохији овај план доживљавају као наметнуто решење. Ахтисаријева план Косову и Метохији даје устав, заставу, химну, институције, војску, полицију и могућност повезивања са међународним институцијама. Иако се не говори о директној самосталности и независности, Косово и Метохија овим планом добија све атрибуте државе. Ахтисаријева папир предлаже и постојање армије са 2.500 војника и 800 резервиста, што је заправо трансформација Косовског заштитног корпуса у армију Косова.

На брзом решењу статуса Косова и Метохије инсистира неколико земаља, не због тога што мисли да Косову и Метохији треба брзо решење, већ између осталог и због тога што су упали у ћорсокак који се зове мисија на Косову. После осам година немају ваљано објашњење зашто су бомбардовали једну независну државу. Међутим, дошло је време када неко, ма колико то и не желео, мора да чује и види како Срби живе на Косову и Метохији. То илуструју и следеће чињенице: од доласка међународне заједнице на Косово и Метохију протерано је више од 200.000 Срба и неалбанаца, убијено око 2.500 Срба, киднаповано преко 1.300 Срба, спаљено око 130 цркава и манастира. Једном речју, уништава се све што је српско. Подсећања ради, све се то дешава пред очима међународних снага, које се крију иза Резолуције 1244, а ништа нису предузели да ова Резолуција буде поштована.

Своју неефикасност и потпуну неспособност мировњаки су показали и 17. марта 2004 године. Толике жртве и толика цена у људским животима, али и финансијска штета нешто је што тешко могу да објасне пореским обвезницима у својим земљама.

Ко коме ако не свој своме

И док се јавност поново захуктава пред решавање будућег статуса, Срби на Косову и Метохији збуњени су и још увек нису начисто по питању неких основних животних ставова.

Управо је та нејасноћа суштина проблема Срба на Косову и Метохији, који су препуштени сами себи, без скоро икакве институционалне или било какве заштите, не само из

Приштине, већ и из Београда. Косово и Метохија је тренутно најпогодније место за такозвано прање новца, јер како другачије назвати то што се не види где је уложено 32 милиона евра, колико је из Националног инвестиционог плана издвојено за јужну покрајину. Такође нико не објашњава шта би са фондом за Косово и Метохију, где су прикупљени грдни милиони.

Већина чиновника који представљају институције државе Србије на Косову и Метохији, или како их најчешће овде људи називају локални паразити са пуним џеповима, посебна су тема, о којој се мало писало протеклих година, све из страха да би тај ко би дотакао ту тему био окарактерисан као издајник или онај који урушава српске институције у покрајини.

Званичном Београду је по ко зна који пут пошло за руком да разједини Србе на Косову и Метохији. Овога пута не позивањем на излазак или бојкот косовских избора или учествовањем и неучествовањем у привременим институцијама Косова, већ неравномерном поделом новца пореских обвезника Србије. Док једни, такозвани радно ангажовани, примају плату и до сто хиљада динара, велика већина не прима ни динара или добија такозвани минималац од 5.400 динара.

На који начин функционишу институције државе Србије на Косову и Метохији илустроваћемо примером Скупштине града Приштине, на челу са координатором ове институције Славишом Николићем, а исто је и у другим општинама. Овај локални моћник је од постављења на место координатора Скупштине града Приштине од стране Владе Србије, по речима његових сарадника, којима из разумљивих разлога нећемо наводити имена, купио пар некретнина. Господин Николић на руководећа места у општини и јавним предузећима поставља људе који живе у централном делу Србије, такозване „викендаше“, који примају дуплу плату плус функционерски додатак, иако им по уредби Владе Србије следеће 120 одсто. Многи запослени у општини Приштина, на Косову и Метохији су продали сву своју имовину.

Некада првак младих социјалиста на Косову и Метохији Дојчин Секулић, данас је први помоћник координатора, који са породицом живи на Новом Београду и има примања од преко 75.000 динара. Љубиша Стојановић, такође „викендаш...“ директор је ЈКП Водовод и канализација, живи у Нишу са породицом, а једино што на Косову и Метохији ради је да прима плату, такође преко 75.000 динара. Заменик јавног правобраниоца у општини Приштина Драги Цвејић са породицом живи у Београду а у Приштини прима плату око 78.000 динара.

Априла прошле године координатор Николић у општину доводи своју сестру од стрица Љиљану Савић (девојачко Николић), која са породицом живи у Куршумлији већ тридесетак година и поставља је за начелника за образовање и заштиту животне средине (два начелничка места). Мештани Лапљег Села се питају зашто госпођа Савић није заштитила дрвеће поред реке које је њен брат посекао наводно чистећи реку, а у ствари је у том послу, како се то популарно каже „опрао“ знатан део суме од 11 милиона динара.

И док господин Николић радно ангажује и плаћа, по уговору о делу, људе који живе у Србији, са друге стране људе који живе на Косову и Метохији и који и не помишљају да продају своју имовину и да се селе са Косова и Метохије, господин Николић отпушта са посла и пребацује их на такозвани минималац од 5.400 динара. Један од њих је Небојша Рашић из Добротина. Николић се обрачунава са својим политичким противницима; тако је Радована Ничића, иначе потпредседника Општинског одбора Српске радикалне странке, такође послао на минималац.

Са друге стране, Николић својим сарадницима попут Жикице Јоргића из Преоца (радник Црвеног крста Грачаница), кога ангажује у општини као руководиоца заједничке службе, поред плате која износи преко 75.000 динара, одређује и функционерски додатак од 20 одсто, иако господин Јоргић нема високу стручну спрему.

Извор „Велике Србије“ из Косовског округа коме такође не наводимо име, каже да је због свих ових, као и многих других неправилности СУП-у Приштина, који је тренутно измештен у Нишку бању, поднето више десетина пријава,

од којих су неке и кривичне. Министарство за државну управу и локалну самоуправу је издало три писмена налога управном директору Радославу Димитријевићу да изврши инспекцијски надзор у Скупштини града Приштина. Међутим, он је од стране координатора општине Приштина и његових послушника попут Жикице Јоргића спречен да уђе у зграду и обави посао.

Иначе, сва роба попут канцеларијског материјала и слично, за потребе Скупштине града Приштина, а ради се о милионским износима, како сазнајемо, набавља се преко књижаре „Монопол“ из Грачанице, чији је власник господин Николић.

Николић је иначе на челу општинског одбора Нове Србије. Наш извор, коме такође не наводимо име, каже да конститутивна седница Општинског одбора није одржана никада, а Николић је одбор формирао од људи који уопште немају пребивалиште на Косову и Метохији, попут његове сестре од стрица, госпође Савић и људи који уопште нису чланови странке. Од 11 чланова Општинског одбора Приштина, деветоро су радници Скупштине града Приштина и због тога и не смеју да питају зашто се налазе на листи чланова Општинског одбора Нове Србије, када уопште нису чланови ове странке. Наш извор наводи да централа странке издваја значајна средства за функционисање Општинског одбора Нове Србије, а до сада није забележена ниједна активност странке.

Колико је још аларма потребно укључити да би се сви пробудили и почели да раде на уједињењу пред оно што нам наилази, јер какво год да буде решење будућег статуса, Срби морају бити организовани и уједињени, а не препуштени сами себи као током протеклих седам година. Господо, која политику о Косову и Метохији водите из београдских фотела, међу Србима на Косову и Метохији постоје и они чији мото није „зашто се борити када смо већ одустали“.

(аутор је новинар који живи и ради у Чаглавици)

О малверзацијама у општини Приштина писала је и београдска штампа. За време парламентарних избора децембра прошле године више од 1.100.000 динара намењених члановима бирачких одбора на Косову, несјало је. Наиме, Републичка изборна комисија пренела је на име Широкова за спровођење парламентарних избора Општинској изборној комисији Приштине више од 2.600.000 динара. Председник Општинског радног тела Драган Цвејић говорио је иада да је подигао милион и по динара и у складу са упућивом РИК исплатио Широкову рада бирачких одбора, али да не зна где је завршио осјатак од преко милион динара. Незванично се говорило да је вишиак средства лично подигао координатор Приштине Славиша Николић, како би покрио наводне Широкове активности и чланова ДСС-Нова Србија.

Где је Солана, нису чиста посла

- *Хавијер Солана лично био је аутор памфлета под називом „50 разлога рећи не НАТО-у“; због чега је доспео на америчку листу субверзивних елемената, да би своју каријеру обележио функцијом генералног секретара НАТО-а! Солана је, 24. марта 1999. године, наредио ваздушне нападе на војне и цивилне циљеве у СР Југославији без сагласности Савета безбедности, упркос противљењу Русије, историјског савезника Србије*

Пише: Радислав Ђук

Иако је лично он био тај који је издао наредбу да НАТО крене у агресију на СРЈ 1999. године, иако је лично политичким смишљањима довео до разбијања Државне заједнице СЦГ и одвајања Црне Горе од Србије, иако се на крајње недопустив начин константно меша у унутрашње ствари Србије утичући на формирање Владе, Хавијер Солана је, неким чудом, у Београду стекао пријатеље који га, и поред свега, високо цене. Реч је о политичким удворицама или припадницима интересних група који су чак доспели до самих врхова власти, утицаја и моћи и који су као нова „елита“ и чули и добро знају, да је тај исти човек у свом окружењу, на Западу, на лошем гласу. Нема сумње, добро знају да тамо на помињање његовог имена, одмахују и говоре: „Где је Солана, ту нису чиста посла...“

О том човеку који годинама држи моћну позицију у Европској унији, пре тога у НАТО-у, и у оним најчувенијим медијима, били они француски, немачки, британски, шпански, италијански или амерички, међусобно интересно повезаних и несумњиво оданих чувара „западних вредности“ говори се, искључиво, као о „контроверзном“ политичару. „Контроверзном“ у оном истом смислу као и овде код нас, што у ствари значи – човеку који се својим понашањем истовремено сврстава у политичаре и у криминалце, људе спремне на све ради својих неутољивих амбиција.

Онима који су изабрали Хавијера Солану Мадаријагу, било је јасно да ће им успети намера да га трансформишу и обликују све до жељеног циља, да доспе дотле да се за њега говори, како рекосмо, „где је Солана – ту нису чиста посла“.

Али, да не би било забуне, није ово поглед на тог човека из Београда, из перспективе земље-жртве његовог деловања, већ је то став који је формиран у евро-атлантском свету о овом утицајном и моћном функционеру, уз чије име само незналице каткада наведу шпанско национално порекло. Солана је одавно већ само и једино фактор глобализма, нечега што настоји као гумицом да избрише и нације и државе и историју, као да ничега пре на овом свету није било и да не треба да остане упамћено.

Понешто ће се, верујемо, и из онога што о Хавијеру Солани следи сагледати, да се иза непрекидних извештачених осмехивања и тапшања, неприродно срдачних излива пред

ТВ камерама, крије уствари нешто забрињавајуће озбиљно и, људски речено, проблематично у сваком смислу а, можда понављано, с етичког становишта.

Студије у Америци за подјармљивање Европе

Високог представника за заједничку спољну и безбедносну политику Европске уније, генералног секретара Савета ЕУ и генералног секретара западне Европске уније (тако гласи његова данашња функција у Бриселу) ми ћемо, наравно, за вјеки вјеков, упамтити по томе што је 24. марта 1999. године наредио ваздушне нападе на војне и цивилне циљеве у СР Југославији без сагласности Савета безбедности, упркос противљењу Русије, историјског савезника Србије. Агресија је трајала 78 дана и имала страховите трагичне последице.

Онима у свету остаће да, за вјеки вјеков, трагају за одговором како је могуће да је то исти човек који је у својим студентским данима, шездесетих година, био борбени учесник масовних демонстрација у родној Шпанији против НАТО-а!

Хавијер Солана је као младић из високо поштоване, па и славне, интелектуалне шпанске породице стекао, што у кући, што у школи и на факултету, свуда као бриљантан ђак и студент, веома широка знања, између осталог и о геостратешким питањима, тако да је са својим тадашњим антиратним уверењима могао бити само добро обавештени, а не заведени учесник демонстрација против НАТО-а и западног империјализма.

Хавијер Солана лично био је аутор памфлета под називом „50 разлога рећи не НАТО-у“, због чега је доспео на америчку листу субверзивних елемената.

Старији брат Луис затваран је због политичке активности супротстављања диктатору Франку, а затим постаје истакнути лидер у шпанској индустрији телекомуникација и један од првих социјалистичких чланова Трилатералне комисије.

Хавијер Солана Мадаријага рођен је 14. јула 1942. у Мадриду. Студирао је у Мадриду и Великој Британији, да би 1965. године отишао у САД, где ће провести чак шест година студирајући на разним универзитетима као Фулбрајтов стипендиста. У Америци је учествовао у демонстрацијама против рата у Вијетнаму. Тамо је докторирао физику, а кад се вратио у Шпанију, постао је професор на Универзитету у Мадриду. Аутор је више од тридесет радова у области физи-

ке чврстих елемената. Предавао је медицину на мадридском Компутенсе универзитету пре него што је ушао у политику.

Био је против режима генерала Франсиска Франка, а од 1964. године члан је Социјалистичке партије Шпаније, преко које је, као доктор Солана, себи прокрчио пут у парламент, први пут 1977. године, а од 1982. године налазио се на неколико позиција у владином кабинету, укључујући и функције министра за културу, портпарола владе и министра за науку и образовање, и коначно у јулу 1992. године постаје министар спољних послова у про-НАТО влади у Мадриду, и ту позицију је задржао све до децембра 1995. године, када је постао генерални секретар НАТО-а. Био је девети генерални секретар НАТО-а, наследивши Вили Класа; после Солане дошао је Џорџ Робертсон, па Јап де хоп Схефер, који се сада налази на тој најодговорнијој функцији у Алијанси.

Доласком Солане на чело НАТО-а настао је период експанзије Алијансе на Балкану. Само неколико дана од преузимања нове дужности, НАТО-ом предвођене међународне имплементационе снаге (ИФОР) распоређене су у Босни како би се осигурао војни аспект Дејтонског мировног споразума, да би у пролеће 1999. године, током „кризе на Косову“ повукао најсрамнији потез у историји НАТО-а јер је Алијанса, мимо одлуке Савета безбедности напала, први пут од оснивања, једну суверену државу, и то у срцу Европе!

НАТО је под његовим руководством реорганизовао своју политичку и војну структуру и променио своју генералну стратегију. Уместо одбрамбеног, постао је офанзивни савез. Француска се 1995. године вратила у војну структуру Алијансе, а 1996. и Шпанија, док су 12. марта 1999. године чланице Алијансе постале Чешка Република, Мађарска и Пољска.

У вези са његовом улогом у документацији има на хиљаде текстова, као што је и овај који ћемо цитирати, Александра Вершабова, америчког амбасадора у НАТО-у, који је тада рекао:

„Он је изузетан градитељ консензуса који ради иза сцене са лидерима на обе стране Атлантика да би обезбедио да НАТО буде јединствен онда када је то потребно“.

Десетине хиљада ракета и бомби бацали су НАТО-зликотци по Србији, што се не да заборавити, нити се Солана, као и други зликовци који су учествовали у агресији икада могу амнестирати. А када буду поломљени рогови тим чудовиштима и лицемерима, тада ће и оне пресуде у Србији против њих, којима се они сада изругују, и те како бити оцењиване као примерене злочинима које су починили, пре свега над цивилима. Солану је тада суд у Београду осудио на затворску казну од 20 година.

У октобру 1999. године Солана је напустио НАТО и постао генерални секретар Савета Европске уније и први „високи представник“ за заједничку спољну и безбедносну политику. Његов задатак је да прикупи идеје и анализира политичке опције у настојањима да помогне лидерима Европске уније да постигну сагласност око питања везаних за спољну политику и безбедност, обезбеђујући тиме већу политичку тежину Уније у међународним пословима.

Солана црта нове мапе

У балканске заврзламе Хавијер Солана Мадариага, високи представник за спољну и безбедносну политику Европске уније још једном је „уплетен“ у мисији убеђивања београдских и подгоричких челника о „неопходности дијалога о односима у Федерацији“, а у ствари, речено српски, у перфидном умртвљавању СРЈ, њеној трансформацији у Државну заједницу Србије и Црне Горе, па онда и коначном растурању заједничке државе, намештањем гласања на референдуму у Црној Гори у мају 2006. године. Честитку Милу Ђу-

кановићу високи комесар Европске уније упутио је пре него што се завршила законом предвиђена процедура.

У цртању нових мапа, са циљем да се Србији и српском народу нанесе ударац који неће моћи да поднесе – Солана и други фактори из евро-атлантског савеза наставили су решени да одузму и српску колевку, Косово и Метохију. Соланина јавна и закулисна дипломатија наставља се и у овим тренуцима, када још није постигнут финални циљ. С једне стране, охрабривањем Албанаца да не попусте у својим захтевима, а с друге вршећи систематски притисак на слабе карице међу властима у Београду да се помире са „неминовним“ исходом.

Озбиљна историјска истраживања већ су дала оцену лика и дела Хавијера Солане, именујући га као једног од главних криваца за крвава збивања на овом простору, дотле да је за њега речено да је „криминалац и ратни злочинац“.

Улиничка власт у Србији која пред Хавијером Соланом простире црвени тепих, само је жалосна пролазна епизода. Заједно са Соланом и њему сличнима наћи ће се на сметлишту историје, као и тзв. нови светски поредак, у коме је Хавијер Солана тако истакнути фактор у нашем времену. Наравно, Солана се, као и други западни фактори, истицао поред осталог и дуплим стандардима: док се изјашњава за независност Косова, дотле Баскију види искључиво у саставу Шпаније.

Високи представник ЕУ Хавијер Солана изјавио је да је за решење статуса Косова и одлазак мисије Европске уније на терен нужна нова резолуција Савета безбедности. У својој безобзирности, тврди како „безбедносна ситуација на Косову није опасна“. У расправи у спољнополитичком одбору Европског парламента Солана је подвукао да за решење статуса Косова и ангажовање ЕУ не може основ да буде резолуција 1244 Савета безбедности УН. Да би се очувало јединство ЕУ и добио јасан мандат за мисију ЕУ на Косову, Косово мора бити ван Србије.

И само ових пар редака око Косова и Метохије доказује да тамо где је Солана нису чиста посла.

Ми знамо шта све он ради да би се обезбедила подршка из Београда за операцију одузимања српске колевке и ко зна које следеће акције у овом региону а и шире, јер не треба заборавити да је генерални циљ Запада продор ка Русији и запоседање природних ресурса на њеној територији. Наравно да би се, у међувремену, морала затворити хашка страница хапшењем Младића и свађивањем целокупне одговорности на Србе и Србију за ратне конфликте на простору бивше Југославије.

„Борис Тадић мора да контролише безбедносне службе, па и МУП, јер је гарантовао сарадњу са Хагом“, рекао је у Бриселу Хавијер Солана. „Председник Тадић је одлучан да сарађује са Хашким трибуналом и зато је потребно да под контролом има службе безбедности у Србији. Мислим да он не може да ради са обавештајном службом и, генерално, националним безбедносним структурама. То је проблем који остаје отворен“.

Европска унија је, на концу конца, ипак добила жељену Владу и председника Скупштине.

Поред „конструктивног“ председника Републике, сад имају „позитивну и конструктивну“ Владу која ће „омогућити наставак преговора о стабилизацији и придруживању“, рекао је Солана. Другим речима, број марионета у Србији се заокружио. Према његовим речима, аргумент да се на Тадића утиче из Стразбура или Брисела је заблуда. „Није Тадић мањи патриота од Коштунице“, рекао је Солана.

Нека им је срећан тај Хавијер Солана. Међутим, српски народ ће, ипак, бити тај чија ће реч бити последња.

Теодорос Дамаскиндис, бивши припадник УНМИК-а на Косову и Метохији у разговору за „Велику Србију“ упозорава:

„17. март“ МОЖЕ ДА СЕ ПОНОВИ!

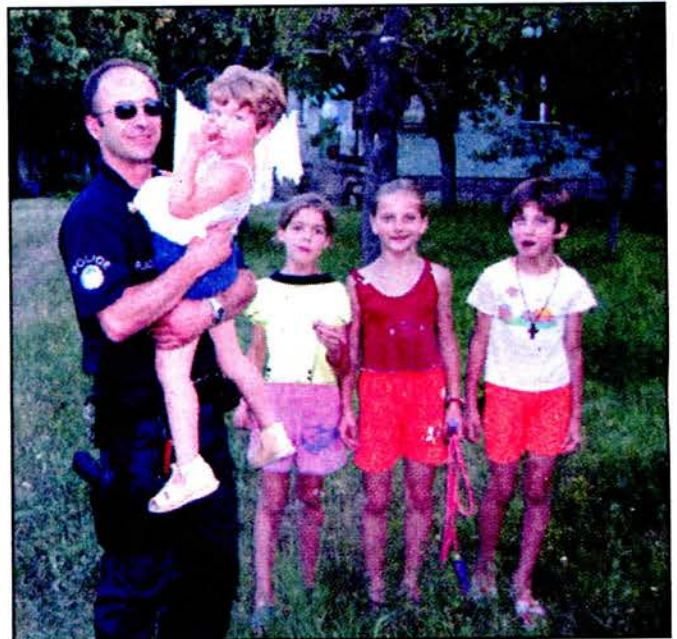
- Само Русија може да преокрене ситуацију
- Тој 17. марта у јужном делу Албани су напали нашу ситаницу и морали смо да их евакуишемо из безбедносних разлога. Запалили су православну цркву и уништили неке сѐменике на гробљу. Било је тужно то видети. Чак су и колеге муслимани били шокирани уништавањем надгробних сѐменика. Сећам се малој српској села Свињаре. Све куће су биле поплаћене, мртве животиње су лежале по путу. Прелећи манастир Девич, који сам пре тога посетио, био је у паници

Последњег дана конкурса одлучио је да се пријави за учешће у мисији УН на Косову и Метохији. Иако одлуку није било лако донети, Теодорос Дамаскиндис је имао срећу да буде у групи од 20 полицајаца које је Грчка послала на Косово и Метохију, марта 2003. године. Петнаест месеци боравка и рада у јужној покрајини обележио је трагични погром српског народа 17. марта, али и многобројна лепа искуства. Сада, када би му се указала шанса, не би размишљао. Опет би дошао, и то у српски, северни део Косовске Митровице.

– Моја прва одлука је била да се не пријављујем јер сам знао да је Косово опасно место и да тамо, углавном, живе Албанци. Имао сам на послу лична искуства са Албанцима, и то лоша. С друге стране, многе колеге су ми саветовале да не идем зато што то подручје, због бомбардовања, обилује уранијумом. Прича о порасту малигнитета у Србији била је у то време актуелна у Грчкој. Ипак, одлучио сам да покушам. Одувек сам желео да радим у другој земљи, да видим како други народи живе. Наравно, ту је и разлог финансијске природе.

- Колико сте били упознати са ситуацијом на Косову и Метохији?

Теодорос Дамаскиндис: Неке моје колеге из мисије, нарочито Американци, никада нису чули за Косово, чак не знају ни где се моја земља налази. Просто је немогуће да у

Грчкој не знате шта се дешава у целој бившој Југославији, а нарочито на Косову. Знао сам да Косово, као посебна историјска област, значи много Србима. Током бомбардовања наши медији су преносили да су Американци и неке европске земље извршили агресију да би „заштитили права“ Албанаца. Сви знамо да је то само део пропаганде. Када су Американци штитили нечија права?

- Зашто сте изабрали баш северни део Косовске Митровице?

Теодорос Дамаскиндис: Мислио да сам да је српски део много сигурнији. А и као што сам рекао, нисам имао најбоље мишљење о Албанцима. Други разлог је тај што су Грци и Срби увек били у добрим односима. Некако смо слични, у то сам се уверио. Са Србима никада нисам имао никакав озбиљан проблем. Знао да нас Срби сматрају окупаторима. Али, треба да знате да ми нисмо политичари, ми смо полицајци и радимо исти посао као и у својим земљама.

Имао сам прилике да видим и албанске куће у којима су живели унмиковци. Много су бољи услови, станови су нови и далеко комфорнији. Мислим да је то нормално зато што

већина припадника УНМИК-а живи и ради у албанском делу, тако да Албанци зарађују више новца. С друге стране, српски народ јако тешко живи. Будућност им је неизвесна, нема посла, многи су остали без крова над главом.

• **Како је било радити са колегама из других земаља?**

Теодорос Дамаскиндис: Европски полицајци су сасвим сигурно бољи од полицајаца из Африке и Азије, који нису добро обучени. Дешавало се да се појединци, и након неколико месеци рада на Косову, не сналазе у свакодневним рутинским обавезама. Неки нису могли да заврше ниједан случај у саобраћајној контроли, већ су тражили помоћ. Начин рада у њиховим државама представља један од главних разлога несналажења.

• **Помињете колеге из разних држава. Да ли сте приметили већу наклоност појединих полицајаца према Албанцима?**

Теодорос Дамаскиндис: Знали смо да је ситуација на Косову специфична. Био је рат и нормално је да се људи понашају некако дивље. Али, за јединицу на чијем сам челу био ја, могу да тврдим да смо се исто понашали и према Србима и према Албанцима.

• **Доживели сте и 17. март. Било је доста притужби на понашање припадника УНМИК-а. Говорило се да сте били у страху и неприпремљени за овакве догађаје.**

Теодорос Дамаскиндис: Американци су били добро припремљени за оваква збивања. За време борби на главном мосту на Ибру они су били у првим редовима, нису се плашили. Иако су САД умешане у догађаје пре и после 1999. године, амерички полицајци су покушавали да заштите северни део Косовске Митровице. Већ сам рекао, они су професионалци. Слична ситуација била је и са европским припадницима мисије, али полицајци из Азије и Африке су били престрављени. Изненадили су нас српски полицајци. Они су у то време почели да раде у КПС-у. Нису били прихваћени од стране Срба. Третирали су их као издајнике. Међутим, њихово понашање је било лоше, покушавали су да не учествују у борбама. Након целог тог мартовског хаоса имали смо и састанак због КПС-а (Косовке полицијске снаге). Без

обзира што их становништво не воли, без обзира што су јако млади, требало је да буду у првим редовима, Косовска Митровица је њихов град.

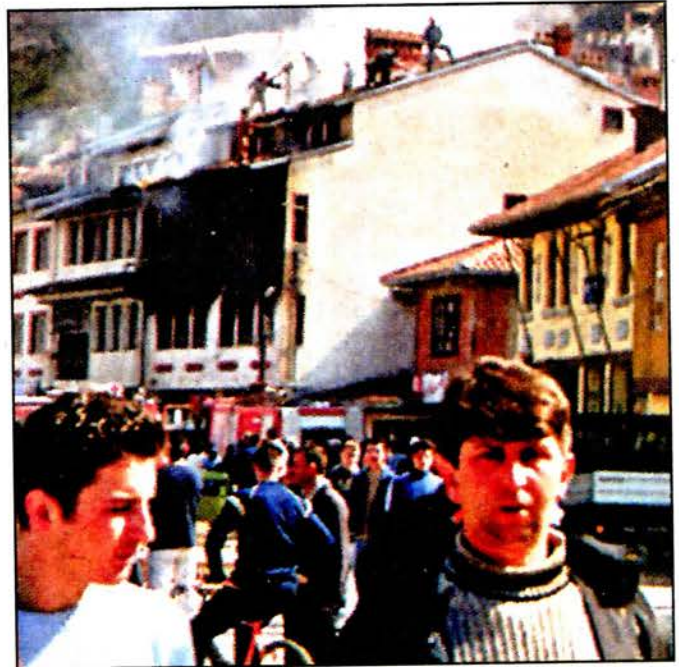
• **Да ли сте могли да претпоставите да би могао да се деси „17. март“?**

Теодорос Дамаскиндис: Било је назнака да ће се нешто озбиљно десити. Неколико туча је било између Албанаца и Срба у близини Приштине. Исто тако у Митровици смо имали мање сукобе. Нашли смо неке експлозиве у граду и, генерално, осећало се у ваздуху да се нешто спрема. Тог 17. марта десили су се велики нереди и страшни инциденти. Не може се описати, требало је то доживети. Почело је рано ујутро, када је велика група Албанаца желела да пређе главни мост, који раздваја северну од јужне Косовске Митровице. Два дана су Албанци и Срби непрестано пуцали једни на друге из калашњикова. У јужном делу Албанци су напали нашу станицу и морали смо да се евакуишемо из безбедносних разлога. Запалили су православну цркву и уништили неке споменике на гробљу. Било је тужно то видети. Чак су колеге муслимани били шокирани уништавањем надгробних споменика. Сећам се малог српског села Свињаре. Све куће су биле попаљене, мртве животиње су лежале по путу. Прелепи манастир Девич, који сам пре тога посетио, био је у пепелу. Али мржња уништава све, много пута се то дешавало у прошлости и десиће се у будућности. Био је то јако тежак период и за нас.

• **Како видите Косово и Метохију у будућности?**

Теодорос Дамаскиндис: Свима је јасно да Албанци желе независност, а ЕУ и САД их снажно подржавају у томе. Видим да српска власт све наје полаже на Русију, а и реално је да само Русија може да преокрене ситуацију. Не знам шта ће се десити у будућности, али ако не нађу неко решење, насиље може опет да се догоди.

В. С.

Никада нећу заборавити српску децу. Имала су око шест година, играли су се на једном пољу у Косовској Митровици. Када сам написао, само су ме гледала. У њиховим очима нисам видео ни мржњу, ни страх. Само сам видео играње: зашто? Надам се да никада нећу више видети, чути или осећати то играње. Дао сам им чоколаду и омишљао.

За „Велику Србију” говори тринаестогодишња Софија Митић из Ниша

Српски славуј из Ниша

- *Музика је моја љубав, а кад нешто волиш онда вам ништа није тешко. У музичкој школи свирам обоу. То је један изузетан инструмент. У малом црквеном хору „Бранко” у Нишу учимо многе духовне али и изворне песме, а нарочито са подручја Косова. Никада немам шрему. Увек када наставиам само се загледам у једну штачку. Ту смо само песма и ја – истиче Софија Митић*

Разговарао: Иван Нинић

Софија Митић је одлична ученица шестог разреда Основне школе „Коле Рашић” у Нишу, а паралелно успешно завршава и други разред ниже музичке школе. Иако од првог разреда постиже одличан успех, истиче да јој „математика представља мали проблем, али зато музичко највише воли.”

Омиљени филм јој је „Титаник”. Наглашава да је опчињена њиме јер када је била мала, мама и тата су је водили у биоскоп да га гледа и он јој се урезао у сећање. Нарочито музику из „Титаника” је непрестано певушила, тако да су је у кући прозвали „распевани грм”.

За књиге Софија нема довољно времена, али тврди да „то не значи да не воли да их чита”. Волим и то нарочито оно што морам, за сада као омиљену књигу бих издвојила лектуру за шести разред „Орлови рано лете” – каже Софија.

У овом тренутку, и да има неког омиљеног певача или певачицу, Марија Шерифовић их је све потиснула песмом „Молитва” и првим местом за Србију. Софија наглашава да је Марија тренутно на првом месту и на њеној топ-листи.

Крај ТВ-а проводи мало времена, а повремено стиже да погледа серију „Љубав, навика и паника”.

Воли зиму, снег, широке тргове, балалајку, а од светских метропола издваја Москву. „Тај центар православља, те цркве, волела бих да посетим Москву” – истиче Софија у разговору за „Велику Србију”.

Мајка Слађана је дипломирани економиста – менаџер за банкарство и трговину. Већ двадесет година ради у Нишкој банци у Нишу. Али како је Нишку банку недавно купила мађарска ОТП банка, врло је извесно да ће на јесен ове године сви породично постати грађани Новог Сада.

За тату Сашу, будућег економисту, Софија каже да је „глава породице и да има снагу и улогу локомотиве”. Био је млађи официр бивше Југословенске ратне морнарице, приватни предузетник, али када је то требало, знао је да буде и димничар и ко зна шта већ. Тата Саша је тренутно запослен у ЈКП Медиани.

Свој, трећи до сада, интервју Софија започиње детаљним описом своје породице:

„У једном изнајмљеном стану од картона (како га ја зовем), зато што су то неке монтажне зграде, давно направљене, живи нас шесторо: отац, мајка, старији брат Страхиња, који завршава осми разред, па смо тренутно сви оптерећени

његовим уписом у средњу школу, млађи брат Владимир, који на јесен полази у први разред основне школе (али за њега нема проблема, он већ зна и да чита и да пише, како ћирилицу тако и латиницу, а и математика му не иде лоше) и моја најмлађа сестрица Ангелина, која сада у јуну пуни четри године (иначе, то је наша мезимица) и на крају моја маленкост Софија, у породици задужена за медије и све музичке активности” – у једном даху за „Велику Србију” каже тринаестогодишња Софија Митић.

- **Цела Србија је била у прилици да те види и чује на скуповима Српске радикалне странке, где си певала изворну песму „Са Косова”. Ко је открио твој таленат и где си до сада све имала наступе?**

У малом црквеном хору „Бранко” у Нишу, под диригентском палицом наше Јоване Микић, учимо многе духовне али и изворне песме, нарочито са подручја Косова. Отуда и песма са којом сам наступала у предизборној кампањи Српске радикалне странке. Песма носи назив „Са Косова”. Емотивна мелодија и речи које и најтврђе срце расплачу. Зна сам да, када год певам ту песму, мом тати крену сузе.

Једном сам песму „Са Косова” певала у Дому војске у Нишу. Било је „Вече Заплањаца”, сала је била препуна, мушлица се није чула али ридане и јецаји јесу. Отпевала сам песму и отишла са бине. Аплауз је трајао и трајао а ја нисам

знала за бис али то публици није сметало да готово пуних пет минута, док су ме пронашли, упорно аплаудирају.

Захваљујући мојој најбољој учитељици на свету, Смилки Петровић, која је у мени препознала музички таленат и која ме ангажовала готово на свакој школској приредби у Хану, постала сам златни славуј Заплања. На једној од школских приредби наступала сам са једном духовном песмом, „Господ је мој пастир”. На тим приредбама углавном се певају изворне, народне или неке тренутно популарне песме, а ја ни мање ни више него духовну песму. Мој старији брат Страхиња, који је иначе мој главни критичар, овако је објаснио тати како сам отпевала ту песму. „Тата, док је певала нико се није ни померио и прваци који су се до мало пре гуркали, тајак, уста им отворена а онда громогласни аплауз”.

Учествовала сам готово на свим промоцијама књига доктора Војислава Шешепља у Нишу. На једној од промоција господин Мирчић помену да овај глас и ову песму треба да чује цела Србија. Хвала Богу – тако и би.

• Претпостављам да имаш трему када наступаш пред великим аудиторијумом ?

Никада немам трему. Увек када наступама, само се загледам у једну тачку. Ту смо само песма и ја. Кад се само сетим, велики протестни митинг испред америчке амбасаде у Београду – много људи. Први пут ћу певати пред оволико људи. Није ми баш свеједно али можда је присутна само нека мала позитивна трема. Господин Александар Вучић ме пита неколико пута да ли имам трему. Ја кажем – не, а он ме гледа са неверицом, гледа у мог оца а он му даје знак да нема проблема. „Софија је то – то није шала”. Мом брату Страхињи се тресу ноге и он ми у шали каже: „Софија, ја не бих ни до бине стигао, пао бих ту на степенице од треме”.

• Како твоји вршњаци и околина коментаришу твоје јавне наступе?

Па по оном старом српском обичају. Ми Срби се у свему делимо, тако да су и ови моји наступи у кампањи Српске радикалне странке коментарисани од крајње злонамерних до искрених намера. Научила сам, иако имам само 13 година, да и похвале и покуде примам једнако. Певала сам песму о Косову, песму за Србију и опет ћу ако треба. Ја сам мала да би ме интересовала политика али сам Српикња и зато ме интересује Србија. Мислим да и Српску радикалну странку изнад свега интересује Србија и то је оно што нам је заједничко.

• Данас се млади све више опредељују за неку другу врсту музике, док ти негујеш један традиционални и изворни стил музике. Како то коментаришеш?

Гледам ове „Звезде Гранда” и слично. Са дужним поштовањем, ја никада не бих учествовала у тако нечему. Јесте комерцијално и можда делује већини мојих вршњака примамљиво али мени је празно и безначајно. То је музика која је само за данас, а за сутра не. Ипак, свако бира свој пут, о укуси се не може расправљати.

• Поред редовне основне школе, похађаш и музичку школу. Да ли је напорно похађати две школе истовремено и који инструмент свираш?

Управо завршавамо други разред ниже музичке школе у Нишу. Сада ми је много лакше јер смо се вратили у Ниш, али док смо живели у Гаџином Хану, богами, морала сам да путујем и то је било јако напорно.

Моја мама каже да човека треба упослити тако да има посао целог дана, јер онда нема времена за глупости. Е, ја сам упослена целог дана. Обавезе по кући, да помогнем мајци јер пуно нас има. Веш машина ради сваког дана, усисивач такође, онда школа, хор, обоа. Стигнем то све, знам добро да се организујем.

Музика је моја љубав, а кад нешто волите онда вам ништа није тешко. Свирам обоу. То је један изузетан инструмент. Има специфичан мио звук, сви дувачи се по њему штимују и мали је број обоиста. У симфонијским оркестрима има само једна – евентуално две обое.

• Да ли је тешко свирати обоу и колико си успешна у томе?

Моја професорка обое Соња Живковић каже да сам рођена за обоу, али да би требало више да вежбам. У томе ме спречава то што немам свој инструмент, јер обоа је један од најскупљих музичких инструмената, тако да свирам на некој школској обои. Надам се да ће се стећи неки бољи услови, да ћу коначно добити праву обоу, а Србија правог обоисту.

• Претпостављам да у твојим музичким активностима имаш пуну подршку породице. Колико ти то помаже да будеш успешна?

Ми смо једна компактна породица. Све одлуке, и оне битне и мање битне, доносимо сви заједно или је макар свако од нас питан за мишљење. Негујемо традиционални православни дух, да се зна коме је где место у породици. Ја тачно знам које су моје обавезе и имам безрезервну подршку целе своје породице. Сви они се труде да ја будем још успешнија у својим наступима. Наравно, тешко је укротити мој младалачки темперамент али врло брзо схватим шта желе да ми кажу. Знају да ме они много воле и да је то што ми кажу за моје добро и зато их слушам, поштујем и волим највише на свету.

• Како проводиш слободно време и да ли би овом приликом посебно издвојила неку најбољу другарицу?

Имам готово врло мало слободног времена, али недељом, рецимо, након литургије са другарицама возим ролере или са породицом идем на планинарење.

Када смо се из Ниша преселили због нерешеног стамбеног питања у Гаџин Хан, иако сам имала само седам година, то ми се баш није много допало. Нова средина и све то ми је много тешко пало, тако да тамо баш нисам ни имала неку своју најбољу, али баш најбољу другарицу. Зато сам долазила у Ниш – у нижу музичку школу, у црквени хор, па бих често преспавала код своје баке. Ту сам се дружила са једном девојчицом коју сам и од раније познавала. Њено име је Емилија, ја је зovem Ема. Од када смо се вратили у Ниш, нас две смо нераздвојне, а имамо и трећу другарицу – Јовану.

• Будућност је пред тобом. Чиме желиш да се бавиш кад одрастеш?

Од малена сам желела да будем професор музичког. Волим музику, волим децу, па шта бих друго могла да будем. Има још једна ствар, мада не знам, како сам речита и оштра на језику, можда бих могла бити и добар правник.

Пољски европски пут

- У Пољској се, због високих цена нафте, чак и зејтин користе као гориво за кола која имају дизел моторе. На пример, на ињтернет сајту *Biopaliwa.pl* се констатирају: „По селима већ гођово сви који имају дизел користе јестиво уље. Чак су и ињеретни камиони ирешли на ово 'аљтернативно гориво'”

Пише: мр Дејан Мирковић

Европске интеграције – обмањивање српске јавности

У експозеу Војислава Коштунице пред посланицима Скупштине Србије у мају 2007. године као други кључни програмски принцип владине политике представљене су такозване „европске интеграције” јер наводно, „наставак процеса стабилизације и придруживања веома је значајан у контексту укупне оријентације Србије ка европским интеграцијама...Пуноправно и равноправно чланство Србије у Европској унији је јасно прокламовано програмско одређење сваке од странака које улазе у коалициону Владу...Србија се мора што брже приближавати унутрашњем тржишту ЕУ...” Такође, „са процесом европских интеграција непосредно је повезан трећи принцип владине политике, а то је успешно и целовито окончање сарадње са Хашким трибуналом”.

Када преведемо ове сувопарне фразе, долазимо до кључка да је Европска унија циљ над циљевима садашње досовске власти, до кога се мора стићи по сваку цену. На том „светлом” путу ка ЕУ не смеју стајати прогоњени српски политичари и официри који су бранили српски народ у Босни и Херцеговини и Хрватској од двоструко надмоћнијег непријатеља или од НАТО агресије 1999. године. Али, овај патетични и бесмислени Коштуничин експозе није дао никакве одговоре на основна питања. Да ли тај „светли” пут ка Европској унији вреди толико? Да ли је ЕУ најбоље решење за нашу државу? Да ли ће нам чланство у ЕУ донети бољи живот? У нашој јавности нема озбиљне дискусије на ову тему јер ДОС власти безглаво срљају ка ЕУ не консултујући никога, ни народ ни стручњаке. Нигде се не помињу референдум о придруживању ЕУ, негативни аспекти чланства у ЕУ, искуства земаља Источне Европе.

Слична прикривања и обмане као у експозеу се појављују и у Резолуцији о придруживању Европској унији коју је донела досовска већина у Скупштини Србије 13. октобра 2004. године. У њој се као полазна основа узима „јасно одређење грађана Србије, као и остварени политички консензус о приступању Републике Србије Европској унији као неоспорни стратешки циљ” (дакле, не сме бити критичког оспоравања овог одређења). Затим се „одлучно подржава став да се сва лица осумњичена за злочине почињене током оружаних сукоба у периоду од 1991. до 2000. године на територији бивше СФРЈ приведу правди” (уствари се обећава немилосрдно гоњење својих сународника који су се супротставили америчкој хегемонији) и преузима се обавеза да се „активно доприноси ширењу европских вредности” (не објашњава се шта је то) и „упознавању јавности Србије са значајем уласка наше земље у Европску унију” (ово обећање никада није остварено у пракси).

О каквој се великој обмани ради, посредно се признаје и у Националној стратегији приступања Европској унији, коју су заједнички донели Влада Србије и Канцеларија Владе Републике Србије за придруживање ЕУ у јуну 2005. године, јер се у њој констатира да, иако је већина грађана за улазак у ЕУ, они уопште нису информисани шта то значи у пракси. Ову обману потврђују и резултати анкете из 2006. године коју је Стратеџик маркетинг спровео за Канцеларију Владе Републике Србије за придруживање ЕУ. На питање – колико сте информисани о процесу придруживања ЕУ, 41 одсто анкетираних је одговорило да није информисано, а 32 одсто да „нити јесте нити није”. (www.seio.sr.gov.yu.) Дакле, идеални услови за „лов у мутном” који спроводи Брисел.

Пољски „европски пут” – 17 година неуспешне транзиције

Најбољи начин да одговоримо на питање шта би нам донело чланство је анализа катастрофе коју је доживела Пољска испуњавајући „европске стандарде” још од почетка деведесетих. Плате нису ни после 10 година болне транзиције достигле западноевропски ниво (према студији коју је урадио британски „Economist Corporate Network”, Пољаци никада неће достићи немачке зараде, исто важи и за Чехе, Мађаре и Словаке према www.danas.co.yu/20050125/) а провинција је тонула у све дубљу беду, док се главни град развијао.

Аустријски професор Ханс Хофбауер пише: „...док је један Пољак у 2000. години, статистички узето, морао да се задовољи са 400 евра (брuto), његов немачки радни колега радовао се са преко 2.200 евра (брuto) месечном износу на рачуну...унутар Пољске диспаритети међу регионима све су већи. Од транзиције и селективног повезивања пољске привреде за потребе Европске уније профитирају регион око Варшаве, Доња Шлезизија и подручје око Познања, док војводства која се граниче са Белорусијом и Украјином, Под-

ласка и Лубин, као и регион око Кјелца спадају у велике губитнике у процесу успостављања новог европског поретка. Као врста одговора на овакав развој, централна влада у Варшави је 1998. године спровела велику административну реформу. Од 49 војводства широм Пољске створено је 16 нових јединица. На тај начин земљом је ЕУ технички могла лакше да управља, пошто Брисел свуда жели да има посла са приближно истим јединицама за управљање, које отприлике треба да одговарају величини немачких савезних држава. (Иначе, изванредну анализу контекста стварања „евро регија“ и регионализације држава у ЕУ је дала Олга Четворикова. Она сматра да се ради о намерном разбијању држава иза којег стоје Немачка и прекоокеанска наднациона елита која фактички влада овом земљом – прим Д.М.) Једини изузетак од ове нове структуре, одређене на основу величине и економске снаге, представља мало војводство Ополе. Овај регион, који обухвата површину од само 9.400 квадратних километара, са нешто више од милиону становника, отцепио се уз пристанак дела становништва (и немачке амбасаде) од катовичке области у посебно војводство, у којем 25 посто становништва чине Немци. Захваљујући овом уделу немачког становништва, посебно око Опола, успела је да се учврсти посебна административна јединица у којој су у 6 од 11 округа на власти кандидати немачке странке. Пољска је на тај начин барем у једном војводству конституисала административну јединицу у којој је на власти немачка мањина, што би у време економске кризе могло сукобима да пружи етничку димензију. Такве кризе су управо у војводству Ополе пред вратима, јер друго војводство у Горњој Шлезији – Сласка, у области Катовица, с правом се сматра социјалним минским пољем. У њему ради стотине хиљада рудара и произвођача челика, посебно у рудницима са дефицитарном рудом и индустријским комбинатима за чије постојање више нема места у логици Европске уније”. (Хофбауер Х. „Проширење ЕУ на Исток”, Филип Вишњић, Београд 2004, стр 145-146)

Раст спољног дуга

Овој суморној слици свакако треба додати и следеће податке: пољски спољни дуг непрестано расте. У првој половини 2006. године он је достигао скоро невероватних 147 милијарди долара (www.cia.gov/cia/publications/factbook/). Минимална просечна сатница је 2007. године у Пољској износила 1,34 евра а у истом периоду у Француској 8,27 евра (НИН 19. 4. 2007.) У Пољској се користи, због високих цена нафте, чак и зејтин као гориво за возила која имају дизел моторе. На пример, на интернет сајту Bioraliwa.pl се констатује: „По селима већ готово сви који имају дизел користе јестиво уље. Чак су и теретни камиони прешли на ово 'алтернативно' гориво” (Лазаревић М. „Политика”, 16. мај 2006)

Најпродаванији дневник у Пољској је „Факт” у власништву немачког издавача Alex Springer. У децембру 2003. године овај дневник је постигао тираж од 536.369 примерака и тако је претекао некада најтиражнији пољски дневник „Газета виброма”, који је потекао из покрета „Солидарност”. У октобру 2005. године продаја „Факта” је порасла за 11 посто а „Газете” је пала за 0,6 посто. („Привредни преглед”, 8. 12. 2005)

Трка за стандардима ЕУ појела паре за здравство и пензије

У Пољској је у 2004. години постојао мањак од 2 милиона станова („Привредни преглед” 7. 12. 2004). У исто време странци купују некретнине у Пољској, што изазива огорчење јавности. Мариуш Сохацки, економски стручњак пољске агенције за испитивање тржишта некретнина из Варшава

ве објашњава зашто: „Све време слушају како треба да се жртвују због будућих генерација и да одржавају дисциплину у погледу трошкова, док истовремено европски инвеститори долазе, купују имовину и подижу трошкове на недостижне нивое”.

Маџијеј Димковски, директор развојне фирме „Редент проперти консалтинг” (у прва четири месеца 2006. године ова фирма је продала 1500 станова у највећим пољским градовима, што је за 300 више него у 2005. али већину је купила једна британска фирма) наводи: „Нема границе...цене су астрономске за многе Пољаке, али су још далеко испод цена у ЕУ. Уопштено посматрано, један луксузан стан може да се купи по цени једне скромне гарсоњере у Лондону”.

У 2005. години је број станова које су странци купили у Варшави порастао за 11 одсто, или укупно 1.367. Станови у изградњи на врху великих зграда су се продавали у 2006. години за 6.903 долара по квадратном метру. Укупно, цене некретнина у осам бивших комунистичких земаља чланица ЕУ порасле су за 100 одсто након 2004. године.

International Herald Tribune коментарише ове податке: „...такву ситуацију су изазвали купци из Западне Европе. Многи локални становници, чија куповна моћ не износи ни колико четвртина куповне моћи њихових суседа, искључени су са тржишта, што повећава, како незадовољство чланством у ЕУ, тако и све слабију подршку за смањење буџета који је неопходно спровести да би се усвојио евро. Становници Источне Европе су љути због правила која их спречавају да раде у већини од 15 старих чланица ЕУ, док владе у њиховим земљама све мање троше на пензије, здравство и остале социјалне програме како би се постигли стандарди који треба да се испуне пре него што им буде дозвољено да усвоје евро. (НИН, 24. 8. 2006.)

Незапосленост и иселјавање у иностранство након уласка у Европску унију

Пре учлањења у ЕУ незапосленост у Пољској је износила 12,4 одсто. У 2006. години она је достигла 18,8 одсто. Порасла је за једну трећину (Дикић Б. „Политика” 13. 6. 2006.) Државни органи Пољске су покушавали да улепшају ову суморну слику. Према подацима Централног статистичког бироа незапосленост је пала на 15,7 одсто у јулу 2006. године. Али, тај пад није био последица развоја пољске привреде већ чињенице да је према подацима пољског министарства за рад и социјалну политику око 660.000 Пољака отишло да ради у друге земље ЕУ, највише у Немачку, око 322.000 а остатак у Велику Британију, Ирску и Италију („Привредни преглед”, 28. 8. 2006).

Према подацима угледног пољског листа „Газета виброма”, тај број је много већи. У периоду од 2004. до јуна 2006. године емигрирало је 2 милиона Пољака (и пољско министарство је изнело нову процену да је око један милион Пољака емигрирало). Пољски лист је тај процес назвао највећим миграционим таласом у новијој европској историји. Према испитивању које је спровела „Газета виброма”, око 84 одсто Пољака се стиди што њихови сународници одлазе у свет (Лазаревић М. „Политика”, 24. 6. 2006). Амерички медији наводе да Пољаци раде у земљама Западне Европе као занатлије, учитељи, инжењери, медицинске сестре, водоинсталатери, архитекте, кућне помоћнице и возачи (Dempsey „New York Times” 19. 11. 2006, према „Политика”, 2. 12. 2006).

Према истраживањима спроведеним међу емигрантима, око 60 посто њих не жели да се врати у Пољску (НИН, 17. 8. 2006). На пример, један Пољак из Хорзова на раду у Ирској истиче: „Радећи на линијама високог напона, зарадићу довољно за нормалан живот. Са пољском платом у мојој струци то је незамисливо” (овај радник неколико пута годишње

путује у Пољску да би видео жену и сина. (према „Le Monde diplomatique” – НИН, септембар 2006)

Године 2006. из лондонске општине Вестминстер је враћено у Пољску 250 клошара али су се они поново вратили у Британију јер, као што објашњава Ева Садовска из познањске фондације Барка: „Отишли су већином да би тамо успели и да би се вратили са уштедом. Не могу признати да су живели на улици и ишли на казан чорбе у Војсци спаса”. Према пољским проценама, 2006. године на улицама Париза живело је око 6.000 Пољака, у Лондону 3.000, Риму 5.000 (Лазаревић М. „Политика” 30. 12. 2006).

Око 90 одсто емиграната је испод 35 година старости и имају високо образовање (НИН, 17. 8. 2006.). Британски „Гардијан” је 2005. године објавио репортажу о бедним условима у којима живе и раде пољски радници у Британији. Они раде за надницу која је мања од гарантоване и немају коме да се обрате због кршења својих права јер „проблем је у томе што је тржиште рада у Великој Британији под контролом послодавца на црно и у то је упала већина гастарбајтера из нових чланица ЕУ”. Британски лист наводи како су пољски радници који су паковали пилетину за ланац супермаркета „Sainsbury” плаћали смештај 40 фунти иако закон не дозвољава да се наплаћује више од 25 фунти када смештај организује послодавац. (www.danas.co.yu/20050125/)

Лустрација

Дакле, Пољска је, после 3 године од уласка у ЕУ, у великој економској кризи. Незапосленост, огроман спољни дуг и све веће сиромаштво неминовно изазивају и политичке потресе. У том контексту пољске власти, у паници и у процепу између притисака ЕУ и све горе социјалне ситуације, предузимају бесмислене мере које су, благо речено, трагичне. Хаос и пропадање у економској сфери пренети су и на политичку област.

Режим браће Качињски је покушао своје проблеме да реши лустрацијом. У октобру 2006. године Закон о лустрацији је изгласан, а 15. марта 2007. године је ступио на снагу. Од 700.000 људи је тражено да потпишу лустрационо сведочанство и да испуне формулар са параноичним питањем: „Да ли сте тајно и свесно сарађивали са бившим комунистичким службама, у периоду од 1945. до 1989?” Сви високи функционери, професори, адвокати, директори школа, менаџери акционарских друштава који учествују на берзи и новинари рођени пре августа 1972. требало је да одговоре на ово питање, али не и професори са католичких универзитета.

У мају, пољска влада је поднела парламенту и предлог о „имовинској лустрацији”. На основу те резолуције полити-

чари имају право да контролишу имовину 29 категорија људи, међу које спадају и новинари, јер по тумачењу владе они се такође баве јавним функцијама. Затим је предвиђена провера у „Институту за памћење народа”, који треба да изда уверење о политичкој подобности иако је, као што то наводи „Boston Globe” 9. априла 2007. године, познато да су архиве тајне полиције у Источној Европи на „лошем гласу јер су непотпуне и могу да заведу. Људи који никада нису сарађивали са тајним службама често су били присиљени да потпишу потврду о сарадњи... У процесу провере ослонац не могу бити нелегално прикупљени докази” („Политика”, 12. 4. 2007).

У случају доказане „кривице” по овом закону, запослени у неком јавном сервису били би аутоматски отпуштени, а они који одбију да одговоре или дају неистинит исказ били би одстрањени из своје професије на 10 година.

Закон је изазвао велику осуду у међународној јавности. „Boston Globe” пише: „Нови пољски закон о лустрацији подсетиће можда Американце на лов на вештице који је сенатор Џо Мекрти водио... Ова чистка Качињских, увијена у закон о лустрацији, обећава свету уместо правде, злоупотребу политичке моћи уместо поштовања личних права”. Затим се закључује да се власти понашају „више као припадници тоталитарног режима него као демократе”.

Бившем пољском министру иностраних послова и познатом дисиденту и посланику у Европском парламенту Броњиславу Геремеку је Државна изборна комисија запретила одузимањем мандата јер није хтео да попуни формулар. Он је одговорио да то схвата као кршење принципа правне државе и воље бирача”. („Политика”, 26. 4. 2007)

Шеф Либералне фракције у Европском парламенту Грахам Вилсон је изјавио да је влада у Варшави започела „лов на вештице” а посланик Зелених Данијел Кон Бендит тврди да Европски парламент мора да брани своје посланике ако владе користе „фашистичке” методе. (Лазаревић М. „Политика” 4. 3. 2007)

Уредник часописа „Le Monde diplomatique” Iganasio Rattone је написао: „Суманути закон који је изазвао скандал у Европској унији... представља главни налог за фуриозни лов на вештице” (НИН, април 2007). Против овог закона су се изјаснили и Лех Валенса, Тадеуш Мазовјецки и бивши председник Александер Квашњески, бивши дисидент Адам Михњик, који је написао да „одлучно противљење интелигенције лустрационом лудилу буди наду да ће демократија бити сачувана”.

Пољски омбудсман Јануш Кохановски и Савез демократске левице су изнели да је појам сарадње са комунистичким службама дефинисан апстрактно и магловито, тако да свако може бити оптужен (Лазаревић М. „Политика”, 11. 5. 2007). Омбудсман је закључио да су угрожене и слобода говора (у случају новинара) и аутономија универзитета. И Уставни суд је 15. маја 2007. године већину одредби закона прогласио неуставним иако су власти лажно оптуживале судије да су сарађивале са комунистичким тајним службама (Маринковић И. „Европа”, 17. 5. 2007).

Закључак

Пример пољске економске и политичке кризе нам говори шта доноси учлањење у ЕУ за земље Источне Европе. Раст спољног дуга, незапосленост, емигрирање више милиона људи, политичке сукобе, контролу странаца над медијима, раст цена некретнина, пад животног стандарда (посебно у провинцији). Зато је експозе Војислава Кошћунице у Скупштини Србије био обмана. Нећемо живети боље ако уђемо у ЕУ, напротив.

Услови лечења у домаћим психијатријским установама

Као у филмовима страве и ужаса

- У нашим психијатријским болницама услови лечења су испод свих стандарда – нехигијена, бућ и мемла, собе претрпане, пацијенти загушени и неуредни, лоше обучени, као у средњем веку, још увек их „лече“ везивањем каишевица за кревете, нема радне терапије, само фармакотерапија и све то – уз мањак особља

„Собе у којима је годинама смештено и по 20 и 30 болесника, влажни и мемљиви зидови, високи плафони, санитарни чворови као у време Милоша Обреновића, млаки или хладни радијатори (ако их има), дискриминација и тортура у присуству и уз учешће других пацијената, зарђали метални кревети, какви нису виђени ни у време Првог светског рата у пољским болницама, душеци од сунђера дебљине једва 5–10 цм, постелина оштећена и поцепана, медицинско особље у дефициту, притом, добар део необучен за рад у оваквим установама...”

Ово је само део опширног извештаја о условима лечења најтежих психијатријских болесника у нашим највећим болницама у Ковину, Вршцу, Падинској скели и Горњој Топоници, који је настао као резултат једногодишњег истраживања групе стручњака (три правника, неуропсихијатар и клинички психолог). Недавно је овај извештај, штампан захваљујући помоћи Владе Краљевине Холандије, представљен домаћој јавности.

Коњушарнице и оружарнице, у 21. веку – болничке собе са по 30 кревета!

Специјална психијатријска болница у Ковину, наводи се у извештају, смештена је у објектима изграђеним далеке 1912-1913. године, у којима су тада били смештени војска и оружје некадашње Аустроугарске монархије. Најтежи болесници, у земљи Србији, у 21. веку, на лечење се шаљу у адаптарине војне магацине и коњушнице. Аустријанци их напустили, али – нама служе безмало цео један век, а како ствари стоје, служиће и наредних година.

Надомак Београда, на простору удаљеном само пар километара од Ковина, на површини од неколико хектара смештено је више десетина објеката ове болничке установе, од којих су само два изграђена након Другог светског рата. Један је изграђен 1965, а други 1970. године.

Треба напоменути да је цео тај комплекс имао само једну значајну инвестицију – увођење грејања 1976. године!

У односу на неке друге болнице, које су безброј пута сређиване, у које је унета скупа опрема, услови лечења у стационарним психијатријским установама испод су сваког цивилизацијског нивоа. То је права слика односа друштва према најтежим болесницима, али и психијатрији као медицинској грани. Јасно је да власт почесто није ни желела да се озбиљно позабави овим сегментом здравства.

Недавно је објављен податак да се на годишњем нивоу, по глави становника, у Србији троши више од једне кутије бенседина – око 8.000.000 паковања годишње. Како је реч о леку за смирење, тај податак би за сваку власт био знак за узбуну, јер податак да је нација на седативима, чија употре-

ба није безазлена и може оставити и трајне последице и чињеница да смо шампиони у „испијању“ бенседина говори о здравственој, пре свега психичкој дубози у којој се наша нација налази. Дуже од деценије и по у Србији је бенседин највише трошен лек у укупној популацији. То су подаци званичне статистике.

Нажалост, и потрошња алкохола и наркотика такође нам „иде од руке“, али ни то за здравствене власти није довољан разлог да се установе у које се упућују психијатријски болесници на стационарно лечење колико толико доведу у пристojно стање у погледу хигијене и основних услова боравка.

„Годишњи буџет којим болница у Ковину располаже износи око 263 милиона динара, од тога само за личне дохотке запослених одлази око 163 милиона, док остатак средстава треба да покрије трошкове лечења и одржавања објеката, што је са тим средствима немогуће извести на задовољавајући начин. Према процени управе болнице, за функционисање постојећег система, без икаквих инвестиција, недостаје најмање још 50 милиона динара“, наводи се у поменутом извештају.

Само легитимичан поглед на ове податке наводи на закључак да, конкретно, болница у Ковину, а није боља ситуација ни у другим сличним установама, тешко може испунити и најскромније стандарде за лечење психијатријских болесника.

Објекти у којима су смештени ови тешки пацијенти, не само што су стари, са оштећеним и суморним фасадама, већ њихова унутрашњост у најмању руку депресивно делује на

људе који нису психијатријски болесници. Обичном посетиоцу ових установа амбијент у којем се лече тешки болесници, на маргини друштва, изгледа застрашујуће.

Некадашње коњушарнице и оружарнице задржале су своје првобитне димензије, све собе су изузетно велике, са високим плафонима, због чега се тешко загревају у зимском периоду. Доток светла у већи део тих просторија веома је лош, проветреност такође, осећају се мемла и буђ, у многим собама под није прекривен, већ је то, најчешће го бетон!

Проблем је утолико већи што је пројектовани капацитет болнице у Ковину, ни мање ни више него – 1000 постеља! На акутном мушком одељењу, капацитета 81 постеља, само у три собе смештено је 69 пацијената! Тешко да би се било где у Европи, а можда и шире, могла наћи болница са собом у којој је истовремено смештено толико болесника.

„Пренасељеност“ болнице у Ковину уочљива је, тврде истраживачи, на први поглед. Осим соба у којима борави више од 20 пацијената, постоје и „мање“ собе, са по 10-15 пацијената, али су у њима кревети толико близу, да изгледа као да су спојени!

Санитарни чворови су посебна прича. Опрема (WC-и, лавабои, чесме, тушеви, водокотлићи...) стара је неколико деценија, зарђала, дотрајала, често општењена.

Још увек су у употреби бетонска корита за прање ногу, у чесмама само хладна вода, на туш-кабинама често нема врата, свуда је присутан непријатан мирис, као последица очајног стања водовода и канализације, али и јаким дезинфекционих средстава.

Хигијенска средства набавља болница, а само ретки пацијенти поседују сопствени хигијенски прибор. Шишање и бријање такође обезбеђује болница, али само у сврхе елементарног одржавања хигијене. Сви пацијенти делују крајње запуштено, а ниједна пацијенткиња није чак ни уредно очешљана. Посетилац има утисак да је залутао у некакав лош филм страве и ужаса. Све у свему – хорор!

Према међународним стандардима, животни услови у којима се лече психијатријски болесници у Србији оцењени су као нечовечни и понижавајући.

И док новинаре често позивају да присуствују разним пуштањима у рад најсавременије опреме која представља последњу реч технике, у ове установе не залазе ни министри, а ни представници медија. Не памти се када су обишли било коју од ових установа.

Лечење или „складиштење“ болесника?

Лечење психијатријских болесника је неадекватно, јер се углавном своди на фармакотерапију, што значи – једино лечење је лечење лековима. Пацијенти немају могућност да бирају лекара, подаци из медицинских картона нису доступни ни пацијентима, ни члановима њихове породице, али ни адвокатима и заступницима пацијентових права.

Када имају друге здравствене проблеме, који нису психијатријске природе (инфекције, хируршке интервенције...), ови болесници, стоји у извештају, дискриминисани су, јер особље других клиника одбија да им пружи третман какав уобичајено пружа другим пацијентима. Веома мали број пацијената, углавном оних који посећују дневне болнице у склопу психијатријских установа, има могућност да користи и друге медицинске приступе у третману, осим фармакотерапије. Дакле, за велику већину постоји само једно решење

– „складиштење“ у психијатријске болнице, чиме се ови пацијенти изолују из заједнице, а тиме се заправо подстиче њихово здравствено и социјално пропадање.

Када се већ нађу у таквим установама, процедуре које се односе на ограничавање слободе нису регулисане прописима и законима.

Пацијенти се углавном смештају у затворен третман, јер постоји опасност од бекства. Не постоје јасна процедура и критеријуми према којима се ти пацијенти смештају у такав третман, као што није законски регулисано ни његово трајање, право жалбе, обавеза да се преиспита одлука, периодична ревизија одлуке о смештају у затворен третман. Због свега тога, догађа се да неки пацијенти у затвореном третману проводе године и године.

Фиксација, односно везивање узнемираних пацијената, такође није регулисана никаквим законским прописом нити подзаконским актом. Не води се никакав регистар имобилизација. Не постоји обавеза особља да породицу пацијента обавести о овој врсти третмана, колико је трајала, има ли последица.

Узнемирани пацијенти се фиксирају кожном каишевима за кревет! Не постоји посебна евиденција о томе ко је наредио „фиксирање“, због чега, шта су критеријуми, колико је мера трајала, нити ко је у њој учествовао. Што је најгоре – не постоји посебна просторија за имобилизације. „Фиксирање“ пацијената углавном се догађа пред очима других пацијената, а због недостатка особља и недовољне обучености, други пацијенти користе се за обуздавање узнемираних пацијената, што је несумњиво понижавајуће, како за пацијенте, тако и за оне који у томе учествују.

Чак ни поступак смештаја у болницу није прецизно регулисан, нити кореспондира са одговарајућим међународним прописима.

Шта је држава учинила да се овакво стање поправи?

Национална комисија за ментално здравље израдила је Стратегију развоја заштите менталног здравља,

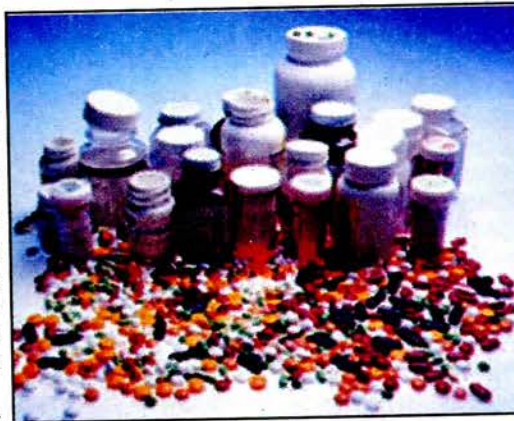
али због „пречих“ послова, Влада Србије је усвојила тај документ тек 25. јануара 2007. године, када је већ имала статус техничке владе. У тој стратегији, између осталог, предвиђа се да број старомодних психијатријских клиника буде смањен, да се клинике, овакве какве су, затворе, а да се уместо њих отворе болнице мањег капацитета, како би пацијенти имали ближи контакт са средином којој припадају, чешћу комуникацију са породицом, чиме би се квалитет њиховог лечења несумњиво поправио и учинио хуманијим.

Међутим, уместо овог списка лепих жеља, одлазећа Влада Србије планирала је да за реконструкцију постојећих стационарних психијатријских установа у овој, 2007. години, из Националног инвестиционог плана, издвоји и уложи у „кречење“ 12,5 милиона евра!

Реконструкција гломазних система, какве су болнице у Ковину, Вршцу, Горњој Топоници, говори да држава нема озбиљне намере да нешто битно измени у суштинском приступу овој проблематици, да статус ових болесника учини хуманијим, бољим у сваком смислу, да лечење подигне на виши цивилизацијски и стручни ниво, да им се омогући социјализација и поправи лечење, кроз примену савремених метода рехабилитације и радне терапије.

Ипак, места за бригу нема – бенседина и других „помагала“, има на претек.

Р. В. С.

Кадар демократије за 21. век

Клонирани лик и дело Срећка Шојића

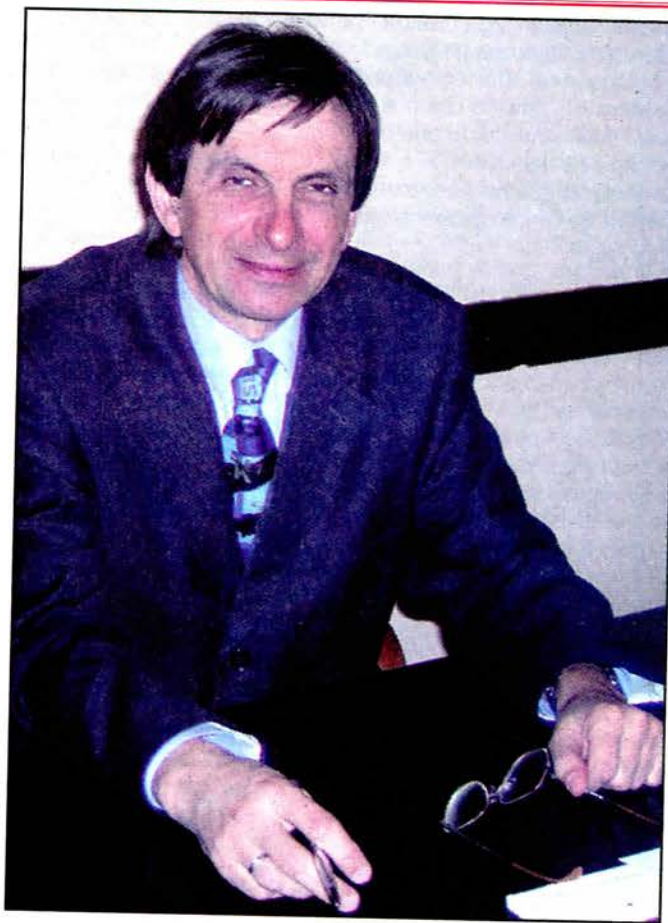
- Члан Националног просветног савета и директор Правно-биротехничке школе „9. мај” из Београда Слободан Павловић је две године узастопно Школском одбору достављао на усвајање једне завршне рачуне, а Управи презора друге. На репрезентацију сипао 2.531.000,00 динара, а Школском одбору приказан упророк од 531.000,00 динара.
- За три календарске године упророк који је књижен на копију репрезентације износи 3.716.000,00 динара, ишћо представља око 46.450,00 евра.
- На копију репрезентације су књижени рачуни за жваке „Орбис”, цигарете „Класик 100с” и новине „Сторп”. На профактурама из „Мадере” у спецификацији јужених услуга сћоје и сћавке „бакиши”, а овакве профактуре су пописане од сћране директора Павловића.
- Одељење за привредни криминал поднело комљетан извешћај са прикуљеном документацијом Тужилашћу на даље поспућање. Инћерна контрола Министарства просвете ућвердила двоћодшћне незаконито сћровођење јавних набавки и незаконито издавање школског простиора у закућ, након чећа је полицаја насћавила са накнадним радом, а ићланиран је и долазак бучејске инћекције. Цео случај оћкрио и надлежним орћанима пријавио ученик школе

Пише: Иван Нинић

И поред чињенице да нови Устав Републике Србије у члану 24. забрањује клонирање људских бића, такав вид забране није предвићен када је реч о клонирању негативних људских особина. Чувени јунак Срећко Шојић из серије „Тесна кожа”, давних осамдесетих година покушао је да Србију приближи европским интеграцијама, али му то није пошло за руком. Србију и дан данас „тресе” синдром Срећка Шојића, „успешног” руководиоца једног друштвеног предузећа. На сваком ћошку, у свакој фотелји по један Шојић, као да их неко клонира. Иако се разликују по акценту, могу се лако препознати по истим речима и делима.

Демократа, менаџер, моралиста, легалиста и европејац – само су неки од епитета које би Слободан Павловић, директор Правно-биротехничке школе „9. мај” из Београда и члан Националног просветног савета, радо присвојио уз свој лик и дело. Нажалост, чињенице говоре да га овакви епитети не красе. Павловић се декларише као „демократа”, а да при томе не поштује, нити уважава различите ставове, како ученика, тако и запослених у школи којом руководи. Он демократију тумачи на неки посебан и само њему својствен начин. Није демократа свако коме су пуна уста демократије, јер демократија није флоскула. Некада није довољно везати розе или наранџасту кравату и на речима заступати неке нове „демократске и европске” вредности. Павловић не може да се помири са чињеницом да људи нису роботи и да размишљају другачије од њега. Као таквом, много су му дражи полтрони који говоре само оно што би он желео да чује и што унапред знају да му одговара, притом радећи му иза лећа све и свашта. Иако се декларише као демократа, Павловић не жели да схвати да су пунолетни ученици способни да резонују и да износе личне ставове без менторисања других.

Ни епитет „менаџера” Слободану Павловићу не стоји, иако га он стално себи качи. Тешко је да директор једне

установе буде менаџер, а да при том не жели да сарађује са ученицима и да узме учешћа у решавању суштинских проблема. Проблеме на које ученици на седницама ученичког парламента указују Павловић не жели да види. Један од про-

блема на који ученици указују скоро две године, јесте и проблем папира за фотокопирање. Сваке године школа на основу одлуке Савета родитеља, ученицима наплаћује трошкове уписнине. Такав је случај био и ове школске 2006/7. године, када су ученици платили трошкове уписнине у износу од 2.000,00 динара. Од тог новца, као ни од сопствених средстава школе и средстава из буџета, директор школе није у стању да ученицима обезбеди папир за фотокопирање. Без обзира што је подручје рада школе право и администрација, ученици се сналазе за наставна средства махом тако што сами купују папир за рад. На овакав начин функционишу и ученици огледних одељења смера пословни администратор, чије школовање подржава немачка владина организација ГТЗ.

Ученици су такође указивали и на чињеницу да је ове школске године енормно повећан број накнадно уписаних ученика преко такозваних „упута министарства“. Тако су поистовећени ученици који су личном заслугом уписали жељени смер са ученицима који имају недовољан број бодова. Ове школске године, број накнадних и прекобројних уписа бележи раст у односу на претходне године. Квота од 30 ученика у једном одељењу се више не примењује. Међутим, за Павловића је неприхватљиво да на овакав начин размисљају ученици и да се баве оним што није њихова брига. Поред видео надзора који школа има и физичког обезбеђења које ученици плаћају, 18. октобра ове школске године, у школу су за време одмора упали људи са улице, буквално су извукли ученика испред школе, где су физички насрнули на њега. Поводом овог инцидента Павловић за једне дневне новине изјављује „да школа не може да буде одговорна за оно што се дешава на улици“.

И коначно, епитети „моралисте, легалисте и европејца“ не могу покривати Слободана Павловића јер се финансијским пословањем школе баве Одељење за сузбијање привредног криминала СУП-а Београд и надлежне инспекције за финансије. Спорни су завршни рачуни за 2004. и 2005. годину, који су као фалсификат потурени Школском одбору на усвајање.

Миллионче горе-доле

У фебруару 2005. године, математичар Слободан Павловић у својству директора и Јованка Михаиловић у својству шефа рачуноводства Правно-биротехничке школе „9. мај“, члановима Школског одбора су доставили на усвајање фалсификат завршног рачуна школе за 2004. годину. У том „завршном рачуну“ ставка под редним бројем 33: репрезентација, приказана је у износу од 196.000,00 динара, док је у истом завршном рачуну ставка под редним бројем 21: комуналне услуге, приказана у износу од 1.743.000,00 динара. Школски одбор је као такав усвојио Завршни рачун о пословању школе за календарску 2004. годину. Међутим, увидом у биланс прихода и расхода који је предат Управи трезора на прописаним обрасцима за 2004. годину, ставка на конту 423700: репрезентација износи 1.196.000,00 динара, док на истом обрасцу ставка на конту 421300: комуналне услуге износи 452.000,00 динара. Када се упореди завршни рачун који је као материјал достављен члановима Школског одбора на усвајање и онај који је усвојен на седници Школског одбора, уочљива је разлика у цифрама. На завршном рачуну који је усвојен обрисана је цифра 1 испред износа од 196.000,00 динара на име репрезентације, а додата је цифра 1 на износ од 743.000,00 динара на име комуналних услуга.

Можда би ово и прошло као „техничка грешка“, да исти поступак није поновљен и у 2006. години.

У фебруару 2006. године, Школски одбор је на усвајање као материјал добио фалсификат завршног рачуна школе за 2005. годину. У том завршном рачуну ставка под редним

бројем 22, конто 4237: репрезентација, приказана је у износу од 335.000,00 динара. У истом завршном рачуну ставка под редним бројем 23, конто 4239: остале опште услуге, приказана је у износу од 1.147.000,00 динара. Школски одбор је усвојио такав завршни рачун за 2005. годину. Међутим, увидом у биланс прихода и расхода који је предат Управи трезора на прописаним обрасцима за 2005. годину, ставка на конту 423700: репрезентација износи 1.335.000,00 динара, док на истом обрасцу ставка на конту 421300: комуналне услуге износи 147.000,00 динара. Кад се овај рачун упореди са завршним рачуном који је достављен члановима Школског одбора на усвајање и који је усвојен на седници Школског одбора, произлази разлика у цифрама, тако да је на завршном рачуну који је усвојен обрисана цифра 1 испред износа од 335.000,00 динара на име конта 4237: репрезентација, а додата је цифра 1 на износ од 147.000,00 динара на име конта 4239: остале опште услуге. При томе, завршни рачуни у виду материјала који су достављени члановима Школског одбора нису ни заведени у деловоднику школе. Мудар поступак, нема шта.

Фактурисан бакшиш

Сада се једноставно поставља питање зашто је све ово рађено и зашто утрошак на крканлук, како га назва један новинар, од 2.531.000,00 (око 30.000 евра), није приказан Школском одбору. Одговор на ово питање се можда крије у рачунима који су књижени на конту репрезентације. Већи број рачуна потиче из ресторана „Мадера“, „Три грозда“, „Мала банка“ и сличних. Потписани су лично од директора Павловића, а спецификацију пружених услуга немају. На месту предвиђеном за спецификацију, у већем броју рачуна стоји „угоститељске услуге“ или „конзумирање јела и пића“. Цифре на овим рачунима крећу се од 2.500, 5.000, 10.000, 25.000 динара па до 70.000 динара. За један део рачуна не постоји фискални исечак. Датуми на неким рачунима се односе на суботу, недељу и на период зимског или летњег школског распуста, па чак и на касне вечерње сате. Феномен је један фискални рачун који је књижен на конто школе, а купљене су жваке „Орбит“, цигарете „Класик 100 с“ и новине „Спорт“. Други феномен који иде из потпис Слободана Павловића јесу профактуре из „Мадере“, у чијим спецификацијама се налазе и ставке „бакшиш“. Овакве баханалије Павловић оправдава пословним састанцима и семинарима које плаћају странци, односно Финци и он у томе не види ништа спорно нити лоше.

У 2006. години, уместо да мало охлади и смањи баханалије, Павловић је потписао излаз од 1.185.000,00 динара на име репрезентације. Тако проста рачуница показује да за три календарске године утрошак који је књижен на конто репрезентације износи 3.716.000,00 динара, што представља око 46.450,00 евра.

Неправилности на претек, Тужилаштво на потезу

После пријаве коју је МУП-у поднео ученик школе, радници Првог одељења за привредни криминал су направили налаз и комплетан предмет уступили надлежном јавном тужилаштву на даље поступање. Међутим, ту се прича не завршава јер МУП проверава и остало финансијско пословање школе у погледу неправилности из налаза који је сачинио Одељење интерне контроле Министарства просвете.

Финансијском контролом интерна контрола је утврдила да је школа у 2004. и 2005. години спровела све поступке набавке добара, услуга и радова без претходно донетог плана јавних набавки. Ово је у супротности са чланом 24, ставом 1. Закона о јавним набавкама, чиме наручилац, у овом случају школа, коју заступа директор, није смела да започне поступак јавних набавки без претходно донетог плана јавних набавки.

Друга, јако битна неправилност огледа се у чињеници да је директор незаконито у закуп издавао школски простор по багателној цени, као да је у питању његова деовина. Без сагласности Дирекције за имовину, Павловић је закључио уговор о пословно-техничкој сарадњи са предузећем „Тассо“ из Београда. Инспекција је утврдила да је овај уговор ништаван јер Закон о буџетском систему Републике Србије не познаје категорију Уговора о пословно-техничкој сарадњи. Такође је утврђено да новац од закупа простора није ишао на рачун буџета, него на сопствени рачун школе. Овим је школа поступила супротно члану 17, тачка 4. Закона о јавним приходима и јавним расходима, где је прецизирано да се приходи од давања у закуп односно давања на коришћење непокретности у државној својини сматрају јавним приходима и као такви припадају буџету Републике Србије за финансирање јавних расхода. Важност потписаног уговора је од 1. септембра 2004. године до 31. августа 2005. године, а исти је заведен 22. октобра 2004. године, односно месец и 22 дана од када је уговорена примена, а сам уговор је без датума закључења. Предузеће „Тассо“ је школи плаћало закуп простора само 750,00 динара по радном дану, што је мимо утврђених градских правила о висини цене закупа, и то без суботе и недеље. Буџетска инспекција Министарства финансија је такође у своме плану рада предвидела контролу целокупног финансијског пословања школе, након чега ће многе чињенице бити утврђене и доступне МУП-у Србије и јавности.

Ове чињенице „красе“ лик и дело математичара Слободана Павловића, директора Правно-биротехничке школе „9. мај“ у Београду и члана Националног просветног савета. Међутим, питање је да ли би се он оволико осилио да није у пријатељским односима са Вјекославом Јанићијевићем, државним секретаром у Министарству просвете. Све док Павловић има Вјекија поред себе, он не мари за за своју фотељу, јер је тек на почетку другог мандата. Међутим, ничија није горела до зоре. Остаје нам само да се уздамо у надлежне државне органе који су независни у свом раду, у званичне налазе, записнике и извештаје. Ако полиција и тужилаштво добро и професионално раде свој посао, онда ниједан Срећко Шојић није недодирљив.

Крканлук није за јавност

До података које доставио МУП-у Србије, ученик школе је дошао на основу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Ученик је поднео захтев школи да му се доставе копије свих рачуна који су књижени на конто репрезентације, позивајући се на Закон о доступности информација од јавног значаја. Када је Павловић видео да ће

крканлуци из „Мадере“ изаћи у јавност, покушао је да избегне достављање информација. Писано образложење је било крајње неозбиљно и смешно. У допису о одбијању захтева се наводи да ученик школе не може да буде информисан о „глобалном финансијском пословању школе“, већ само о питањима везаним за наставни процес. После оваквог гушења права на приступ информацији од јавног значаја ученик је изјавио жалбу поверенику. Повереник је донео решење којим је Правно-биротехничкој школи „9. мај“ наложено да тражиоцу достави тражене информације, након чега је школа поступила по решењу. У међувремену, ученик је од школе тражио и информације које се тичу месечних зарада и додатака на зараду директора Павловића, али тражене информације није добио. Овог пута је уследило чувено „буџетне администрације“.

Доношење Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја било је само један од услова за пријем Србије у Савет Европе. Чудно је да један „европејац“ и заговорник неких нових вредности попут Слободана Павловића не поштује законске обавезе које му Европа налаже.

Директор школе – уносан бизнис

Ко сматра да је функција директора једне средње школе незахвална, грдно се вара. Правно-биротехничка школа „9. мај“ у календарској 2004. години имала је буџет од 50.302.000,00 динара. У 2005. години, буџет школе је износио 56.987.000,00 динара, док је у 2006. години школа пословала са 70.713.000,00 динара. Осим средстава која директно долазе од стране Министарства просвете, која служе за финансирање текућих расхода, школа осиварује и сопствени приход. Сопствени приход се осиварује од додатне делатности, односно ванредних ученика, испитива, преквалификација, доквалификација и уписине редовних ученика. На овакав начин на рачун школе годишње леће од осам до десет милиона динара. Још ако шест година није посвојао Правилник о расподелу сопствених средстава, већ је њом сумом управљао само један човек – директор, онда је сваки вид креативности могућ. Директорске плаће нису нимало за поштовање. Уз редовну месечну зараду иде и законско увећање плаће од 30 одсто. Дневнице за службена путовања из Немачке и Финске су велика саисфакција, а тек дневнице за боравак на екскурзији и трајис-аранжмани. На овај збир се додају и накнаде везане за чланство у Националном просветном савету. Свако ко мало боље размисли, види да функција директора школе може да буде и уносан бизнис.

Поразни резултати астролошких предвиђања

- Медији све чешиће откривају да пољитичари најмоћнијих држава света у вођењу пољитичке користије услуге астролога
- Председници, ипак, очигледно је, треба да се преоријентишу на знање истински (школованих и образованих) стручњака, пошто су њихове шансе да предвиде и каналишу догађаје, ипак, веће. Пољитика је, ипак, сувише озбиљна ствар да би се прејустила гађањима и „астролошким предвиђањима”

Пише: Проф. др Зоран Милошевић

Окултизам је све присутнији, како у медијима тако и у књижевној продукцији. На жалост, због одређених (не)намерних пропуста, о овом религиозном (окултном) погледу на свет веома се мало говори у целовитом смислу, а много само када се представљају његови детаљи или поједини делови, тако да читалац нема увид у целину. Због тога је стручна јавност веома мало упозната са овим религиозним системом.

У окултној литератури може се пронаћи следећа подела окултизма на окултне дисциплине (алхемија, астрологија, магија, мантика и окултна медицина) и окултне науке (херметизам, кабала, наука о чудима и кореспонденција).

Како видимо из поделе и садржаја, окултизам је прилично развијен религиозни систем, а о његовој дефиницији постоји више различитих мишљења. Реч „окулт” (Occultism) значи „прикривен” или „скривен”. То је утицало да се створи закључак како се окултисти баве тајним и подлим радњама, или да покушавају да здраворазумски поредак у науци и друштву замене окултним „прекривачем”, те окултисти користе друге појмове за означавање окултног (езотерија, теозофија, гноза и сл.). Тако је, на пример, за аутора Речника езотерије Сјурта Холројда окултизам скуп метафизичких система који се рачвају на психоспиритуалне и на предсказивачке дисциплине, а за вештицу усамљеницу, Церину

Данвич, како је сама себе представила, окултизам је „проучавање окултних моћи, натприродних утицаја и других појава које су ван моћи обичног људског поимања”, а окултист је „особа која проучава било који облик прорицања, магије, мистицизма, спиритизма или теозофије, или се њиме бави.”

Постоје две основне категорије окултизма: „меки” (софткор) и „тврди” (хардкор) окултизам. „Меки” окултизам је, у основи, помодна обнова паганизма кроз обожавање природе и истраживање мало познатих природних моћи душе, као што су: ментална телепатија, ишчитавање ауре, враћање тарот картама, левитација и томе слично. „Тврди” окултизам је свесно обожавање сатане, где се верује да је Бог „тиранин” који тиранише свемир, па тако и земљане. Ради тога, потребно је хришћанство и Христа одстранити и успоставити царство сатане које је (за окултисте) симбол слободе, јер се први побунио против Бога. У савременој борби окултисти против хришћанства увек истичу слободу насупротив хришћанске истине.

Астрологија

Астрологија је, према многим истраживачима, несумњиво најважнији део окултизма. Наиме, најчешће се свако прво упознавање са окултизмом догађа преко астрологије, те је она и због ове чињенице миљеница окултиста.

Реч „астрологија” дословно значи „наука о звездама”, а развијана је као систем прорицања и одређивања карактера широм света, током последњих 4000 година и увек на истим основама. Астрологија има два огранка: кинески и египатски. Други огранак је довео до оснивања система који се на Западу данас широко практикује.

Према „Речнику окултизма”, аутора Томислава Гаврића, астрологија представља основу свих пророчких вештина. Заснована је на веровању да постоје једносмерни односи између небеских тела, земаљских збивања и људског деловања. Она је вештина израде карата неба у тренутку рођења, односно хороскопа, тумачења (значење планета у знаковима, планета у кућама, астролошких аспеката итд.). Дели се на симболичку, која се темељи на веровању да постоје двосмерни односи између небеских тела, људи и бића, и филозофску, која се темељи на веровању да је природа књига симбола а циљ јој је истраживање циклуса и пророштво, она је мудрост. Елементи астрологије су дванаест зодијачких знакова, десет планета (два светлећа тела, Сунце и Месец, и осам планета, до открића Плутона 1930. године), дванаест кућа (подеоци небеског свода у функцији времена и места), пет главних аспеката (углови од 0, 180, 120, 90 и 60 степени).

Астрологија и политика

Медији све чешће откривају да политичари најмоћнијих држава света у вођењу политике користе услуге астролога. Познато је, на пример, да је лични астролог бившег председника Сједињених Америчких Држава Роналда Регана била Џоан Каигли. Слушајући њене савете, Реган је упадао у комичне ситуације.

Тако је, на пример, председник, да би избегао утицај негативне енергије, своју инаугурацију заказао у пет сати ујутро! Када је у посету САД и Регану дошао председник Совјетског Савеза Михаил Горбачов, Реган је опет послушао савете свог астролога и заказао посету, сагласно хороскопу, у време које је, наводно, неповољно за Горбачова.

У својим мемоарима шеф администрације Белог дома, Доналд Риган, пише: „Практично сваки важан корак и одлука које је донео Реган, били су засновани на астролошким саветима Џоан Квигли”. Она је, очигледно, била својеврсна „видовита Зорка” Беле куће.

Бил Клинтон, за разлику од Регана, мало је користио савете астролога. Међутим, према тврђењу вуду-жреца, Џоела Рута, пред изборе 1992. године, бивши шеф Хаитија, Жан Берган Аристид, упознао га је са Клинтоном. Вуду-жрец је прорекао Клинтону победу на изборима, а да би то било уверљивије, бацио је клетву на његовог супарника, Џорџа Буша старијег.

Рут је направио Бушову лутку на коју је деловао магијским методама. На изборима је победио Клинтон. После избора, 1995. године, Клинтон је допутовао на Хаити и узео учешће у магијском обреду, а према саопштењу Geocities.com, у том обреду је принета и људска жртва, чиме је успостављена веза са адским силама. За време обреда, Клинтон је примио од ових сила магијску заштиту, што му је гарантовало победу над свим противницима.

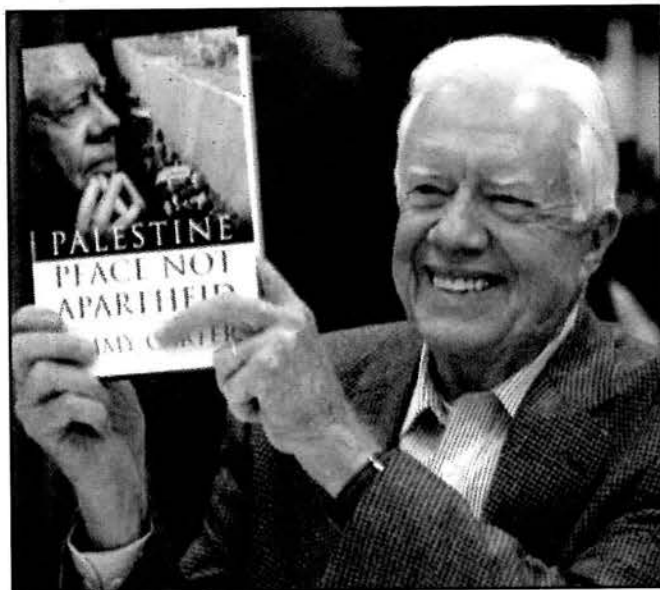
Због ове вуду-помоћи, Клинтон је обећао Хаитију вишемилионске кредите, али реч није одржао. Због тога, каже Рут, избио је скандал са Левинском, који су изазвали вуду-жреци.

Бивши председник Француске Франсоа Митеран такође је доносио важне политичке одлуке саветујући се са „пророчицом” Елизабет Тејсје. Од 1989. године она је стални гост председникове резиденције. У јануару 1991. године, када је почео рат против Ирака, Тејсје је за Митерана изабрала „најпогодније” време за телевизијско обраћање нацији. Такође, према речима Елизабет Тејсје, сваки други посланички кандидат за француски парламент имао је са њом „стручне консултације”.

Претходник Митерана, Валериј Жискар д’Естен, значајно је користио помоћ астролога, а то је чинио и Жак Ширак.

Новине „Журнал ди диманш” су писале да је Ширак значајно користио психичко деловање на саговорнике. Користио је услуге Елизабет Тејсје, сенегалског врача Сиди Мансура, и „пророка” из Обале Слонове Кости, Мустафе Диабиа. Ово је потврдио и тадашњи први заменик начелника Службе безбедности председника Руске Федерације, генерал-мајор Георгиј Рагозин, пошто је за време преговора Ширака и Виктора Черномырдина, на свог госта активно нападао помоћу шифрованих магијских покрета.

Јељцинова власт, такође, користи услуге астролога и „пророка”, и екстрасенса. Званично су се звали „менаџери-аналитичари”, а до 1996. године за њих је био задужен први заменик начелника Службе безбедности председника, споменути генерал Рагозин. „Менаџери” су имали задатак да стварају „пријатно енергетско поље” у окружењу председника Јељцина, да контактирају са космосом на тему бюджет-

ске политике, да помажу у кадровским решењима уз помоћ кабале... За ову врсту услуга Јељцин је „менаџерима” платио 500 милиона рубаља. Са доласком Путина, ово специјално одељење астролога, „пророка” и екстрасенса је распуштено.

Међутим, овде није крај приче. Астрологија је пустила корење и у Министарству одбране и све до доласка Сергеја Иванова, била је врло уважена. Капетан I класе Александар Бузинов представљен је становништву Русије 26. децембра 1997. године у програму, тада најпопуларније „Независне телевизије” (НТВ), у емисији „Херој дана”.

Бузинов је руководио програмом космичких астролошких прогноза и за Министарство одбране је правило извештаје о будућим збивањима у Русији и свету. Међутим, после низа катастрофалних промаја у прогнозирању, Бузинов је отпуштен из армије Руске Федерације, после чега је формирао приватни „Центар подршке научним истраживањима”. Наравно, поново је катастрофално грешио у предвиђањима будућих догађаја, чиме је осуђен на заборав.

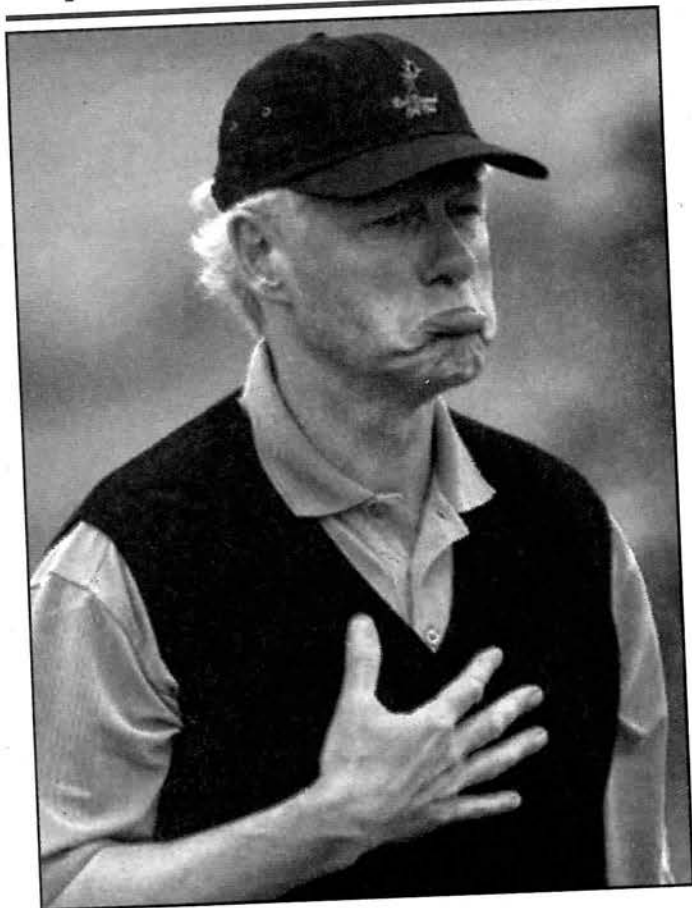
Наука и астрологија

Са одласком Бузинова, сарадња Министарства одбране Руске Федерације и астролога, екстрасенса, врачева и „пророка” није окончана. Овај пут мотив за сарадњу био је врло рационалан – научни. Министарство је окупило све познате астрологе, екстрасенсе, „пророке”, врачеве и медијуме из земље и са њима „започело сарадњу”, водећи прецизну евиденцију о резултатима њиховог прорицања и „виђења догађаја”. Користили су их у потрагама за палим авионима, затрпанним људима у снежним лавинама, потрагама за убицима и пљачкашима...

Резултати астролога, екстрасенса, „пророка”, врачева и медијума били су поразни. Кретали су се на нивоу од 0,3 до 0,4 посто.

До сличних резултата дошао је и Истраживачки центар парапсихологије и астрологије у Дармштаду. Од 803 прогнозе најпознатијих светских астролога света, од 1990. до 1999. године остварило се само 31 или четири посто.

Овим се потврдило оно на шта је 1975. године упозоравало 186 научника (од којих 18 добитника Нобелове награде) у листу „The humanist” (септембарски број) из САД. Наиме, они су објавили Манифест против астрологије. У Манифесту су, између осталог, написали: „Научнике из великог броја дисциплина забрињава све већа наклоност коју астрологија ужива у скоро целом свету. Ми потписници:

астрономи, астрофизичари и научници других дисциплина, желимо да упозоримо јавност на опасност безусловног прихватања предсказања и савета које им астролози дају приватно и јавно. Они који желе да верују у астрологију, морају знати да њени принципи не почивају ни на каквој научној основи”.

Двојица америчких аутора, Џош Мекдауел и Дон Стјуарт позбавили су се прављењем списка научних аргумената зашто астрологију морамо одбацити као ненаучну (и неблијску) дисциплину. Тако су, између осталог, указали на следеће недостатке система:

- **проблем ауторитета у астрологији** (непостојање објективног ауторитета неопходног за објашњавање нашег света. „Ако је све предодређено у складу са зодијаком, како онда астролози могу да изађу изван оквира фатализма да би га посматрали објективно?”);

- **Неусклађени системи** (Проблем ауторитета у астрологији оцртава се графички кад схватимо да постоје многи астролошки системи који су међусобно дијаметрално супротни. Астролози на Западу не би тумачили неки хороскоп на исти начин као кинески астролози);

- **Геоцентрично становиште** (астрологија се заснива на претпоставци да се планете окрећу око Земље, на такозваној геоцентричној теорији. Коперник је доказао да је та теорија погрешна, да се планете окрећу око Сунца, а не око Земље. То је такозвана хелиоцентрична теорија);

- **Планете које недостају** (једна од главних заблуда које чине основу астрологије тиче се броја планета нашег Сунчевог система. Већина астролошких карата заснива се на претпоставци да у нашем Сунчевом систему има седам планета (укључујући Сунце и Месец). У древна времена Уран, Нептун и Плутон били су невидљиви голим оком. Због тога су астролози заснивали свој систем на седам планета за које су веровали да се окрећу око Земље.

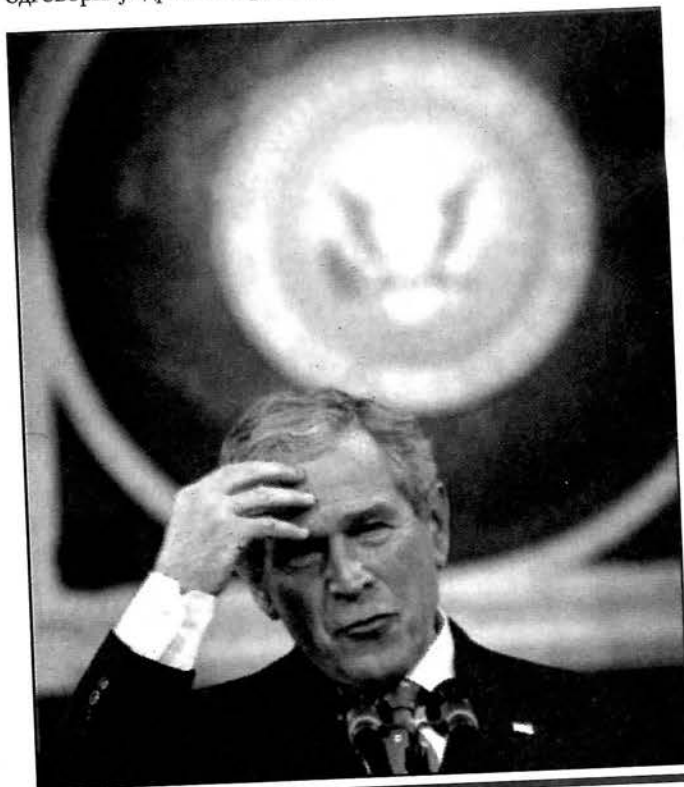
- **Близанци** (рођење близанаца је стални извор неприлика за астрологе. Пошто се рађају у исто време и на истом месту, требало би да имају исту судбину. Ипак, не долази до тога, јер искуство показује да две особе рођене у исто време могу живети потпуно различитим животом.

- **Ограничен видокруг** (озбиљан проблем за астрологију је њен ограничен видокруг. Астрологија је рођена у крајевима ближе екватору и не узима у обзир оне који живе на географским ширинама где се зодијачки знаци не појављују у истим временским размацима. То значи да планете не утичу на живот оних који живе на већим географским ширинама у крајевима као што су Аљаска, Норвешка, Финска и Гренланд, јер је скоро немогуће израчунати која тачка зодијака се уздиже на хоризонту изнад Арктичког круга);

- **Неисправно време рачунања** (још један проблем за астрологију тиче се чињенице што се хороскопи израђују на основу часа рођења, а не часа зачећа. Пошто се сви наследни чињеници преносе зачећем, из тога би логично требало да следи да би планете могле почети да утичу на судбину одмах након зачећа;

- **Померање сазвежђа** (први астрономи нису знали за прецесију и због тога је нису узимали у обзир у свом систему. Дванаест знакова зодијака првобитно се поклапало с дванаест истоимених сазвежђа. Али због прецесије, сазвежђа су се померала за око тридесет степени током последњих две хиљаде година. То значи да је сазвежђе Девиде сада у знаку Ваге, сазвежђе Ваге је у знаку Шкорпиона итд. Тако, ако је неко рођен 1. септембра, астролози га проглашавају Девидом (знак у коме је Сунце тај дан), али Сунце је у тај дан у ствари у сазвежђу Лава...

Председници, ипак, очигледно је, треба да се преоријентују на знање истински (школованих и образованих) стручњака, пошто су њихове шансе да предвиде и каналишу догађаје, ипак, веће. Политика је, ипак, сувише озбиљна ствар да би се препустила гатањима и „астролошким предвиђањима”. Наравно, и бирачи треба да кажу шта мисле о астролошком сујеверју политичара које су изабрали на најодговорније државне функције.

Масакр војника у тузланској колони

Предмет у фиоци, злочинци на слободи

- Након пет година у Бијелини и две године у Хашком трибуналу, предмет са именима злочинца и 1174 доказа њихове кривице, последње три године прашину скупио у некој фиоци Тужилаштва Босне и Херцеговине у Сарајеву
- Иако је у Београду ухапшен један од нападача на војну колону, што неће убрзати скидање прашине са предмета јер се главни налогодавци и организатори и даље налазе на највишим функцијама у Сарајеву

Пише: Душан Марић

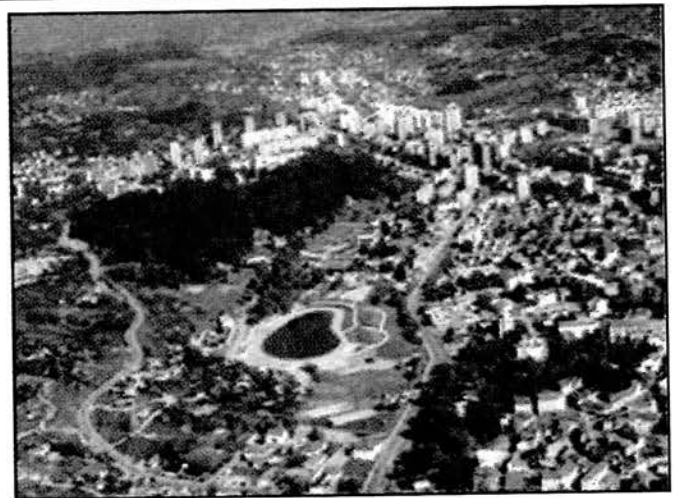
Прошло је 15 година од како су припадници Територијалне одбране и Патриотске лиге из Тузле 15. маја 1992. године напали колону ЈНА, која је напустила тај град, и притом убили, ранили или заробили преко 500 војника, а још увек нико, не само што није осуђен, него ни оптужен због тог злочина. И нема наговештаја да ће се то догодити у скорије време.

Сву неопходну документацију о „случају Тузла“ (укупно 1174 доказа), од имена наредбодаваца и извршилаца злочина, до доказа и изјава сведока који потврђују њихову кривицу, Војно тужилаштво у Београду и Окружно јавно тужилаштво у Бијелини прикупили су још пре десетак година. Након што је пет година скупљао прашину у Бијелини, предмет је прослеђен Хашком трибуналу. На оцену тежине почињеног злочина и ваљаности прикупљених доказа.

По већ устаљеној пракси, кад су у питању ратни злочини над Србима, Карла дел Понте је пре три године предмет вратила у Сарајево, правосуђу БиХ. Показало се – на ново вишегодишње скупљање прашине.

Јер, иако је чак и Хашко тужилаштво оценило да за најмање четири лица постоје довољно јаки докази о њиховој умешаности у овај ратни злочин (тадашњи командант ТО Тузла Енвер Делибеговић, његов сарадник Фарук Прцић, командант полиције Мехмед Бајрић и командант муслиманских паравојних формација Мухамед Бркић), ни до данас није подигнута ниједна оптужница.

Јасно је да је овакво понашање правосудних органа у Сарајеву, који се налазе под потпуном муслиманском контро-

лом, део плана чији је циљ да се по сваку цену спречи процесуирање масовних муслиманских злочина над припадницима ЈНА, српским војницима и цивилима. Некадашњим сарадницима и политичким наследницима Алије Изетбеговића јасно је да би се судским поступцима лако, као кула од карата, срушиле њихове лажи о, с једне стране, српској и четничкој агресији на БиХ и, с друге стране, о муслиманима као невиној жртви, која је из рата изашла чистих руку, малтене без иједног иоле тежег злочина над „агресорима“.

Захваљујући тој злочиначкој, подмуклој политици, 12 година након завршетка рата без судског епилога није само масакр војника ЈНА у Тузли, него и покољи неколико хиљада српских цивила у Сарајеву и Средњем Подрињу, масакр

Траг води до Председништва БиХ

Испирањом, коју су водили војни органи у Београду, као и правосудни органи Републике Српске, утврђено је да је одобрење за напад на војну колону стигло из Председништва Босне и Херцеговине. У припремама за напад учествовали су тадашњи градоначелник Тузле Селим Беизагић и секретар општинске Јасмин Имамовић. План напада сачинили су и командовали његовим сировођењем команданти Територијалне одбране Тузле Енвер Делибеговић, његов сарадник Фарук Прцић, начелник Службе јавне безбедности Енвер Халиловић, командир полиције Мехмед Бајрић, бивши официри ЈНА Сеад Делић, Нихад Ливадић и Желко Кнез и команданти паравојних муслиманских јединица Мухамед Бркић. На државном нивоу, извршење злочина надгледали су тадашњи министар одбране Јерко Доко и команданти републичког штаба ТО Јасмин Ефендић.

Кривичном пријавом коју је у мају 1995. године поднело Војно тужилаштво у Београду обухваћено је још 55 лица. Те и следеће године пријава је допуњена са именима још 24 лица.

Међу убијенима седам Ђурића

Кобног 15. маја Ружа Ђурић из Црног Блашиа код Тузле изгубила је мужа Марка, синове Зорана (31) и Миленка (29), и девера Живка (24).

– Тог дана је у колони убијено седам Ђурића – каже Ружа. – Мој муж и синови су у касарну позвани 14. маја. Тамо им је речено да се евакуација из Тузле одлаже за један дан и да дођу сушрадан. Оишли су и нису се враишли. Срећом, захваљујући добром човеку Томи Мајишевићу, Хрваићу из Докња, ири дана након несреће успела сам да дођем до њихових шела и сахраним их у Црном Блаићу.

скоро 300 српских цивила у Мркоњићу и најмање толико у Санском Мосту, напад на колону ЈНА у Добровољачкој улици, убиство неколико стотина српских цивила у Трнову, стрељање најмање 200 заробљених припадника Војске Републике Српске на Озрену и други злочини.

Учешће највишег муслиманског војног и политичког руководства у злочину

Злочину у Тузли посебну тежину даје чињеница да је он почињен на превару, у којој је учествовало највише муслиманско политичко и војно руководство у Сарајеву, на челу са Алијом Изетбеговићем. Непуне три недеље раније, 26. априла, на преговорима у Скопљу, Алија Изетбеговић и тадашњи председник СФРЈ Бранко Костић постигли су међудржавни споразум, којим је председник БиХ признао да ЈНА на територији БиХ није агресор, него регуларна армија дотадашње заједничке државе, која након међународног признања БиХ има право на разуман рок за несметано повлачење са њене територије.

Споразумом је предвиђено да тај рок буде 18. мај, а Изетбеговић се у име своје (муслиманско-хрватске) владе обавезао да до истека тог рока војне, полицијске и паравојне формације под његовом командом неће нападати објекте ЈНА и њене јединице у повлачењу.

Евакуација ЈНА из касарне „Хусински рудари“ у Тузли почела је 15. маја. Када је главнина војне колоне, у којој се налазило око 200 камиона, натоварених муницијом, експлозивом и разним материјално-техничким средствима, и 600 војника, која се кретала у правцу Мајевице и Бијелине, пролазила Скојевском улицом (Брчанска Малта), цистерна у којој се налазило гориво погођена је пројектилом из ручног ракетног бацача, што је био знак за почетак напада. Из споредних улица, хаустора, са прозора и кровова околних зграда, изненађени војници, од којих многи нису имали ни муницију за оружје које су дужили, засути су ватром из аутомат-

ског оружја, бомбама, тромблонским минама и „золама“.

Према изјавама преживелих војника, из околних улаза искакали су мушкарци прерушени у жене и испод димија и хаљина вадиле аутоматске пушке и пуцали. За само неколико минута, на више места прекинута, војна колона претворена је у пламену буктињу.

Официри и војници који одмах нису убијени или разнесени у експлозијама муниције и горива, искакали су из запаљених возила и горели по тротоарима и травњацима. Ако би успели да се угасе и покушају да беже, убијани су мекима. Нападаци нису имали милости ни према рањеницима. Тешко рањени млади војник Данило Цвјетковић покушао је да спас потражи у оближњој кући, али је убијен на њеном прагу.

– Са свих страна, из зграда, приватних кућа, са кровова, из шахтова, отворена је ватра по колони. Горело је небо, земља, асфалт. Горели су камиони и живи људи у њима – пише у изјави коју је српским истражним органима дао Данко Михајловић. – Свуда јауци, врисак, крв. Настала је паника. Безуспешно смо покушавали да се домогнемо првог хаустора или заклона, за собом вукући мртве и рањене. Прва жртва био је мој сувозач Миро Јовичић из Пурачића. И сам сам тада рањен. Мноштво камиона нестало је у пламену снажних детонација. Сакрио сам се испод једног путничког аутомобила. Онда сам утрчао у један хаустор и ту био заробљен. Док су нас ударали у хаустору, примјетио сам једно плаво борно возило и један транспортер ручне израде. Из њих је по колони у пламену пуцано из „бровинга“.

Један за другим смртно погођени падали су Горан (Илије) Божић (28), Илија (Милана) Лукић (28) и Радомир (Луке) Тодоровић (38) из Комара, Боро (Сретка) Петровић (21), Боро (Милорада) Тадић (28), Саво (Анђелка) Вукојевић (27) и Драган (Душана) Тодоровић (28) из Кртове, Јеленко (Јована) Тубић (39), Бранко (Ранка) Мркоњић (44), Милан (Васе) Кулишић (47) и Милан (Васкрсија) Неђић из Сижја и десетине других територијалаца, углавном њихових комшија из села око Тузле и Лукавца.

Тачан број убијених никада није утврђен, а тешко да ће и бити. Јер, део војника потпуно је изгорео, муслимани су део сакрили у незнате гробнице, а не постоји поуздана евиденција људи који су се пре евакуације налазили у касарни „Хусински рудари“. До сада је класичним методама препознавања и ДНК анализом идентификовано 80 настрадалих. Већина њих сахрањена је у заједничкој гробници у Бијелини.

„Збогом војско југословенска“

Упркос постојању наведеног броја пронађених и идентификованих тела, муслиманска страна, на челу са тадашњим градоначелником Тузле Селимом Бешлагвићем и даље упорно минимизира број жртава и тврди да их је било највише тридесетак. На српској страни, процене се крећу од најмање стотину до 270 убијених територијалаца.

Војници који нису убијени, њих три стотине, допали су за заробљеништва, у којем су били изложени тешкој тортури.

Драган Стевановић из Пожарнице, резервни потпоручник, рањен је док се налазио за управљачем камиона. Са њим су биле његове комшије Миленко Симановић, Цвјетко Јефтић и Радован Крстић. Кад је погођен, изгубио је контролу над возилом, које је завршило у каналу поред пута.

– Одмах су нас заробили. Један од нападача, звали су га Хусо, хтео је да нас закоље, али остали нису дали. Онда је он наслонио пиштољ Крстићу на уста и пуцао, а затим га ударио тако снажно да му је поломио вилицу. Тек после два сата дошла су кола хитне помоћи. Мада смо били тешко рањени, тукли су нас све до болнице.

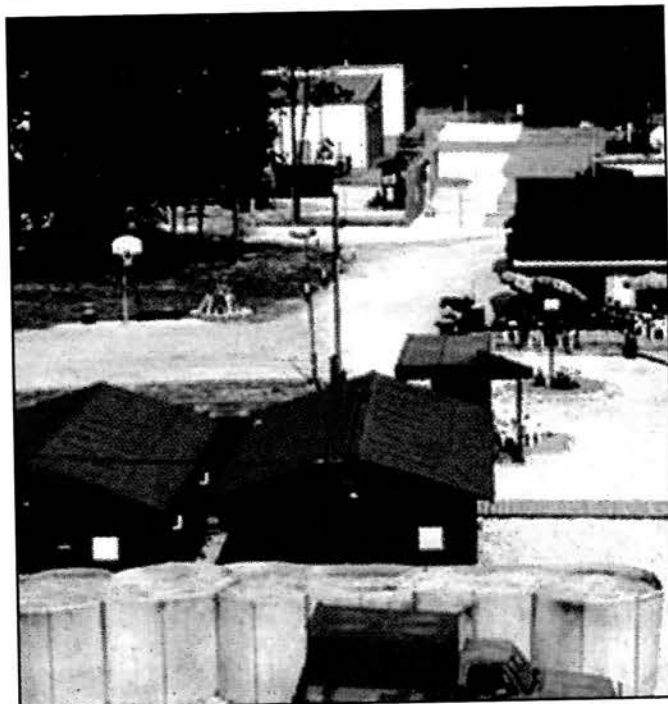
Занимљиво је да, осим часних изузетака, нападнути територијалци нису пружили прави отпор нападачима. Објашњење треба тражити у фактору изненађења и чињеници да је колона нападнута по целој дужини, тако да је одбрану било тешко организовати, али и у несхватљивим пропустима команданта касарне, потпуковника Миле Дубајића и његових сарадника. Рат у Босни и Херцеговини беснео је већ два месеца, непуне две недеље пре тога догодио се масакр војне колоне у Добровољачкој улици у Сарајеву, а они су своје војнике повели грлом у јагоде. Звучи невероватно, али многи војници у тренутку напада при себи нису имали ни борбени комплет муниције.

Тешко вероломство и кукавички напад на практично необезбеђену колону, муслимански политичари и медији прославили су као велику војну победу.

– „Хусинска буна“, највећа војна касарна у БиХ, синоћ је у муњевитој акцији тузланских територијалаца и јединица МУП-а пала у руке ТО Тузла – писало је сарајевско „Ослобођење“. – Тузлански територијалци и МУП-овци су потпуно изненадили и практично за неколико минута у самом центру града, на Брчанској Малти, растурили један део армијских снага. Војни транспорт, који се кретао у правцу Бијелине, на изласку из града, кривицом војске и српских територијалаца, доживео је праву ломачу. По слободној процени, у сукобу је погинуло тридесетак припадника ЈНА, а према изворима ТО њихове јединице имале су четири мртва. У болницу у Тузли примљено је осамдесет и осам рањених на обе стране. Тек данас поподне испод изгорелих возила, која се још пуше, здравствене екипе су вадиле сагорела тела војника“.

У тексту „Ослобођења“ нема ни речи о томе у чему се састоји та кривица „војске и српских територијалаца“. Тек након неколико дана, муслиманска страна лансирала је лаж да се колона није кретала договореном трасом и да су војници први отворили ватру на недужне грађане који су изашли на улице да посматрају повлачење „агресорске војске“. Муслимански званичници на тим лажима истрајавају 15 година. Само, никако да за све те године објасне како су се грађани тако брзо и масовно окупили на „неочекиваном“ правцу проласка војне колоне, наоружани пушкама, ручним ракетним бацачима, бомбама, па чак и десетинама противтенковских мина, које су пре почетка напада поставили испред камиона, како би спречили њихово кретање и на више места прекинули колону.

Стравични покољ изгледа још монструозније кад се у виду имају чињенице које указују на брижљивост и подмуклост с којима је испланиран и спроведен. Несрећни резер-

висти ЈНА углавном су убијани оружјем које је команда гарнизона, на бази споразума о изласку војске из града, тог дана предала ТО Тузла. Док су једни Тузлаци преузимали оружје и, служећи се разним изговорима, отезали са давањем сагласности за полазак војне колоне, други су то оружје пребацивали у град и на лицу места делили га људима организованим у заседе.

Читав ток масакра, у трајању од око два сата, директно је преносила локална тузланска телевизија. Посебно је индикативно да је ватра по војној колони отворена само неколико секунди након што је водитељ програма ускликнуо: „Збогом, војско југословенска“.

Да су и масакр и пренос (који је, како је касније званично објашњено, био у функцији „разбијања страха од четника“) унапред испланирани, у једном центру, указује и чињеница да је за место главног напада на војну колону изабрана управо Брчанска Малта, која се из студија телевизије види као на длану, тако да су „новинари“ читав догађај снимали и коментарисали непосредно са прозора студија, уз ликоване након сваког новог разнетог камиона, након сваког следећег убијеног војника.

Није чудо што се и након деценију и по 15. мај, дан велике срамоте и ужасног злочина над недужним људима, у Тузли сматра „даном ослобођења“ и што муслиманске власти силом, полицијским кордонима и претњама хапшењем, спречавају сваки покушај породица војника који су убијени на Брчанској Малти да на месту злочина поставе спомен плочу, величине пола метра квадратног.

У исто време док се у Поточарима, на српској земљи и српским новцем, муслиманским војницима убијеним у Сребреници већ годинама подиже маузолеј површине неколико хектара.

Средином маја у Београду ухапшен је Иван Јуришић, један од учесника рајиног злочина у Тузли, међу њим, то ни на који начин неће допринети да масакр војника у Тузли добије правосудни епилог. С обзиром да је Јуришић држављанин Босне и Херцеговине и да у овом злочину није имао неку истакнутију улогу, највероватније је да ће након неколико месеци уследити његово изручење правосудју Босне и Херцеговине. Да тамо чека почасти суђења. Ако за војиније буде.

Скок у смрт

Пише: Слађан Мијаљевић

Месец јуни 2006. је био посебно страشان по броју покушаја самоубистава у Србији. Навешћемо само неколико примера из Новог Сада и Београда.

У уторак, 6. јуна 2006. године седам девојака старости од 13 до 17 година из Новог Сада покушало је да изврши самоубиство! Шест малолетница покушало је да изврши самоубиство великом дозом лекова, а седма вешањем.

У новосадском МУП-у су изјавили: „Децавало се да буде и по неколико самоубистава дневно у Новом Саду, али се никад није догодило да у једном дану чак седам младих особа у граду дигне руку на себе. Не знам да ли ово има везе са неким сектама. У уторак смо били у паници, јер су малолетнице једна за другом стизале у болницу”.

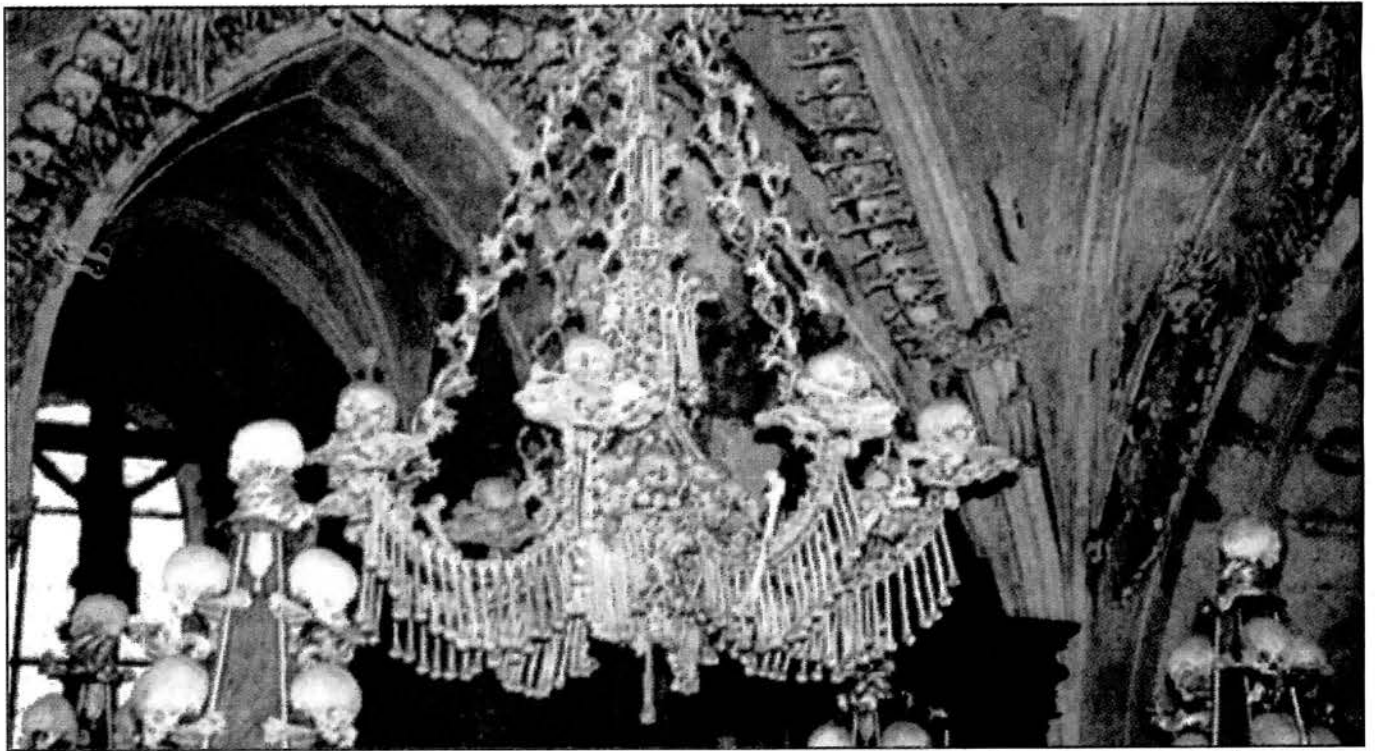
Неуропсихијатар са клинике у Новом Саду каже да су покушаји самоубиства малолетника све чешћи, али да држава не реагује и поред упозорења лекара. „Било је страшно гледати како се лекари очајнички боре да спасу животе ових младих особа. Попиле су велике дозе разних лекова, једва смо их спасили.”

Његова колегиница је рекла: „Сваки пут када дете каже: убићу се, то треба озбиљно схватити и отворено са њим разговарати и видети шта га мучи. Некада је то само пролазна неуроza проузрокована неким баналним разлогом, на пример неузвраћеном љубављу, лошом оценом, или чак лошим временом, али некада је то израз општег стања у коме се дете налази и његове немоћи да реши проблеме. Често многе

секте препознају слабост малолетника и касније их наведу на самоубиство. Није ни чудо што се ово догодило, па још на „ђавољи дан”. Крајње је време да се нешто уради јер ће ђаво, убеђена сам, прво доћи баш код нас, ако се овако настави.”

Ево још једне исповести о опасностима уласка у „сектне организације” и деструктивна учења, овога пута, нажалост,

са трагичним завршетком. Прича се догодила у Београду, 26. јуна 2006. године.

Син јединац, добар студент, спортиста и добро дете својим родитељима, младић за узор комшилуку. Нормално понашање, уобичајено за омладину његове генерације, није указивало ни на какве психичке промене. Свакодневни одлазак у читаоницу са једним истим „другом“ (који се појавио у његовом животу само осам месеци пре трагичног догађаја) на учење, изласци искључиво петком и суботом до неких „нормалних“ часова, у кући уобичајено понашање.

Мајка овог младића нам је испричала: „Извесну сумњу код нас је изазвао његов свакодневни одлазак у читаоницу, чак и после завршетка факултета, током лета, а када је престао да долази на ручак кући, то је већ прерасло у бригу. Ми смо дискретно почели да се информишемо о разним сектама и сумњивим организацијама. Изненадна његова жеља да оде у цркву и запали свећу код мене није изазвала никакву реакцију, али у разговору са оцем, тог истог дана, син се жали да му неко чита мисли. На питање оца да ли има још неких проблема, одговара да нема и на томе се разговор завршава. Сутрадан, у разговору са мном поставља питања о животу после смрти, али не чекајући одговор одлази. Већ озбиљна забринутост код нас, доводи до тога да се распитамо да ли је наш син под утицајем магије и добијамо различите одговоре од разних 'стручњака'." Син је вероватно под свесно тражио помоћ, али није могао или знао да то уради на прави начин. Ни „опроштајни“ ручак, по речима мајке, није указивао ни на какве значајне промене у његовом понашању, а камоли на то да ће извршити самоубиство.

Сутрадан, 26. јуна 2006. године, после позива и разговора у трајању од десетак минута са нераздвојним „другом“, затворио се у своју собу и скочио је са петог спрата на асфалт. Преминуо је пола сата касније на рукама случајног пролазника, док су родитељи и даље били у стану, не знајући шта се догађа.

На основу онога што су нам родитељи испричали у саветовалишту за секте при храму светог Александра Невског, закључујемо да је њихов син имао поремећај у понашању и измењено стање свести, као последицу дружења са тим новим „другом“ у последњих неколико месеци.

Овај случај није усамљен. У последњих десет година имали смо неколико случајева у којима су поједине младе особе, које су имале завидно знање из примењене психологије, за само неколико месеци у интензивном дружењу са својим вршњацима, исте наводили да испуњавају њихове жеље, па чак и да изврше самоубиство. Иначе то је уобичајена мето-

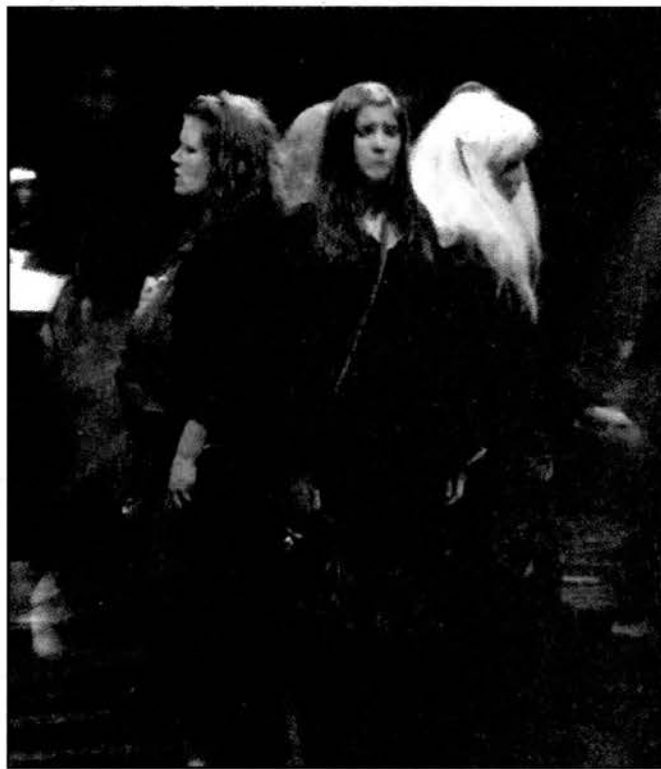
да деструктивних и тоталитарних секти, које своје чланове наоружавају најозбиљнијим знањима како манипулисати другим људима.

Младић који се убио био је индукован, значи да је наведен на одређено размишљање и да му је „убачена“ одређена матрица по којој треба да размишља. Интензивно одлажење у читаоницу и „дружење“ са једном истом особом, свакодневно током осам месеци по више сати, може навести на сумњу да је несрећни младић заправо индукован од друге особе (наравно, имена нећемо наводити). Велике промене у понашању које су настајале током „дружења“, а које су сразмерно са дужином времена индуковане, такође наводе на сумњу да ту нису чиста посла. НЛП или неуролингвистичко програмирање је „убацивање“ у мозак одређених идеја путем речи, које индукована особа касније мора да разрађује и извршава, што још више помаже у објашњењу драстичне промене у понашању. Након једног телефонског разговора са „другом“ из читаонице, жртва се мајци обратила измењеним гласом, врло сличним гласу „друга“, што такође говори о степену утицаја на свест овог младића.

Кривични закон описује дело (односно недело) „навођење на самоубиство“, али то је ствар органа гоњења. Међутим, врло ретко се истрага проширује, најчешће се све заврши на самом увиђају, констатацијом да је у питању самоубиство.

Некако у време када су се десили поменути догађаји, из кабинета министра полиције је у све станице полиције на целој територији Србије стигла уредба да се ставља ван снаге претходна уредба, по којој су општински органи унутрашњих послова имали задатак да прате рад сектних организација на својој територији.

Свакако да је потребна шира акција, али то није надлежност овог саветовалишта. На нама је да укажемо на чињенице и погубност деловања свакојаквих удружења, и на штетност њихових деловања. Држава је та која треба да заштити становништво од утицаја оваквих накардних појава и да пружи сву стручну помоћ жртвама (којих има много), а она не чини ни једно, ни друго.

Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације

• Редакција „Велике Србије” објављује предговор најновијој књизи проф. др Војислава Шешеља

Пише: Проф. др Војислав Шешељ

Писати на тему, која је од егзистенцијалног историјског значаја за српски народ и вековима обликовала нашу колективну судбину, захтева улагање много напора да се аутор ослободи емоција и предрасуда, да пише трезвено, разложно, сталожено и аргументовано. Само тако се може објективно и непристрасно апсолвирати дефинисани проблем, а његова успешна обрада, поред сазнајно-научног аспекта, може имати својеврсну делатну снагу и подстицај на сасвим конкретне облике друштвеног понашања. При томе критеријум истинитости увек мора доминирати над начелима корисности, потискивати пристрасност и непрекидно инсистирати на упорном преиспитивању постигнутог сазнања. Кад год неки Србин пише о хрватству, не може се ослободити утиска стравичних јасеновачких кланица и крашких јама као масовних гробница. Међутим, и ту је потребна велика доза хладнокрвности и сумњичавости, јер су ти злочини приписани једном малом народу који је тешко страдао кроз историју, који је скоро потпуно уништен, а чији су остаци већ једва препознатљиви у преосталим сићушним чакавским енклавама. Главни извршиоци злочина над својом православном браћом махом су Срби католици, инструментализовани као слепо оруђе у рукама традиционалних српских непријатеља. Та велика истина више од једног века присутна је и препознатљива свуда око нас, али заправо још никад није систематски изложена. Дуго утамничење у хашком казамату за мене је представљало велики изазов да то покушам урадити, а уједно робирање осмислити и учинити сврсисходним. Предајући суду јавности резултате четворо-

годишњег рада, осећам потребу да, надам се, крајње критички расположеном читаоцу, изнесем неколико уводних напомена.

1. Методолошки приступ у овој студији заснива се на чињеницама и премисама које су већ одавно утврђене, вишеструко провераване и потврђиване у историографији и политичкој теорији. Огроман број светских научника одавно је у својим научним радовима доказао да је Римокатоличка црква вековима истрајно деловала као водећа светска злочиначка организација, лишена било каквих моралних скрупула и руковођена најогољенијим макијавелистичким принципима. У својој жељи за универзалном светском доминацијом није се нимало устручавала да на најсуровији начин ликвидира појединце, друштвене групе и уништи целе народе, ако су јој стајали на путу и макар пасивно се супротстављали. То је прва премиса методолошког приступа. Друга представља чињеницу да је хрватски народ историјски заиста постојао, да је припадао словенском народном стаблу и имао сопствени језик, чакавски, изворно близак западнословенској језичкој групи. Трећа је премиса да је тај народ турским најездама скоро потпуно уништен и да се његово историјско име сачувало искључиво као обележје врло танког слоја феудалне властеле, коју су угарски владари једноставно преселили из угрожене и опустошене чакавске у страну, кајкавску, средину. Феудална властела је тако постепено свој етнички назив наметала новостеченим кметовима. Четврта премиса казује да су међу данашњим „Хрватима” веома ретки они који имају било каквог генетског додира са изворним хрватским становништвом. По свим историјским показатељима, њима је као Србима католицима хрватско име организованој акцијом Римокатоличке цркве у маси наметнуто тек у другој половини деветнаестог века. Пету премису представља чињеница да су стотинама година „Хрвати” представљали инструмент Ватикана и разних западних сила у њиховој антисрпској најезди.

На основу тих пет премиса у склопу примењеног методолошког приступа конституисао сам основну хипотезу, изражену већ кроз наслов студије. Данашњи „хрватски народ” вештачка је креација Римокатоличке цркве, унапред замисљена као инструмент једног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе. Пројекат није унапред дат као готов и заокружен. Он је постепено сазревао, имајући у првој фази илирску, а у другој југословенску опцију. Међутим, природа римокатоличких злочина над српским народом истоветна је. Суштински се она не разли-

Исправка

У првом издању најновије књиге проф. др Војислава Шешеља „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” грешком није објављена интегрална верзија предговора. Овом приликом извињавамо се аутору књиге проф. др Војиславу Шешељу и читаоцима и објављујемо предговор у целини, који је штампан у другом издању књиге.

Издавачка делатност Српске радикалне странке

кује током Првог и Другог светског рата и грађанских ратова у Југославији током деведесетих година.

Методолошки поступак је определила чињеница да постоји богата научна и публицистичка литература која исцрпно третира појединачне аспекте проблема. Зато ова студија није класичног истраживачког карактера. Аутору нису била потребна истраживања по архивама и музејима. Истраживао сам већ објављена дела и настојао да систематски обрадим њихове резултате у склопу унапред одређене тематике. Притом сам проучавао четири врсте дела: радове романтичарски настројених писаца хрватске памфлетске историографије, озбиљна научна дела са израженим критичким приступом, дневнополитичку публицистику и јавне наступе истакнутих идеолога, као и публикације мемоарског карактера. Свака анализа текста је такође морала бити критички интонирана и непристрасно елаборисана. У ову студију сам укомпоновао опширне цитате из проучаваних дела. Због аутентичности ауторских ставова чинило ми се да је примереније прецизно цитирање него препричавање. Кроз препричавање не бих могао да избегнем сопствену субјективну интерпретацију. Наравно, и сам избор цитата увек мора бити субјективан, али се надам да они својом упечатљивошћу довољно потискују негативни ушљив субјективности селекције. Чињенице су морале да потискују емоције, али и саме да буду преиспитиване поређењем њихове интерпретације од стране различитих аутора. Наравно, нису могла бити обухваћена сва расположива дела, па сам настојао да одаберем најквалитетнија, најрепрезентативнија и најрелевантнија. Колико сам у томе успео није моје да просуђујем, јер свака селекција неминовно носи лични печат оног ко је проводи, мотивисаног сасвим одређеним циљем. Рачунам на беспопштудну и аргументовану научну критику.

2. Унапред проблем по себи представља хрватска памфлетистичка историографија, актуелна политичка публицистика и мемоарска грађа. Све је то максимално идеологизовано у функцији основне римокатоличке доктрине. Њима иде на руку и данашњи поглед на свет креатора глобализма који су Србе жигосали као светски проблем, а сврстали се на страну традиционалних српских непријатеља представљајући их као оличење правде и правичности. При сваком покушају преиспитивања наметнутих идеолошких образаца и квазиетичких вредности можемо сагледати колико се воља за моћ преобликовала у контролу људског ума и успела да своју тоталитарну природу представи као највише демократско достигнуће. Постоји проблем вештачког обликовања људске мисли и начина разумевања стварности кроз функционисање западних демократских система, како би се што лакше одржала на власти постојећа светска финансијска и политичка елита, а при томе сачувала и проширила све своје привилегије. То систематско обликовање се врши контролом главних медија и усавршеним средствима манипулације, у оквиру глобалног медијског поретка којим доминирају најјаче индустријске силе и њихове мастодонтске корпорације. Одсуство сваке контроле над њиховим манипулативним техникама и пропагандним пројектима правда се начелом слободе штампе. Јавни и закулисни центри моћи не трпе никакву алтернативу нити диверсификацију приступа медијима, изворима информисања, проверавање чињеница итд. Медији су једноставно сфера у којој нема никакве демократизације, а сваки захтев да се она као процес и на том пољу покрене најогорченије се на нож дочекује од америчких центара политичке и финансијске моћи, као доминантних у данашњем свету.

Идеализована слика западне демократије медије представља као поуздане и свеприсутне, пркосне и тврдоглаве,

до заједљивости критички расположене и непоткупљиве, актере политичког процеса који пожртвовано чувају слободу говора и обезбеђују право грађана да буду о свему обавештени. Али кад се дирне у окоштале идеолошке стереотипе и доктринарне предрасуде, непоћудног гомила одмах френетично оптужује за „говор мржње“ и заменом теза он постаје извор нетрпљивости. Медији на Западу никада нису били неслободнији и политички инструментализованији. Владари света и њихове полуконспиративне централе убеђени су да је криза демократије проузрокована њеним неумереностима. Да би се демократија сачувала људи се морају свести на идиотизам просечности, мора им се наметнути апатија и послушност, а пажња заокупити периферним збивањима, сензацијама и сплеткама. Огромна већина грађана угрожава демократију тако што се супротставља њеној инструментализацији и крајњој формализацији од стране политичке елите, привредних корпорација и најснажнијих финансијских институција. Уосталом, демократија је увек била поштапалица „за код куће“. На међународној сцени, у односима између великих и малих држава, никада се није покушавао створити ни привид демократичности. Само претње, узене – језик ултиматума.

Западњачки медији су, по директним америчким и ватиканским инструкцијама, максимално инструментализовани да хорски декламују антисрпске лажи и клевете, чији је основни циљ да у очима светског јавног мњења злочинци и

жртве међусобно замене своје историјске улоге. У тој извипереној свести стварне жртве геноцида постају његови злочиначки актери. „Јадни“ Хрвати и босански муслимани су миљеници новог светског поретка, а Срби стална мета за одстрел. Ако неко жели да се преко ноћи прослави, најједноставнији је начин да, путем штампе, телевизије или публицистике, пласира што грознију и бесмисленију измишљотину, којом ће се цели српски народ додатно приковати за стуб срама. У том смислу су верне слуге пронашли и у свим српским земљама. Прозападне политичке партије, медији и такозване невладине организације за новац служе непријатељима сопственог народа и боре се против његових егзистенцијалних интереса. И за њих лажна, илузорна свест, хрватска или муслиманска „самосвест“, представљају узор истинитости и племенитости, а трагедија сопственог народа предмет презира и ниподаштвања. На јавној сцени страни плаћеници су толико бучни, да успевају у други план потиснути трезвено и разложно расуђивање српских интелектуалаца, који се не продају за шаку долара; који нису спремни да личну савест и академски морал жртвују за љубав солидне материјалне ситуације на основу исплата на шалтерима западних амбасада или преко рачуна сумњивих фондација.

3. Наравно да сам свестан ограничене веродостојности сваког личног сведочења и крајње субјективности мемоарске грађе. Писац аутобиографског списа сопствена животна искуства и виђење историјских збивања којима је присуствовао или чији је важан актер био, не може а да не усмери према одређеном циљу. Тако се телеолошки приступ најчешће своди на потребу да се сопствена улога прикаже у што лепшем светлу, да се накнадно оправдају одређени поступци или конструише варијанта рационализације укупног сопственог понашања. Тако свако раније стечено искуство поприма актуелни смисао, а реконструкција историјског догађаја практичну, односно употребну политичку вредност. При том се накнадно настоји логички повезати и оно што је избијало потпуно спонтано, искрсавало сасвим неочекивано и, по првобитној рецепцији, реметило нормални ток одређеног процеса. Оно што је раније било потпуно непредвидиво сад се третира као једино могући и природан исход. Сад кад се напослетку исход зна, одједном су свима јасни и смисао и сврха догађаја, као и њихово узрочно-последично ситуирање у друштвену и историјску целину. Сваки реализовани аутобиографски пројекат више је акт садашњег политичког деловања него саставна компонента претходних и описиваних. Уз то је резултат преиспитивања сопствене улоге у жељи да се она улепша, оправда или одбрани. И увек се то чини на вредносним постулатима садашњице који опредељују накнадни концепцијски оквир који мемоариста следи. Нема ту никакве спонтане аутентичности, коју могу пружити дневничке белешке, али се зато може пружити јединственост и целовитост погледа, кохерентност излагања и логична конзистентност сопственог става. Прегледност целине се постиже и на рачун отворености, непосредности и објективности.

Писац мемоара увек нешто прикрива јер је њему апологија сопствене личности по природи ствари важнија од истине. Многи су благовремено крали документарну грађу, аутентична сведочанства о стварним догађајима, да би им накнадним ексклузивним тумачењем улили лични печат. Зато је увек важније оно што аутор мемоарског списа прећуткује од онога што на сва звона разглашава. Износе они у јавност мањи или већи део истине, али никада и целу истину. За целовиту истину увек је важније оно прећутано од изреченог. Али сваком аутобиографијом човек непогрешиво све-

дочи о себи и својој личности, а критичким анализирањем написаног лакше се продира до сакривеног. Нови квалитет вредности доноси упоредно мемоарско сведочење више актера истог политичког историјског збивања, поготово кад су они припадали супротстављеним странама. Тамо где су им фактографски искази и анализе подударни, постигнут је врло висок степен истинитости, док у случају крајњег разлижења ставова и тумачења, опет имамо на располагању драгоцену подлогу за непристрасно критичко проучавање.

Управо у том светлу треба посматрати аутобиографске списе хрватских националних идеолога, посебно Стјепана Радића, Анте Павелића и Франје Туђмана. Није нимало случајно што је у оквиру свог главног дела, по узору на Адолфа Хитлера, Туђман компоновао аутобиографску прозу и идеолошку студију, стављајући тако себе у епицентар историјских збивања и представљајући се као њихов врхунски креатор.

У правој галерији људских наказа и моралних мизерија, којима обилује хрватска историја у последња два века, Франьо Туђман је био најуспешнији и као теоретичар и као политички практичар. Без сумње, историјске околности су му максимално ишле на руку, али се његов лични утицај свакако не може занемарити. Туђман се једноставно доказао као синтетичка реинкарнација Анте Старчевића и Анте Павелића, која је до крајњих консеквенци извела њихову идеологију, политички програм и методе деловања. Поврх тога, он је успео да колосалну хрватску историографску лаж укљопи у вредносна опредељења глобализма као усавршене планетарне варијанте тоталитаризма. Уз свесрдну помоћ Ватикана, Туђман је постигао да се у улози настављача јасеновачког геноцида и покретача великог српског крајишког егзодуса појаве Американци и западни Европљани. Оно што нису успели Франц Јозеф I и Адолф Хитлер, реализовали су Јован Павле Други, Хелмут Кол и Бил Клинтон. Креирали су монструозну државну творевину, чије темеље одржавају искључиво антисрпска мржња и нетрпљивост. Али, уверен сам да ни та творевина не може бити вечита, као и ништа друго што је на злу саздано.

4. Ову студију сам писао кроз пуне четири године хашког заточеништва. Све цитиране књиге и многе из којих цитате нисам вадио, доносила ми је у Хаг моја супруга Јадранка Шешел. Поред дела из моје личне библиотеке, која сам деценијама тематски прикупљао, Љиљана Михајловић и Филип Стојановић савесно и педантно су ми пронашли и фотокопирани бројна стара издања, до којих је прилично тешко доћи. На рукопису завршавам рад данас, кад улазим у нову фазу моје хашке борбе, потенцијално судбоносну. Више од хиљаду страна руком писаног текста оставио сам на чување у централи Српске радикалне странке у Београду. Жао ми је ако су се приликом прекуцавања поткрале грешке у именима појединих историјских личности или датумима одређених збивања. Могућности за исправке и коначну редакцију једноставно нисам имао. Одлагање штампања до изласка из затвора такође није долазило у обзир јер сам свестан да се из хашке тамнице ретко који Србин жив враћа. Не брине ме то много. Навикао сам већ на чињеницу да ми је робија својеврсна животна судбина. Зато ме непрекидно окупира мисао да и њу треба искористити у политичкој борби. Страдање човека појединца није толико битно. Нација је угрожена и због тог разлога ниједна жртва за њен спас није прескупа. Зато ме надахњује историјски пример Ђакона Авакума и Старог Вујадина. Могу ме везати, али ме не могу спречити да пркосим, увек и где год се нађем. Одржава ме пркос, а снагу улива бескрајна вера у Бога, Српство и Русију.

У Хагу, 10. новембра 2006. године

Хрвати – ватиканско хабзбуршка творевина (1)

• Редакција „Велике Србије” објављује критички осврт на књигу проф. др Војислава Шешелја „Римокатолички злочиначки пројекат величке хрватске нације” у издању Српске радикалне странке

Пише: др Никола Жутић

У тешким условима хашког инквизиторског казамата проф. др Војислав Шешел написао је још једну капиталну књигу. У овој најновијој волуминозној књизи проф. др Шешел нам открива сву одговорност Ватикана и Римокатоличке цркве за стварање римокатоличке формације хрватства. Сам наслов књиге прилагођен је његовој основној тези да је виртуелна хрватска нација настала захваљујући вјековном мисионарском и прозелитском раду Ватикана над душама превјерених Срба и разних страних римокатоличких народа.

Ријетки су професионални српски историчари који се баве феноменом настанка и ширења нације хрватства, па је из тог разлога римокатолички мит о старини хрватства прихваћен од званичне српске историографске науке и као такав прихваћен и у потпуности усвојен у школским системима монархистичке и републиканске социјалистичке Југославије. На жалост, и дан данас у српској историографији остало је много тога фантастичног и митског када су у питању Хрвати. Српски медијисти (средњевјековци) и даље непоколебљиво вјерују у средњевјековне „етничке” Хрвате. У српским историјским уџбеницима и даље пише о старим хрватским земљама, хрватском племству, краљевима и династијама. Забрињавајућа је чињеница што се у врло малој мјери до сада проводила ревизија ранијих митских измишљених сазнања о Хрватима.

Писац овог осврта је један од ријетких српских професионалних историчара који се више од једне деценије бави чудноватим настанком једног народа, народа који је настао као српски римокатолички супстрат, уз примјесе разних римокатоличких народа који су се затекли на просторима југоистока Европе. У књизи „Срби римокатолици такозвани Хрвати”, у издању Српске радикалне странке, на егзактан документаран начин доказао је да су данашњи Хрвати од 75 до 80 одсто српског етничког поријекла, док су остали њемачког, мађарског, чешког, словеначког, италијанског или иног поријекла.

Проф. др Шешел полази од врло сличног истраживачког и научног утемељења, јер у поменутој књизи пише о вјештачкој хрватској нацији која је створена римокатоличком мисијом и прозелитизмом, и уз одлучну подршку ватиканске апостолске монархије, тј. хабзбуршке Аустрије. Према научним сазнањима писца овог критичког осврта, као и сазнањима из ове Шешелеве књиге, може се слободно закључити да је хрватство специфично стање вјерске свијести створено вјековним радом франјеваца, језуита, конгрегација и других римокатоличких институција, над душама превјерених Срба, односно Срба римокатоличке вјере.

Књигом проф. др Војислава Шешелја доказано је да Велика Србија није никаква мегаломанска фантазија проф. др Шешелја, већ да је то реално историјско стање из средине XIX вијека. То реално историјско стање превазилази и жестоко нападану Шешелеву линију западног српског распрострањања, а то је линија Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица. Наиме, западна историјска етнографска линија Велике Србије, или боље речено српских земаља, иде потезом Перој (сјеверна Истра)-Српске Моравице (Горски Котар)-Жумберак до Хрватског загорја, које је историјска словеначка земља.

Шешелјева критика великохрватских фалсификатора

У предговору своје књиге проф. др Војислав Шешел пише о методологији стварања ове студије, која се заснива на „чињеницама и премисама које су већ одавно утврђене, вишеструко провјераване и потврђиване у историографији и политичкој теорији”, па је, према Шешелевом мишљењу,

велики број свјетских научника у својим научним радовима доказао да је Римокатоличка црква вјековима истрајно дјеловала као „водећа свјетска злочиначка организација, лишена било каквих моралних скрупула и руковођена најогољенијим макијавелистичким принципима“. Ова његова теза провлачи се кроз цијелу књигу као танка црвена линија (идеја водиља), па је појачана ставом да се, у својој жељи за универзалном свјетском доминацијом, Римокатоличка црква није нимало устручавала „да на најсуровији начин ликвидира појединце, друштвене групе и уништи целе народе, ако су јој стајали и макар се пасивно супротстављали“ (стр. 5).

Шешелјев методолошки поступак је одредјелила чињеница да постоји богата научна и публицистичка литература, и зато истиче да ова његова студија није класичног истраживачког карактера, „да аутору нису била потребна истраживања по архивама и музејима. Ова студија је, заправо, класична синтеза настала на критичком преиспитивању озбиљних научника, али и на преиспитивању и валоризацији митолошке књишке продукције настале у радионицама створитеља интернационалног хрватства, који су по правилу били ултрамонтанског римокатоличког идеолошког одређења, али и вјерни апологетски идеолошки тумачи идеологије К. унд К. (хабзбуршке) апостолске монархије, вјерне сљедбенице и заштитнице Ватикана.

Озбиљну научну историографску критичку литературу проф. др Војислав Шешел је видио у студијама академика проф. др Василија Крестића, научног саветника др Николе Жутића (аутора овог осврта), Џона Корнвела, публицисте Јеремије Митровића и других. Академик Крестић је, по Шешелјевом мишљењу, значајан због истицања геноцидности политике великохрватства, критике хрватске националне мисли која је прожета некаким имагинарним државним правом и историцизмом, и која се одржава као рецидив феудализма (као феудално-сталешки национализам). Национализам хрватства је, по Крестићевом мишљењу, настао по мађарском узору постојања само једног „политичког народа“ (Мађара, односно Хрвата), из ког се изродио ексклузивни хрватски шовинизам против „неполитичког“ српског народа.

Књигу др Николе Жутића „Римокатоличка црква и хрватство – од илирске идеје до великохрватске реализације“ проф. др Шешел је оцјенио као студију која је „зналачки“ разобличила великохрватску квазиисториографију, која је „лоникла на лажима и измишљотинама“, односно на непоузданим и фалсификованим историјским подацима, па је из ње настао „историјски национални мит, који се, у недостатку чињеница, ослањао на апологију и маштовите идеолошке конструкције, чији се аутори никада нису оптерећивали начелима истинољубљивости и фактографске утемељености“. Као озбиљног аналитичара злочиначке политике папе Пија XII у Другом свјетском рату проф. др Шешел је истакао британског историчара Џона Корнвела и његову књигу „Хитлеров папа“ (Београд, 2000).

Из Шешелјеве књиге је уочљиво да се окупација српских земаља у првој фази проводила духовно (римокатолицизмом Срба) а у другој преко историографских фалсификата, стварањем виртуелне митолошке великохрватске повије-

сти, што ће све скупа довести, како истиче и проф. Шешел, до данашње вјештачке хрватске нације. Митолозима и фалсификаторима повијести хрватства проф. др Шешел је по светио други („Фантазмагорије хрватских историчара“) и трећи („Пласирање очигледних фалсификата као аутентични метод хрватске историографске школе“) дио своје студије, од 149 до 491 стране.

Један од таквих главних фалсификатора историјских чињеница је и Вјекослав Клаић (коме је мајка била Њемица) и коме проф. Шешел с правом посвећује велики простор у овој књизи. Интересантно је истаћи да је већина фалсификатора повијести и ствараоца нације хрватства страног поријекла као на примјер Иван Кукуљевић Сакцински из млетачке породице Саки, или Њемац бискуп Штросмајер. Поред Вјекослава Клаића као главног фалсификатора и најутцајнијег на стварање мишљења о старини хрватства у југославенској држави, проф. др Шешел истиче професора историје Ферду Шишића, за кога отворено каже да је једноставно творац кључних историјских обмана, којих се хрватски, па чак ни српски народ ни дан данас не могу ослободити. Фалсификатор хрватства Иво Пилар (фон Сидланд) за Шешелја је, поред ширења неистина, заслужан и за стварање и ширење расистичких предрасуда против српског народа, док су за њега Хрвати чисти аријевци који су сачували „чврст нордијски карактер“.

Главни хрватски историографски фалсификатор, по Шешелјевом мишљењу, је фрањевац Доминик Мандић, који се служио измишљеним изворима који су потпуно непознати озбиљним истраживачима историје хрватства. Фра Мандић се вратио на почетну фазу историографије када је она својом основном задаћом сматрала препричавање и измишљање извора без њихове критичке анализе. Он је своје „повијесне чињенице“ заснивао на крајње проблематичним, боље речено фантастичним подацима из Лјетописа попа Дукљанина.

Професор Шешел не заборава светао лик хрватске историчарке др Наде Клаић, која је, упркос притисцима званичне великохрватске политике, у тренуцима савјесности и искрености критиковала бројне фалсификате историчара хрватства, а највише римокатоличког идеолога фра Доминика Мандића. Она је, наима, у појединим расправама, чланцима и критикама, објављеним у часописима који нису побуђивали ширу медијску пажњу хрватских националних митомана и мегаломана, жестоко критиковала писце који су патолошки ширили хрватско име и у свему, нарочито ако је римокатоличко, видјели хрватство и Хрватску. Међутим, у студијама и монографијама, које су могле бити на удару комунистичко-великохрватских политичких кругова и шире савремене хрватске и југославенске јавности, у доброј мјери је нестајао Клаићкин узоран критички замах из ранијих времена, па је чак и сама почињала да се служи историографским конструкцијама које је у ранијој научној фази критиковала.

(У сљедећем наставку: Идеолози хрватства и настанак великохрватске националне идеологије).

Никола Саркози, први председник Пете републике Француске из имигрантског миљеа

Америка добила новог савезника у Европи

Пише: Душан Радовановић

Избор конзервативца, педесетдвогодишњег Николе Саркозија за новог француског председника, који је шести домаћин Јелисејске палате од како је Шарл де Гол успоставио Пету републику, први је здружено поздравео амерички председник Џорџ Буш.

Одушевљење шефа Беле куће потпуно је разумљиво, јер је наследник Жака Ширака, још док је био министар полиције Француске, стекао надимак „Сарко Американ” због своје давно прокламоване проамеричке политике, а својом предизборном платформом јасно и гласно је наговестио да најјача светска сила може да рачуна на његову беспоговорну подршку.

Након што је 6. маја, после другог круга гласања, у којем је са око седам одсто већим бројем гласова (53 одсто према 46 одсто) победио кандидата Социјалистичке партије Сеголен Ројал, Саркози је, већ у првом обраћању својим присталицама на париском тргу Конкорд, дословце рекао да ће: „Француска увек бити уз Сједињене Америчке Државе. Можете да рачунате на наше пријатељство”.

Пошто су саопштили да је Џорџ Буш, одмах по објављивању извесности већинског опредељења француских бирача, позвао телефоном победника да му честита, амерички медији су победу Саркозија третирали као вест дана, која је надмашила публицитет који обично уживају домаће теме и крвава драма на далеком фронту у Ираку. Две земље су „историјски савезници и партнери и председник Буш очекује да с новоизабраним председником Саркозијем настави политику нашег јаког савезништва” – изјавио је портпарол америчког Савета за националну безбедност Гордон Џорда.

Амерички медији су много издашнији у представљању новог америчког савезника у Европи. „Нови француски председник је присталица јачања веза са САД”, наглашава „Њузвик”, подсећајући да су Саркозија, због врло јасно исказане његове жеље за приближавањем Вашингтону, његови противници, а и левици склони домаћи медији, већ назвали „новом Бушовом пудлицом”, што је погрдни надимак који су британски опозиционари дали свом премијеру Тонију Блеру. „Немам намеру да се извињавам било коме што осећам наклоност према највећој демократији на свету, која је омогућила Француској и Европи да сачувају слободу”, цитира америчка штампа једну од изјава новог шефа француске државе, која јасно показује најављени курс његове администрације у спољној политици. Пријатељство подразумева разумевање и разлике у гледиштима – поручио је Саркози у свом првом иступању пред француском јавношћу. Према ономе што је нови домаћин Јелисејске палате навео као елементе разлика на релацији Париз–Вашингтон, рекло би се да је углавном реч о козметичким размимоилажењима и да се, како је и сам рекао нови француски председник, то пре свега односи на садашњи амерички став о конкретним потенцијалима везаним за потребу смањивања глобалног загађења.

Европа задовољна, док Србија нема разлога за задовољство због промена на кормилу Француске

Лидери земаља Европске уније поздравили су долазак Саркозија на чело Француске, оцењујући ту смену на кормилу пете економске светске силе као коначан раскид са прошлосту и јачање тора генерације европских политичара рођених педесетих година прошлог века, односно после Другог светског рата. Саркози је истих година као и нови немачки канцелар Ангела Меркел (52), а такође је сличних година и председник Европске комисије Жозе Мануел Борозо (51), као и сигурни наследник Тонија Блера у Лабуристичкој партији и на челу британске владе Гордон Браун (56). Жак Ширак, који је 6. маја предао председничку палицу Саркозију, једини је досадашњи шеф државе у Европској унији, који памти последњи светски рат.

Генерација европских лидера рођених педесетих година прошлог века, оцењује се у Бриселу, могли би да буду „творци новог лица” Европе. Лондонски „Гардијан” истиче да су у седишту Европске уније Меркелову, Саркозија, Брауна и Бороза прогласили реформистичким „тимом снова”. За немачког лидера Ангелу Меркел, која је управо преузела шестомесечно председавање Унијом, приоритет је Европски устав, који је у horsокаку после француског „не” на референдуму. Она жели резултате и инсистираће, како тврди тај угледни лондонски дневник, да се устав ЕУ, наводно под другим именом, стави већ наредних месеци у функцију.

Новоизабрани француски председник Никола Саркози залаже се за неку врсту „мини повеље”, наравно, на основу главних поставки оригинала који је доведен у питање. Отуда је и наговестио да ће, још овога лета, посетити Брисел и Берлин, што ће бити његов први боравак у иностранству у функцији шефа француске државе.

Саркози је још током изборне кампање био врло изричит да би требало застати са даљим ширењем Европске уније, све док се не усагласе њени јасни политички циљеви. То се, пре свега, сматрају упућени аналитичари, односи на будуће чланство земаља западног Балкана, међу којима је и Србија. Иначе, у телевизијском дуелу са кандидатом левнице за председника, социјалистом Сеголен Ројал, Саркози је јасно и гласно рекао да се посебно противи уласку Турске у Европску унију, рекавши, између осталог, да је Турска азијска земља. На такву његову изјаву реаговао је турски премијер Ердоган, замоливши га да се „уздржи да и даље даје изјаве да је против уласка Турске у Европску унију“.

Окорелог атлантиста Саркозија кандидаткиња за шефа државе из редова Социјалистичке партије Сеголен Ројал назвала је „америчким човеком у Француској“. У једној другој прилици отишла је толико далеко у оцени његових проамеричких опредељења да је дословце рекла да је Саркози „неоконзервативац који сасвим случајно има француски пасош“. Имајући у виду таква спљонополитичка опредељења новог домаћина Јелисејске палате, потпуно је илузорно и помислити да Француска може да буде на нашој страни у настојању да сачувамо Косово и Метохију у оквиру међународно признатих граница Србије. Утолико пре што је у први мах у западној штампи речено да је Француска идејни творац нацрта нове резолуције, којом се Савету безбедности предлаже да се Србији одузме 15 одсто територије. Касније је Париз саопштио да то није само његов предлог, већ да иза њега стоји и Велика Британија и Немачка, и наравно „велики газда“ с оне стране Атлантика.

Подсетимо и на то да је још током предизборне кампање Николо Саркози једном приликом пожурио да изјави да је „Косово већ независно“. Откако је постао шеф државе, Саркози такву изјаву није поновио, али је, исто тако, до сада је није ни демантовао.

Имајући све то у виду, рекло би се да је садржина честитке коју је председник Србије Борис Тадић послао 8. маја Саркозију поводом његовог избора за шефа државе, уз сву потребу поштовања протокола у међународном општењу, куцање на погрешна врата. „Сигуран сам да ће пуна подршка Републике Француске европским и евроатлантским интеграцијама Србије и остатка западног Балкана помоћи унапређењу сигурне, напредне и уједињене Европе. Како би ова визија постала стварност, неопходно је да решење за будући статус Косова и Метохије буде прихватљиво и за Београд и за Приштину“ каже се, поред осталог, у поруци српског председника, уз оцену да верује да ће „наша сарадња и убудуће бити на обострано задовољство наших грађана“.

Очигледно је да су протоколарне жеље српског председника у тоталном раскораку са већ реченим и очекиваним од стране француске администрације када је и о Косову и Метохији и о нашем пријему у Европску унију реч. Заборавља се да је и француски амбасадор при Уједињеним нацијама Марк де ла Саблијер приликом боравка у Приштини прошлог месеца, као члан делегације мисије ОУН, дао сасвим непримерену и штетну изјаву којом се покушава прејудиирати коначан извештај мисије Савету безбедности. Француски амбасадор је тада рекао да је „импресиониран спремношћу косовских Албанаца да примене Ахтисаријев план“, којим се предлаже независност јужне српске покрајине.

У новој француској влади ресор министра иностраних послова Саркози је дао Бернару Кушнеру. По убеђењу социјалиста, а једно време је био и министар за социјална питања у време владавине Франсоа Митерана, Бернар Кушнер је запамћен у српској јавности као својевремени шеф међународне мисије на Косову и Метохији, који никада није крио изразиту наклоност према Шиптарима и патолошку

мржњу према Србима. Отуда ни од шефа француске дипломатије не треба очекивати било какву благонаклоност према чврсто исказаном опредељењу Србије да не дозволи стварање нове албанске државе на Косову и Метохији, зашта се и Француска, као један од твораца нацрта нове резолуције о будућем статусу јужне српске покрајине, штедро залаже.

Најављене Саркозијеве реформе на унутрашњем плану Французи очекују са подељеним осећањима

Новом шефу француске државе највеће муке задаће најављене реформе код куће. Свестан да је француско друштво дубоко подељено, што је потврђено и чињеницом да је његовој противници из тabora левнице, социјалистичком кандидату за председника Сеголен Ројал, поверење исказало на недавним изборима нешто више од 46 одсто бирача, Саркози је већ у првом обраћању тамошњој јавности после изборне победе настојао да се представи као председник свих Француза. Нови шеф француске државе је као политичар одувек изазивао врло опречне ставове у стилу – или су за њега или га не подносе. То је врло упечатљиво потврдила и атмосфера после објављивања првих незваничних резултата председничких избора, када је у приградским насељима Париза, Лила, Тулуза и многих других градова широм Француске дошло до великих нереда које су изазвале незадовољне присталице левнице. Било је на десетине запаљених аутомобила, повређених полицајаца, ухапшених демонстраната.

У председничкој изборној кампањи Саркози је обећао да намерава да оснује министарство за имиграцију и „национални идентитет“. У устројству Пете републике, од њеног настанка у време Шарла де Гола, то би била премијера. То ново министарство замишљено је по узору на англосаксонски модел, што би практично значило суштинску промену у третману имиграције. Убудуће, под условом да такав закон добије „зелено светло“, у оба дома Националне скупштине, у једном министарству би се објединиле све службе које су до сада биле расподељене у министарствима унутрашњих и иностраних послова, министарству за социјална питања и Бироу за заштиту избеглица и апатрида.

Саркози намерава да озакони идеју о такозваној „одабраној имиграцији“, где узор налази у америчком моделу. Такав концепт налаже да се дужи боравак у Француској одобри само висококвалификованим радницима који могу да допринесу бржем економском развоју земље, док би се онемогућило прилив радне снаге која не испуњава те услове. Крајњи циљ оснивања новог Министарства је ограничавање прилива нових имиграната који се сваке године (око 100.000) насељавају у Француској – склапањем брака или користећи досадашње законско право окупљања породица. У закон би се, како је Саркози изнео у изборној кампањи, унела и нова одредба, којом би се утврдио „максималан годишњи број имиграната“.

До које мере ће нови шеф француске државе ићи у реформе и наговештени „раскид са прошлошћу“, видеће се наредних месеци, а много тога ће зависити и од резултата скорих парламентарних избора. У сваком случају, ваља подсетити да је у складу са председничким системом моћ шефа француске државе таква да мало ко може да спори да је у његовим рукама концентрисана егзекутива какву нема ниједна демократија западног типа. Међу осталим овлашћењима која му гарантује Устав, француски председник је једини надлежан да донесе и тако далекосежне одлуке по судбину државе, као што је повлачење обарача на француском нуклеарном оружју, расписивање референдума о било ком питању или распуштање скупштине.

Великохрватска окупација југословенског Јадрана (3)

• Српски историјски архивни: Српско Истри, Приморја, Далмације, Боке и оштра

Пише: др Никола Жугић

Др Младен Лорковић, историчар и министар иностраних послова НДХ, несвјесно, или боље рећи неопремно, је писао о насељавању Срба у Истру: „У вријеме турских ратова млетачке су власти населиле у Истру већи број хрватског живља из далматинске Хрватске и мален број православаца“. Али цитирајући књигу „Alter und neuer Staat des Konigreichs Dalmatien“ (Nimberg, 1715, књ. I, стр. 186) помиње да су Млечани године 1647. населили у Истру 1.500 Морлака (Срба-Н.Ж) са 30.000 комада марве. То је велики број становника за појмове XVII вијека. Иако је наводио насељавање Срба у Истру, послје у књизи пише само о хрватско-словенској и хрватско-талијанској етничкој граници, без помињања Срба. Ипак, када пише о „хрватско-талијанској граници“, цитирајући Szoemiga, Лорковић нам, додуше стидљиво, открива да „постоји (граница хрватско-талијанска Н. Ж) само у толико, што је неколико обалних и оточних градова Истре, насељених претежно талијанским пучанством, окружено (српско)-хрватским становништвом“.¹⁾

Черниг у својој „Етнографији“ из средине XIX вијека пише о српско-словеначком становништву у Истри (са оазама италијанског становништва), јер се држао егзактног аустријског пописа становништва из 1850. године. У даљем тексту Лорковић је, међутим, опет превиђао помињање српског народа од стране Чернига, па је закључио да Черниг „средином прошлог вијека не позна у Истри талијанскога народнога тла, већ само талијанске градске чахуре у хрватском етничком подручју“.

На крају, навођењем аустријских статистичких података о становништву Истре, др Младен Лорковић нам се открива као врло неинтелигентан фалсификатор јер наводи да је у Истри по попису из 1846. (1850) живјело 134.455 „Хрвата“!!!, 60.040 Талијана и 31.995 Словенаца. Дакле, Лорковић је једноставно избрисао бројне Србе (134.455) преименовавши их у Хрвате, без обзира што је у аустријском попису децидирано стајало да се ради о Србима римокатоличке и православне вјере. Фалсификаторска технологија стварања хрватства у Истри др Младена Лорковића је, дакле, на врло приземном нивоу. Сличну технологију су проводили и други аутори фантастичне повијести хрватства, али на жалост, ни тако провидну нису је открили многи српски историчари, па су резултате таквих великохрватских махинација, узевши их „здравице за готово“, прихватили у стереотипној форми. На крају је Лорковић дошао до „завидне“ цифре од 220.000 Хрвата у Италији (Хрвати у Истри и Молизејски Хрвати у средњој Италији).

Лорковићеве статистичке податке преузела је и Крлежина Енциклопедија Југославије. Наиме, у енциклопедијској одредници „Истра“ стоји да је у Истри, према поменутом попису становништва из 1850. године, живјело 134.445

Хрвата. Дакле, Срби су потпуно избрисани као старо истарско становништво и једноставно је умјесто српског имена уписано хрватско име за народ Истре.

Српска Далмација

Далмација је такође, послје вјековних превјеравања, у XIX вијеку углавном била српско-римокатоличка, што такође потврђују статистички подаци аустријских пописа становништва из 1846. и 1850. године. Наиме, у Далмацији, која је обухватала Дубровник и Боку Которску, живјело је, према тим статистичким подацима 330.827 Срба римокатоличке вјере, док је православних Срба остало, послје вјековног римокатоличења, само 78.858. Према аустријској статистици, дакле, нема ни помена Хрвата ни хрватског имена. Цјелокупна далматинска популација сводила се на Србе римокатоличке и православне вјере, у укупном броју од 409.685 душа. Даље, према статистичким подацима из 1846. у Далмацији је живјело укупно 393.715 становника.²⁾ Према статистичким подацима аустријског пописа из 1880. године, од 476.000 Срба, православних је било 79.000. Према попису спроведеном 1900. године, од укупно 593.000 становника, православних је било 96.000.³⁾

Претварање далматинских Срба у Хрвате

Бока, Дубровник и Конавли имали су изузетно мјесто у ватиканским прозелитским и мисионарским активностима, па су вјекovima чишћени од „шизматичких“ Срба антиправославном стратегијом Ватикана, Венеције, па потом и римокатоличке Аустрије. Густа мрежа организованих бискупија на том малом територију свједочи о врло озбиљним мисионарским настојањима да се што већи број православних Срба преведе у римокатолицизам, па потом, од друге половине XIX вијека, и у хрватство. Поред дубровачке и мостарске бискупије, која је допирала до близине саме Превлаке, организирано је у дугом временском периоду дјеловала и Которска бискупија. У дугом временском периоду постојала је Рисанска бискупија, али је 1688. године припојена Которској. Будванска бискупија је такође дуго дјеловала, а „каталог њезиних пастира“ почињао је с првим познатим бискупом Силвестром (1143). Укинута је тек 1828. године.⁴⁾

Дубровачки сенат је већ у XVIII вијеку забранио православцима да се насељавају у Дубровник из „привредних разлога“.⁵⁾ Због такве забране православни Срби, који су се настањивали у Дубровнику, морали су прелазити у римокатолицизам како би у Дубровнику обезбједили стално боравиште и пословну активност. Наполеонова либерална управа у Далмацији на кратко је зауставила брисање православља, пошто је прекинула млетачку традицију која службено није признавала „грчко-источни култ“. Наиме, декретом од 8. септембра 1808. године Наполеон је основао православну епархију за Далмацију.⁶⁾

Великохрватска национална пропаганда није се заустављала на пропаганди о хрватству Истре, Далмације, Дубровника и Боке Которске, већ је своје фантастичне повијесне конструкције ширила и на просторе далматинских отока, па чак и на просторе средње Италије причом о молизејским Хрватима, који су у ствари били српски („илирски“) досељеници из Србије и Херцеговине, и који су се пред турским налетима зауставили тек у Напуљској краљевини. Римокатолички писци „тумачили“ су да у покрајини Молисе, у провинцији Sambasso на истој паралели са Римом, „још увијек постоје три хрватска насеља: Acquaviva Collecose (Круч), Montemitro (Мундимитар) и San Felice Slavo (Филић)“. У тим селима, која имају укупно око 4.500 становника, и која Италијани називају „слави“, „schiaconi“, према римокатоличкој повијесној верзији догађаја, „још се и послје пет стољећа говори хрватским језиком штокавско-икавског нарјечја које се говори у средњој Далмацији између Цетине и Неретве“.⁷⁾

Молизанске Хрвате „открио“ је, према римокатоличкој пропаганди, дубровачки pjesник Меда Пуцић, који је у задарским новинама „L'Osservatore Dalmata“ 1856. објавио чланак професора Giovanna de Rubertisa из Круча. Пропагандисти молизанског хрватства никада и нигде нису помињали да се то становништво у старијим изворима и литератури, па тако и код Меде Пуцића, није називало хрватским именом већ именима којима су се називали Срби (Илири, Далматинци, Славени, „Далматинско-либурнски народ“ итд).

О молизејским Србима сазнало се тек у другој половини XIX вијека, када је италијански естетичар Бенедето Кроче открио рукопис pjesме Руђера де Пачиенце под насловом „Balcina“ („Ла Балзино“), у којој се помињу војвода Јанко, деспот Ђурађ Бранковић и град Смедерево. Боравак дубровачког српског pjesника Меде Пуцића у колонији Колекроче, и сусрет са једним од потомака првих исељеника Ђованијем де Рубертисом из те колоније, уродили су дугом преписком коју је Пуцић објавио у листу „L'Osservatore dalmato“

Напомене:

- 1) Szornig, Ethnographie, I, св. стр. 12, 13.
- 2) Ф. Елек, н. д. 25, 47, 49.
- 3) Видети: А. Maschek, Geographisch-statistische repertorium der bewohnten Orte im Konigreiche Dalmatien, Зара, 1888; М. Макале, Задњи попис пучанства у Далмацији, Беч, 1912; Ј. Лакатош, Народна статистика, Загреб, 1914.
- 4) К. Драгановић, Опћи шематизам католичке цркве, Сарајево 1939, 228
- 5) У предговору књиге „Дубровачка трилогија“ историчар Мате Лисичар износи разлоге због чега је уследила забрана уселења православних Срба у Дубровник: „По одредби Сената у Дубровник се није могао настанити човјек православне вјере. Ту одредбу Сенат није учинио из вјерских разлога него из бојазни да не би Херцеговци (Срби православни) у граду обогатили и тако преотели власти трговање по унутрашњости. Само руском конзулу бијаше допуштено имати у кући капелицу и попа“

у Задру. Де Рубертис му је писао о досељавању Срба у јужну Италију, о њиховим обичајима и српском језику.

Септембра 1884. у покрајини Молисе је боравио члан Српског ученог друштва проф. Ристо Ковачић⁸⁾, који је своја запажања и утиске, које је стекао приликом разговора са потомцима досељених Срба, као и резултате својих архивских и библиотечких истраживања, објавио у „Гласнику Српског ученог друштва“ (књига 62, 1885. година). У чланку „Српске насеобине у јужној Италији“ записао је да у поменутом трима насебинама живи око 4.000 становника који су задржали стари српски језик и обичај налагања божићнег бадњака на ватру. На Ковачићево питање којој националности припадају, одговарали су да су „Slavi Serbi“. Како је писао Ковачић, „у одличнијим кућама стоје слике... краља Милана и краљице Наталије, а од књижевника српских имају слике Доситејева, владике аутора „Горског вијенца“ и кнеза Меда Пуцића... и слике Бранка Радичевића и Вука“. У Ковачићево време српским језиком говорили су само старији људи.⁹⁾

Српско учено друштво обећало је материјалну потпору којом би се помогло чување и развијање српске националне свијести исељеника у напуљској провинцији. Међутим, 1886. године је, како истиче филолог Вера Станисављевић-Ракић, основана Српска академија наука „па је Друштво, до трајавајући још неколико година паралелно, 1892. припојено Академији али тако што је само осам чланова постало академици... а међу њима, као ни сам председник Српског ученог друштва Б. Јовановић, није био ни Р. Ковачић. Академија наука пак, инсистирајући на „научном позитивизму“, а одбацујући раније приступе као романтичарске и ненаучне, није, ваљда, сматрала да је овај подухват достојан њене мисије па је, по свему судећи, тако замрло и даље интересовање домовине за ове своје „земљаке“, уосталом као и за самог Ковачића, који је временом потпуно заборављен у нашој културној јавности. Енциклопедија Југославије га уопште не помиње, уосталом, као ни Српско-хрватско-словеначка енциклопедија коју је уредио историчар Станоје Станојевић.

О даљем ангажовању самог Ковачића не зна се много, осим да је овај угледни слависта, сигурно разочаран, умро у Риму четврт вијека касније. Али, ако није Српска академија наука, ни Србија, више мислила на ове наше сународнике, мислила је Римска курија. Отад се снажно ангажује – следећи „механизам“ аутоматског закључивања да је Србима својствено само православлје – да ове католике убеди у то како они нису Срби“.

Римска курија, односно Ватикан, стварно је преко своје римокатоличке формације хрватства, стваране у Загребу, седамдесетих година XX вијека убједила молизејске Србе да су римокатолици Хрвати.

У слиједећем наставку: Србија добија Јадран за Југославију

(И. Војновић, „Дубровачка трилогија“, Загреб, 1918, 8. Предговор књиге написао историчар Мате Лисичар).

- 6) В. Војновић, „Пад Дубровника“, књ. II, стр. 116
- 7) Католичка црква и Хрвати изван Домовине, спомен спис о 10. обљетници папског документа „De pastorali migratorum cura“ и оснивања Вијећа бискупских конференција за хрватску миграцију 1969-1979, Загреб, 1980, 99
- 8) Ристо (Христифор) Ковачић, рођен је у Рисну 1845. године, у породици поријеклом из Херцеговине (крсна слава св. Јован). Након школовања у Котору, Дубровнику и Задру студирао је филозофију у Загребу и Бечу. Послје студија радио је као гимназијски професор, да би 1883. прешао у Рим, где је на Филозофском факултету, све до смрти, предавао славистику. Умро је 1909. године.
- 9) В. Станисављевић-Ракић, Једна стара српска оаза у Италији, у: Catena Mundi, књ. 2, Београд-Краљево, 1992, 92-93.

Српски средњовековни манастири (2)

Студеница

- краљица српских цркава

Четврта Немањина црква Студеница, која се налази код места Ушће у Ибарској долини, била је његова највећа грађевина и главна задужбина. Студеница је међу свим српским манастирима одувек уживала највећи углед и заузимала прво место. Главна црква манастира – Богородица Добротворка – је надробна црква и задужбина Стефана Немање, творца државе, оснивача династије Симеона Мироточивог. Као што је Немања својим наследницима представљао узор владара и монаха, тако је његова Богородичина црква у Студеници постала узор пројектантима краљевских гробница.

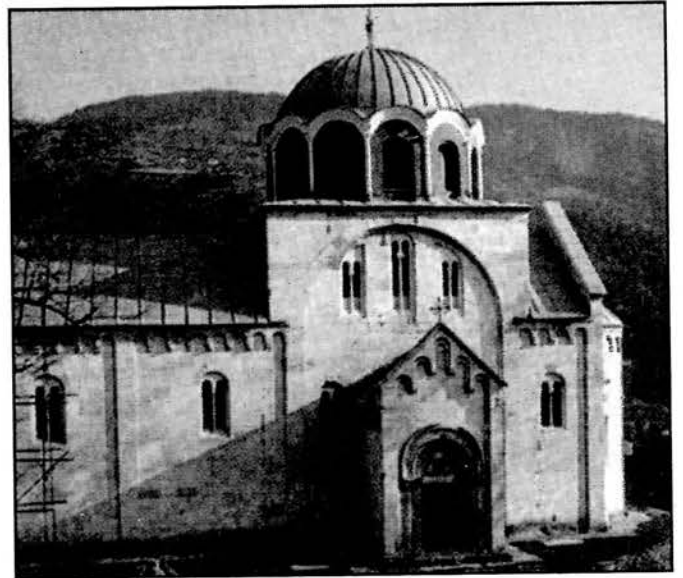
После завршених ратова, Немања се заветовао да ће подићи манастир посвећен Богородици Добротворки, што је и учинио. Узор за подизање манастира нашао је у цариградском манастиру Богородице Евергетиде, у коме је био заточен. С обзиром да је у периоду од 1183 до 1186. године Немања припојио Рашкој Зету, вероватно је те исте године започео изградњу Студенице. Градња манастира је морала бити завршена до 1196, када се сам Немања замонашен уселио у манастир. Из Студенице, Немања је отишао у Свету гору, где је 1199. и умро. Сава је пренео тело свог оца, тада монаха Симеона, из Свете Горе у Студеницу 1206. или 1207. године.

Од четрнаест цркава, колико их је временом у Студеници сазиђано, а о којима говори само једна графика из 1733. године, очуване су свега три и то: Богородичина црква, црква Св. Николе и црква Јоакима и Ане (Краљева црква), као и темељи цркве Св. Јована. Година 1208/9 је записана као датум када су настале фреске у великој, Богородичиној цркви, а вероватно и фреске на уласку у манастир и она је вероватно доња временска граница за изградњу каснијих грађевина.

Богородичина црква

Од свих цркава у Србији које је у другој половини 13. века подигао велики жупан Стефан Немања, ниједна није имала значај и утицај Богородичине цркве у Студеници. Студенички манастир је у средњем веку био по рангу први међу манастирима и студенички игуман заузимао прво место међу игуманима. У Студеници су лежале мошти оснивача династије, творца државе и светитеља чудотворца „равног апостолима“. Немања се у биографијама упоређује са Мојсијем и Јаковом, чија су тела пренесена из Египта, као његово из Свете Горе. За своје биографе Немања је био „апостол свога отечества“, „више него апостол“, „мост који води у вечни живот“.

Студеничка Богородичина црква у свести људи поистовећена је са самим манастиром. Подигнута је између 1183 и 1196. а осликана 1208/9. године. Одваја се од свих средњовековних споменика јединством своје архитектуре, декоративном скулптуром и фрескама. Она представља најрепрезентативнији споменик српског средњег века. Грађена је од камена, с облогом од белог, прецизно клесаног радочелског мермера. Многе тајне које Студеница крије у својој архитектури или скулптури су откривене, али неке још увек нису довољно познате.

Богородичина црква се сматра најсавршенијим архитектонским остварењем рашке школе. Црква је саграђена за потребе православног обреда, онако како је било уобичајено у византијској архитектури, док је спољни облик грађевине рађен по узору на романску архитектуру. У питању је једнобродна (подужна, правоугаона), грађевина са истовремено дозиданом припратом (улазни западни део цркве) док је на источној трочлани олтарски простор. Накнадно је додата са западне стране чувена Радослављева приправа са две бочне капеле. Црква је споља озидана белим радочелским мермером, који и данас, после осам векова, плени својом лепотом.

Скулптура Богородичине цркве је романског стила и највишег је уметничког домета од свих наших цркава тог доба. По лепоти рада и богатству опреме у нашем средњем веку остала је непревазиђена. Први део је скулптура у правом смислу те речи, која није у непосредној функцији архитектуре, а други део је скулптура под којом се подразумева све оно што представља пластичан архитектонски украс. Скулпторално су најзначајнији западни улаз и троделни олтарски простор. Основна тема ових скулпторалних „украса“ је инспирисана култом Богородице и Христа са апостолима. У то време и у Западној и у Источној Европи култ Богородице је био веома популаран тако да је, између осталог, и то разлог велике заступљености теме Богородице у студеничкој скулпторалној декорацији. Ту су још и сплетови лозица и врежа у које су уплетене фантастичне и стварне представе. Студеничка скулптура има и два нивоа значења, један владарски а други монашки. Целокупна скулптура је клесана у белом, фином мермеру, на нивоу перфекције клесарског умећа, достигавши највише вредности чистог ликовног и уметничког израза у целини. Она представља темељ касније српске скулптуре.

нументалност концепције тих фреска иде упоредо са достојанственим ставом приказаних особа и мирноћом покрета. Студенички живопис тог времена је изузетне лепоте, као и вајарски и архитектонски склоп, због чега Богородичина црква и носи епитет „краљице” српских цркава.

Жича кроз векове

Манастир Жича код Краљева, подигнут између 1207. и 1220. године, био је седиште прве самосталне архиепископије српске цркве, коју је основао и уредио сам Свети Сава. Назив Жича сматра се да потиче од првобитног имена „Житица”, који долази од речи жито јер је крај у коме се налази манастир нарочито житородан. Жича је задужбина Стефана Првовенчаног (1196-1228), Немањиног сина и наследника на престолу. У Жичи су се крунисали српски краљеви и устоличавали епископи а у народу је овај манастир био познат под називом „седмоврата Жича”, јер са улазима у бочне капеле, црква има седморо врата. У њој је крунисано и устоличено седам српских краљева (Стефан Првовенчани, Радослав, Владислав, Урош, Драгутин, Милутин и Стефан Дечански) а приликом сваког крунисања, пробијана су, и потом зазидана, нова врата кроз која је пролазило само крунисани владар. Ова традиција крунисања трајала је до 1253. године, када је црквено седиште пребачено у Пећ.

У оснивачкој повељи манастира Жиче, исписаној на зидовима у простору испод куполе цркве Светог Спаса, стоји да ту повељу издаје Стефан, првовенчани краљ све српске земље Диоклиције, Травуније, Далмације и Захумља, с прворођеним сином Радославом, својим наследником. Два наша средњовековна писца, монах Доментијан и монах Теодосије, кажу да је Првовенчани основао Жичу у заједници са својим братом, каснијим архиепископом Савом. Стефан је желео да подигне манастир који би био његово дело, у чијој цркви би био сахрањен са својим братом. Хтео је да превазиђе или барем да буде раван оцу и да му цркве личе на очеве, тј. Студеницу и Хиландар (ми знамо само о Хиландару који је накнадно подигао краљ Милутин).

Подизање првобитне цркве у Жичи је почело кад је Сава Немањић био архимандрит у Студеници, тј. од 1208. године и Жича је прва црквена грађевина у Србији зидана за време Савино, о којој се он бринуо. Отприлике је десет година трајало зидање и живописање Жиче и за то време у њој је велики жупан Стефан крунисан за краља (1220), а Сава је столовао као први архиепископ. Иначе, Стефан Првовенчани је био први српски владар са титулом краља. Црква је неколико пута разарана и обнављана.

Иако је неколико пута била разарана и обнављана, црква Светог Спаса у Жичи, како је замишљена, и данас је таква. Она је подужна, правоугаона црква са осмостраном ку-

полом на коцкастом постољу, припратом (улазни западни део цркве) и певничким просторима (простор намењен за појање). Њихов облик је проистекао из обреда богослужења. Припрата у Жичи је добила два параклиса (капелице постављене споља), што је изузетна новина. Ктитор Стефан Првовенчани и архимандрит Сава су та два параклиса наменили двојици личних заштитника, тј. Светом Стефану Првомучемику и Светом Сави Освећеном (Јерусалимском). То је први пример у нашем црквеном градитељству да се одређени светитељи наглашавају уз главни храм. Испред западног дела цркве подигнута је висока кула са капелом на спрату. Општа архитектонска решења Жиче су византијска а фасаде су споља обрађене на романски начин. Након реконструкције, црква је обојена црвеном бојом, како је и првобитно изгледала. Црвена фасада манастира симбол је краљевства.

Од монументалног фрескосликарства којим је црква Светог Спаса у Жичи у време настанка била покривена, остала је једна петина, а од тог најстаријег живописа јако мало, и то у певницама и кули из двадесетих и тридесетих година 13. века. Више је очуван живопис с почетка 14. века. У најстаријем живопису Жиче били су и историјски портрети, где је краљ Стефан први представљен с круном на глави. Поред Симеона Немање, ту се налазио и први Савин лик у свечаном орнату архиепископа. То је био и почетак развоја историјског портрета поглавара српске цркве.

Познато је да је у цркви постојао изванредни камени иконостас, али нажалост, није сачуван ниједан његов део. Године 1994. направљен је мермерни иконостас по узору на првобитни. Ризница је скоро сасвим опустела у 16. веку, када су монаси избегли испред Турака у Срем, где су основали манастир Шишатовац.

Жича у типолошком погледу завршава серију споменика ране рашке школе. Она има велики значај као узор на који се угледало при зидању каснијих цркава из доба Немањића, у првом реду тзв. „краљевских задужбина” а сем тога и у времену све до 17. века.

Одмах након Жиче саграђена је црква Светих апостола у Пећкој патријаршији, али с обзиром да су друге две цркве у Пећкој патријаршији настале у 16. веку, о целом комплексу ћемо говорити када буде речи о грађевинама 14. века.

Црква Придворица (у селу Придворица код Студенице), Богородица Хвостанска код Пећи и Ђурђеви ступови код Берана такође припадају раној рашкој школи, а датују се после 1230. или око 1220. године као што је случај са Ђурђевим ступовима.

Р. В. С.

- СПО-вци масовно прелазе у странку Веље Илића. До сада је важила народна „Вук појео магарца”. Сад је обрнуто.
- Недавно је Београд посетио Џефри Најс. Највише му се обрадовали Наташа Кандић, Соња Бисерко и **Жарко Кораћ**.
- Бојан Костреш изјавио: „Ако нам Влада не изађе у сусрет, изаћи ћемо на улице”. Биће то двочлане демонстрације.
- Баш смо мимо света. Гледам Павићевићку, Кандићку, Вучо, Бисерко. Па код нас се и јахачи апокалипсе разликују од светских.
- За Србију више нема зиме. Сад је од Соње Бисерко, Наташе Кандић и Биљане Ковачевић жестоко брани Соња Лихт.
- Биљани Плавшић шведске власти одбиле молбу за помиловање. А тако се добро владала као сведок на свим судским процесима.
- Веља Илић гради хелиодром у Гучи. Досадило му да на сабор одлази аутомобилом.
- Е сад Коштуница никога више не може да погледа у очи.
- И ми имамо браћу Дилинџер. Само су код нас они министри.
- Неки министри у Влади Србије су у претходном мандату својим радом много заслужили. По 30 година најмање.
- Па шта ако је Ђелић „зарадио” 11.000.000 евра за последњих пар година. „Зарадио” би он бар још толико да се није бојао да га не ухвати полиција.
- Срђан Миливојевић (примерак) остао без функције у новој влади. Предлажем да га, сходно његовим психофизичким могућностима именују за дворску будалу.
- Новој влади Србије су се многи обрадовали. Изван српских граница.
- Нова влада ће испунити обећања. Она која је дала Солани, Оли Рену, Чекуу, Цобелу...
- Захваљујући неким коњима из Министарства правде Чуме и његови коњи су ишли у Хрватску на такмичење.
- Владан Батић је неке министре у новој влади (додуше увијено), назвао лопузима. Зна их човек. Био са њима у оној првој влади.
- Влада Војислава Коштунице ће извршити размену територије са ЕУ. Они ће нам узети Косово и Метохију а ми ћемо им дати Рашку област.
- Досманлије недавно замало да ухвате генерала Младића у Делиградској улици у Београду. Прво **горе** (у војном хотелу) а онда **доле** (у подруму).
- Онолике порођајне муке у парламенту а родило се недоношче.
- Питате се како је могао да их именује. Па и Калигула је својевремено коња именово за сенатора.
- Генерала Толимира стварно ухапсила полиција РС. Ови наши су га само превезли преко моста на Дрини. Везаног и у „марици”.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелја

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелја представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелја се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешел

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

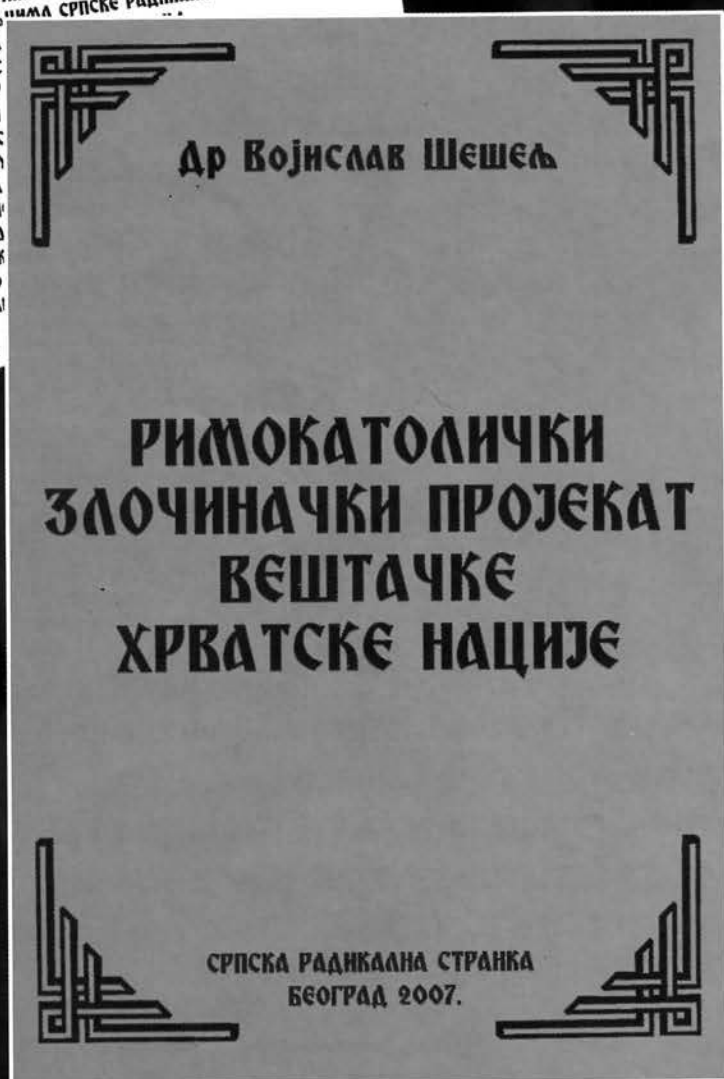
Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЂУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИЦИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОВУ КЊИГУ
МОЈИМ РАТ
ДОБРОВОЉ
УЧАСНИЦИМА
КОЈИ СУ С
НА ОЛТАР
БРАНЕТИ
ДНИМ С
КАЉАЗИ
СТАНИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИМ
ДА ДО
НАСТА

НА...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године
хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покаатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.